COLECTIA

SUPERSTAR

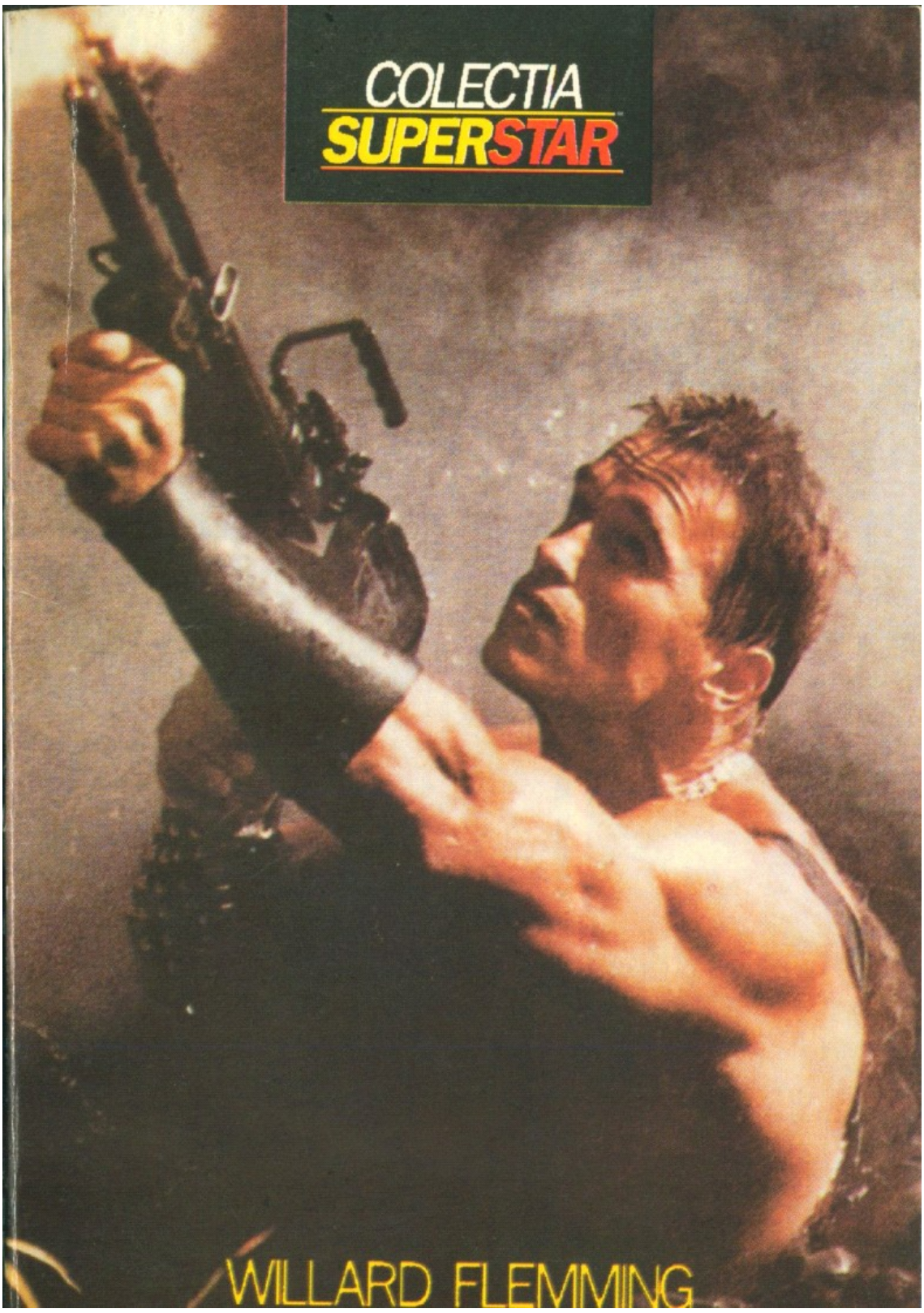

WILLARD FLEMMING

WILLARD FLEMMING

ARNOLD SCHWARZENEGGER POVESTEA UNEI VIEŢI CA ÎN POVEŞTI

TRADUCERE DE IULIAN AXINTE

Editura NEMIRA, 1994

„În final, banii nu înseamnă nimic pentru mine. Când mă gândesc la bani, îmi spun că vreau să-i am pentru că vreau să mă distrez. Să poţi să te distrezi, să poţi trăi bine, ăsta-i lucrul cel mai important. Eu vreau bucurie, vreau să simt că trăiesc! Vreau să joc tenis şi pe urmă să plec la munte, să cobor pe râuri într-o canoe şi să fac ski. Vreau ca întreaga mea viaţă să fie o enormă clipă extraordinară.

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL I – Începuturi
CAPITOLUL II – Încercări
CAPITOLUL III – Drumul spre victorie
CAPITOLUL IV – Gustul succesului
CAPITOLUL V – Şi pe urmă?
CAPITOLUL VI – America, America
CAPITOLUL VII – Strong Schwarzenegger
CAPITOLUL VIII – Arnold, regele culturismului
CAPITOLUL IX – Un nou început
CAPITOLUL X – Tranziţia
CAPITOLUL XI – Pe urmele propriului personaj
CAPITOLUL XII – Punct ochit, punct lovit!
CAPITOLUL XIII – Schimbarea la faţă
EPILOG
FILMOGRAFIE

PROLOG

„Doamne, Dumnezeule, fă să nu mă trezesc din somn în valea Thal de lângă Graz, în timp ce mama mă scutură amintindu-mi că s-a făcut de mult dimineaţă şi că întârzii la fabrică pentru că dorm prea mult...”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Mexic. Un decor sumbru, o construcţie de beton, un fel de amestec baroc de ziduri şi culoare, dar un baroc al unei societăţi viitoare. Multă lume, agitaţie, maşinării, lumini de toate felurile.

Totul animat de o şoaptă care se răspândeşte cu iuţeala fulgerului: „Arnold este bolnav”; „Arnold nu mai are voce astă-seară”; „Arnold a răcit şi şi-a pierdut vocea...”; „Nu facem nimic acum, Arnold nu mai poate vorbi...” Vestea purtată din om în om face ca locul să devină unitar, însufleţit până la ultima părticică vie, până la ultima maşinărie, până la ultimul reflector, de un singur sentiment: atenţia pentru Arnold Schwarzenegger, cel care filmează aici, în toamnă târzie a lui 1989, un nou film.

Cel care ne pregăteşte o nouă poveste despre un învingător.

Pentru că, deşi acum, în această seară, Arnold Schwarzenegger nu este “în voce”, el va fi până la urmă un indiscutabil învingător.

Locul în care se petrec aceste lucruri este platoul de filmare la „Total Recall”. «Pentru această superproducţie, regizorul Paul Verhoeven a ales, printre alte locuri de filmare, şi decorul oferit de Academia Militară mexicană, o construcţie de proporţii nemăsurate, semănând cu visul nebunesc al unui arhitect vizionar care a băut prea multă tequila. Nu există nicio îndoială, Schwarzenegger a răcit din cauza curenţilor de aer care mătură implacabil giganticele culoare ale acestei clădiri ireale, deschise tuturor vânturilor.

Arnold Schwarzenegger nu mai are voce, dar asta nu-l împiedică să pufăie mai departe din enorma ţigară de foi Davidoff (cea. 75 de dolari bucată, după propria sa mărturisire), ţigară pe care toată lumea o asociază acum cu figura vedetei.

Arnold mărturiseşte însă că evită să se lase fotografiat fumând, pentru că fumatul nu face bine, iar el ştie că are o responsabilitate, aceea care derivă din faptul că este considerat un model de viaţă sănătoasă. Dar oamenii ştiu foarte multe lucruri despre Schwarzenegger, nebănuit de multe, pentru că Schwarzenegger este un mit, un model. Adică cineva care trebuie urmărit ca să fie învăţat pe de rost. Pentru că, nu-i aşa? Dacă vom face ca el, poate... cine ştie... soarta ne va surâde aşa cum i-a surâs lui... şi vom deveni nişte fiinţe impecabil construite, cu muşchi dè oţel, cu abilităţi şisucces în afaceri, cu talent de actor, bogaţi şi celebri, urmăriţi de admiratori şi asaltaţi de ziarişti şi de fotoreporteri. Desigur, toate acestea doar, dacă vom înţelege mai întâi câtă muncă şi cât spirit de competiţie i-au trebuit chiar şi lui, cel ales de soartă,

pentru a deveni ceea ce toată lumea vede: un om demn de invidiat.

Până una-alta, figuranţii s-au înghesuit să-l urmărească dezbrăcându-se, pe Arnold – cel temporar-fără-de-voce. Sub cămaşa în carouri, musculatura, deşi impozantă, parcă nu mai este totul. De altfel, nimeni nu se miră, pentru că toată lumea ştie ceea ce starul însuşi mărturiseşte: „Cel mai mult îmi place acum să fiu actor. Înainte, filmul nu era pentru mine decât o afacere, un mod de a mă ocupa şi cu altceva decât culturismul, şi mai ales un mod de a face bani. Cinematografia te sileşte să fii pe fază, adică să alegi mereu proiectul cel mai bun şi să nu te înşeli. Dar acum banii au trecut pe planul al doilea. Această meserie a reuşit să mă prindă foarte tare."

Arnold Schwarzenegger nu mai are voce, dar un fleac ca ăsta nu-l poate împiedica să revadă ceea ce a filmat peste zi. El afirmă – şi ceea ce afirmă el este, bineînţeles, ştiut de toată lumea – că este îndrăgostit de acest film. După ce scenariul a parcurs o întreagă odisee şi, în ciuda nenumăratelor tentative, a rămas ani în şir un scenariu care n-a reuşit să se materializeze într-un film, Schwarzenegger a convins casa de producţie Carolco să-i cumpere drepturile de la Dino de Laurentiis.

Astăzi, nici Hollywood-ul nu rezistă dorinţelor lui Schwarzenegger; contractul său pentru acest film pe care şi l-a dorit atât, înseamnă o sumă ce se învârte în jurul cifrei de zece milioane de dolari, plus un procentaj din încasări, plus controlul asupra proiectului, asupra distribuţiei şi, un lucru la care starul tine enorm, asupra reclamei care va însoţi lansarea filmului.

Arnold a spus – o ştie toată lumea – „ăsta nu-i un film pe care să-l laşi pe orice mână..."; aşa că l-a luat în propriile sale mâini.

El a ales şi regizorul. Ceea ce nu ţine de vedetism. E un lucru pe care, dacă nu-l ştie toată lumea, atunci ar trebui să-l afle. Arnold Schwarzenegger este oricând gata să reia orice secvenţă, până ce regizorul se declară mulţumit. Este gata să muncească oricât îl ţin puterile, şi puterile îl ţin, nu glumă. Paul Verhoeven ţine să o afirme şi el: "Este formidabil să lucrezi cu Arnold pentru că el nu este deloc orgolios. Poţi să-i vorbeşti foarte deschis. Orice i-ai propune, dacă îi ceri un lucru logic, este imediat de acord cu tine şi gata să treacă la treabă."

Probabil că, toţi cei care ştiu că Arnold Schwarzenegger a pornit de la nimic şi a ajuns un om celebru: un actor căutat şi încărcat de succes; un om de afaceri cu flerul reuşitei, soţul unei femei care, pe lângă faptul că este frumoasă şi ea însăşi celebră, mai face parte şi din clanul Kennedy; un tată fericit; prietenul preşedinţilor Americii; aliatul unora dintre ei în alegeri; un sârguincios sfătuitor al tuturor celor care vor să-şi păstreze forma fizică şi să aibă un corp armonios; în sfârşit, un om realizat, un învingător – ei bine toţi cei care se doresc asemenea lui sau care pur şi simplu îl invidiază, ar trebui să nu uite aceste cuvinte: "este imediat gata să treacă la treabă". Vom încerca să vedem în ce fel a reuşit Schwarzenegger, de unde a plecat, cu ce greutăţi s-a luptat, în ce fel a izbândit. Este povestea unui Făt-Frumos contemporan, care

după ce trece nenumărate probe de foc, ajunge să primească pe fiica împăratului de soţie şi jumătate din împărăţie. Putem să-l părăsim fără frică în cetatea modernă de beton din Mexico, deşi a răcit, deşi e înconjurat de o mulţime mişcătoare care pare că se intersectează fără să se privească. În mijlocul ei, este imposibil să nu-l remarci pe Schwarzenegger. El este mai mare, mai impunător, mai... mai mult decât toţi ceilalţi!

CAPITOLUL I – Începuturi

„... Pentru a deveni mare trebuie să devii puternic...”
ARNOLD SCHWARZENEGGER

Atunci când răsfoim biografiile unor celebrităţi, ne aşteptăm întotdeauna ca ele să înceapă cu informaţii concrete. Citim data naşterii, aflăm locul, şi de multe ori ne minunăm. În mintea noastră, oamenii celebri se nasc în mod firesc în oraşe mari, în metropole la rândul lor celebre sau cel puţin în locuri exotice.

Suntem tentaţi întotdeauna să credem că un personaj care a devenit atât de cunoscut încât figura lui te întâmpină de pe postere aflate în locurile cele mai diverse – de la gherete de portari şi cabine de camioane de cursă lungă până la agenţii de lux şi albume de colecţionari – suntem tentaţi, spuneam, să ne imaginăm că aceste personaje s-au născut la Paris, la Londra ori la New York. Sau, dacă nu, cel puţin într-un loc neaşteptat – pe malul Nilului, poate, sau al Gangelui, în Singapore sau în neliniştitoarea Chină a lui Mao. Adică într-un loc misterios, a cărui taină vine fie din numărul mare de posibilităţi pe care ştim că le oferă, fie, dimpotrivă, din lipsa acelor date concrete care să ne facă locul familiar. De aceea, atunci când descoperim că vedetă s-a născut într-un loc oarecare, într-un loc asemenea celui în care ne-am născut noi înşine sau prietenii noştri, devenim parcă mai apropiaţi şi mai calzi şi mai intimi cu idolul nostru. Pentru că, iată, acum ştim precis în ce condiţii s-a format: scoală lui a semănat cu scoală noastră, familia lui a avut, probabil, cam aceleaşi obiceiuri ca familia noastră; vecinii pesemne că l-au mai tras de urechi, aşa cum ni s-a întâmplat şi nouă cu vecinii noştri; a văzut primele filme într-un cinematograf pe care ni-l putem imagina, pentru că trebuie să fi semănat cu al nostru; şi, mai ales, şi-a făcut planuri, cam la fel cum ni le facem şi noi. Iată, idolul nostru a început ca şi noi, iar el a reuşit! Deci se poate! Deci am putea şi noi! Mai rămâne numai să vedem în ce fel a procedat şi probabil felul acesta, cu puţin efort, ne-ar sta şi nouă la îndemână!

Arnold Schwarzenegger s-a născut în micuţa comună Thal din Austria. Atunci când vine vorba despre ea, se spune de obicei “localitatea Thal, la doisprezece kilometri de Graz”. În felul acesta locul poate fi mai bine identificat, căci orăşelul Graz figurează uneori în enciclopedii sau în ghidurile turistice.

Este un loc pitoresc, dar aşa este întreaga Austrie: o pădure prin care să rătăceşti, dealuri pe care să gâfâi alergând sau urcându-le cu bicicletă, un lac în care să înveţi să înoţi, în care să rişti să faci pneumonie pentru că apa – aşa cum bine ţi-a spus mama – este încă rece. Un lac la care să-ţi vină mereu să te întorci, ca să-ţi plimbi iubita cu barca şi, eventual, ca s-o poţi cere în căsătorie fără să te deranjeze nimeni.

Arnold s-a născut la 30 iulie 1947, sub semnul astral al Leului. Cu un an

înainte, la 17 iulie 1946, se născuse primul fiu al familiei Schwarzenegger, botezat Meinhard. Familia locuia într-o casă care era rezervată, printr-un vechi decret regal, inspectorului principal de jandarmi şi pădurarului localităţii.

Casa era veche de trei sute de ani. Noi spunem “veche”, dar pentru locuitorii Thal-ului era o casă ca oricare alta. Doar construcţiile de pe care “nu se uscase încă tencuiala”, adică cele din veacul trecut, meritau să li se spună într-un fel şi chiar li se spune “casele cele noi”, cu un fel de detaşare îngăduitoare.

Erau anii nesiguri de după război şi în Austria nu se trăia prea bine. Conflagraţia care aprinsese Europa zguduise serios şi valorile morale, păstrate de generaţii, ale austriecilor. Oamenii deveniseră mai închişi, mai suspicioşi şi mai pragmatici.

Mâncarea lipsea. Arnold însuşi mărturiseşte: “Nu se găsea nimic de mâncare în Austria. Mama mea trebuia să facă turul fermelor, cu noi după ea, ca să facă rost de mâncare, de zahăr etc. Părinţii mei mă protejau şi-mi ofereau afecţiunea lor, dar în afară de asta – nimic. Nu exista nici măcar televizor la noi în casă. Nu era nici telefon, nici chiar o sală de baie, în sensul în care înţelegem noi azi acest termen.”

Tatăl lui Arnold se numea Gustav Schwarzenegger şi avea o gândire solidă, cu principii ferme, aproape prusace. Lucrase pentru scurt timp la oţelăria vieneză Schmidt, înainte de a se înrola în armata austriacă. A făcut tot războiul pe frontul din Belgia, ca infanterist. După ce războiul s-a sfârşit, a intrat în poliţie, la jandarmi. A fost mutat la Mürzsteg din Steier, unde a întâlnit-o pe văduva Aurelia Jadrny, cu care s-a căsătorit la 20 octombrie 1945. Între timp, Gustav a fost avansat inspector principal al jandarmeriei. S-au stabilit la Thal, în casă despre care am vorbit şi în care s-au născut cei doi băieţi.

Încă de mici, cei doi băieţi au fost destul de diferiţi.

Meinhard era robust şi vesel, nu se îmbolnăvea aproape niciodată şi părea că doreşte mereu să demonstreze că este cel mai bun. Arnold era, de mic, tare bolnăvicios. În plus avea obiceiul să urle de durere pentru tot felul de suferinţe fizice. În comună Thal nu exista medic. Când Arnold se îmbolnăvea, tatăl său trebuia să-l ia în spinare şi să mărşăluiască aşa până la Graz.

Arnold plângea aproape tot timpul în spatele lui Gustav şi asta-l scotea cel mai tare din sărite pe tată. De cele mai multe ori, medicii puneau diagnosticul, aplicau un prim tratament şi Gustav era nevoit să se întoarcă în aceeaşi noapte; alţi 12 km străbătuţi cu băiatul în spinare; iar băiatul plângea. În continuare, fără ca Gustav să mai înţeleagă de ce.

Schwarzenegger tatăl, un om deprins cu disciplina militară, un om care iubea şi admira forţa, nu înţelegea şi nu tolera slăbiciunile fizice. Nimeni nu fusese bolnav în familia lui. În război fusese rănit şi suportase totul cu stoicism şi îndârjire. Îi dispreţuise întotdeauna pe cei care se plângeau: Îi socotea incapabili de a se căli. Plângăcioşii, cei care se lamentau, se îmbolnăveau pentru că îşi plângeau de milă – Gustav era sigur că ăsta era adevărul.

Diferenţa dintre Arnold şi fratele lui sărea în ochi şi tatăl îl prefera în mod evident pe primul născut. Ar fi vrut foarte tare să aibă doi băieţi ca Meinhard. Suferea că Arnold nu era la fel şi încerca să-l supună unui antrenament şi unor încercări care să-l oţelească pe mezin; dar acesta se îmbolnăvea din nou, plângea din nou şi din nou trebuia Gustav să dea fugă la Graz cu băiatul în spinare.

Mama, Aurelia, era mereu ocupată cu grijile casei, trebăluia printre găinile şi gâştele din curte, îngrijea grădina de legume, făcea conserve la vremea conservelor, punea murături la vremea murăturilor, se agita cu tăiatul porcului la vremea ignatului, spăla, gătea, cosea, de două ori pe săptămână făcea geamurile casei invizibile cu ajutorul cârpelor şi al unui uriaş lighean cu apă, freca podelele zilnic şi bombănea mereu că bărbaţii nu înţeleg ce greu este să ţii o casă, mai ales când eşti singura care are grijă de asta. În acest context, familia prefera să-l trimită pe bolnăviciosul Arnold la unchiul său Alois, la Mürzzuschlag.

Acolo era şi doctor, iar suferinţele copilului nu mai săreau astfel atât de tare în ochii tatălui.

Pentru Arnold, educaţia primită în familie, adică educaţia aşa cum o înţelegea Gustav Schwarzenegger, a fost un lucru într-un anume fel decisiv. Fie că a reacţionat pozitiv, ca un fiu ascultător, fie că s-a împotrivit, definindu-şi însă astfel propriile sale dorinţe, propria linie de urmat, Arnold a dobândit ceea ce va fi viitoarea lui personalitate. Tatăl a constituit un model, fie că era vorba de un model de urmat, fie unul de contestat. Iniţial, tânărul Schwarzenegger afirma că a vrut mereu să-şi afirme libertatea. Mai târziu însă, o dată cu scurgerea timpului, Arnold mărturiseşte el însuşi că toate lucrurile pe care le iubeşte acum sunt cele către care îl călăuzea tatăl său.

Gustav era un perfecţionist, un om preocupat de ideea că lucrurile nu sunt întotdeauna impecabile şi datoria lui este de a le desăvârşi pe cât îi stă în putere. De puterea lui nu se îndoia niciodată. Principala moştenire pe care i-a lăsat-o fiului său, şi de care acesta avea să se bucure din plin în ciuda slăbiciunii fizice din primii zece ani de viaţă, a fost un corp sănătos, o constituţie deosebit de robustă. Gustav era un bărbat înalt, viguros, care făcuse el însuşi mult sport. A fost un bun patinator artistic, i-a plăcut fotbalul, iar viaţa militară pe care a dus-o a contribuit şi ea în a-l face impunător. Arnold se gândea că atunci când va creşte va fi şi el într-un fel soldat: va fi poliţist, sau chiar jandarm, ca tata. Îi plăceau uniforma şi accesoriile sale, se juca mereu cu chipiul şi cu centironul lui Gustav, iar de sabia ce se purta la uniformă de paradă, era de-a dreptul fascinat. Într-o zi, Gustav l-a surprins pe micuţul său fiu încercând să-i îmbrace uniforma. Arnold nu măsura pe atunci mai mult de 1 m şi 20 de centimetri, aşa că nici vorbă nu era ca hainele să i se fi potrivit. A renunţat uşor să încerce pantalonii, cu atât mai mult cu cât vestonul îl îmbrăca în întregime. Numai că la manta nu se punea problema să renunţe; ea reprezenta însemnul cel mai important al “calităţii” de jandarm, pentru că avea

cele mai multe trese, fireturi, galoane... şi nasturii metalici cei mai mari! Până atunci, Gustav îşi văzuse fiul doar încercând să păşească prin casă încălţat în cizmele sale enorme, care-i ajungeau până la brâu. Dar de data aceasta a fost surprins să vadă cu cât efort încerca să se îmbrace în hainele sale, cum gâfâia trăgând după el mantaua enormă, fără să-i treacă prin cap să renunţe. Până la urmă, războindu-se cu postavul, Arnold a găsit soluţia: s-a urcat pe un scaun, dând astfel mantalei posibilitatea să se desfăşoare până la pământ, şi a rămas aşa, fericit, să se admire în oglindă.

Gustav era încântat să vadă că reprezintă un model pentru fii săi, dar era în continuare îngrijorat şi chiar exasperat de slăbiciunea fizică a mezinului. Ar fi vrut să-l călească, să-l oţelească, să-i trezească spiritul de competiţie. De aceea îi provoca la întreceri pe cei doi fii ai săi. Probabil însă că nu o făcea cu prea mult tact, pentru că Arnold a rămas cu impresia că Meinhard, cel care era mai viguros şi mai vioi în prima fază a copilăriei, ar fi fost preferatul tatălui. S-ar putea spune că, într-un fel, toată ambiţia investită în ascensiunea viitoare a lui Arnold se datorează încercării de a-i dovedi tatălui că este un învingător. Mai mult chiar, că este un învingător într-un fel propriu, şi în domeniile pe care singur şi le alege. Multă vreme Gustav a considerat că domeniile în care fiul său excela sunt minore şi lipsite de importanţă. Arnold a păstrat multă vreme frustrarea produsă de impresia că pentru tatăl lui titlurile sale de campion mondial nu însemnau nimic, atâta vreme cât erau câştigate în culturism şi nu în fotbal.

Când a început şcoala, Arnold era un băiat timid, subţirel, cu urechi clăpăuge şi ochelari cu lentile groase. Era exact opusul fratelui său. Tatăl lor îi punea mereu să se întreacă. La început era vorba de întreceri individuale, de genul “cine poate să ridice cufărul” său “cine e în stare să facă mai repede treaba asta.” Pe urmă se întreceau la alergări sau la schi – el însuşi fusese campion la biatlon – şi apoi învingătorul era premiat cu mare pompă. Cel mai adesea câştiga Meinhard, dar încetul cu încetul Arnold devenea tot mai puternic. Gustav a început apoi să-şi provoace fiii unul împotriva celuilalt. Îi punea de exemplu să boxeze împreună. Adeseori, Arnold era cel care câştiga întrecerile, dar avea mereu impresia că, orice ar face, fratele său rămânea preferatul tatălui. I se părea că, deşi câştigă, el trebuie să facă întotdeauna mereu un efort mult mai mare decât Meinhard.

“Festivităţile de premiere” pe care le organiza Gustav Schwarzenegger pentru fiul învingător erau un adevărat ritual.

Grav, demn, el îşi premia în bani odrasla victorioasă, cu o ceremonie asemănătoare celei care însoţea avansările militare.

Arnold era foarte fericit când el era acela care binemerita laurii şi schillingii; dar de fiecare dată i se părea că atunci când este el cel premiat, tatăl său suferă în fundul sufletului că Meinhard a pierdut. Când, dimpotrivă, fratele mai mare era câştigătorul, bucuria tatălui i se părea dublă, ca şi cum Gustav ar fi considerat că justiţia divină nu făcea decât să-i arate lui Arnold, cu

îndreptăţire, că este încă nevolnic. Plin de îndărătnicie, Arnold era hotărât să demonstreze că este cel puţin la fel de bun ca şi fratele lui, ba şi mai bun decât el; şi, dacă va fi nevoie, să arate că este mai bun decât oricine din această lume. Aşa s-a născut în sufletul celui mai mic dintre membrii familiei Schwarzenegger dorinţa de a fi învingător, dorinţa de a demonstra că, dacă vrea, poate fi, oricând şi în faţa oricui, cel mai bun!

Lui Gustav îi cam plăcea să bea. Nu-i plăcea însă deloc ca patima pentru alcool să apară ca o slăbiciune în faţa fiilor lui, aşa că încerca să nu fie văzut vreodată beat. Dar atunci când Gustav venea acasă băut, scenele cu soţia nu puteau fi evitate.

Aceste scene de familie au lăsat o amintire neştearsă în mintea lui Arnold.

Poate pentru a demonstra că nu e un ins slab, după asemenea „paranteze alcoolice", Gustav devenea parcă şi mai autoritar, şi mai ferm, şi mai neîndurător cu educaţia pe care înţelegea să o dea fiilor săi. Firea de perfecţionist îl făcea să conducă familia cu o mână de fier. Pentru Arnold şi Meinhard, ziua începea invariabil la şase dimineaţa, când erau treziţi şi trimişi după lapte.

Programul era şi mai sever duminica; pentru că Gustav era de părere că şi duminica "trebuie să faci ceva." îl interesa tot ce ţinea de cultură – lucru care era absolut în vechea tradiţie a Austriei. Amator de muzică simfonică, tatăl – Schwarzenegger, el însuşi muzician, cânta în orchestră poliţiei. Cei doi fii nu se dădeau deloc în vânt după asemenea concerte, însă era o obligaţie sfântă şi de nediscutat să meargă să-şi asculte tatăl.

Uneori mergeau – sau erau duşi – să viziteze monumentele din Graz, să vadă o piesă de teatru sau un muzeu. A doua zi, băieţii erau obligaţi să scrie o compunere – lungă de cel puţin zece pagini – în care să povestească ce au făcut duminica. Gustav insista în mod special asupra lungimii temei. Apoi, cu un creion roşu în mână, făcea adnotări şi comentarii peste tot: "Fraza aceasta nu duce nicăieri"; "Asta nu este adevărat. Nici măcar n-am fost în acest loc"; "N-am văzut această expoziţie!"; "Ai făcut o greşeală de ortografie; copiază acest cuvânt de cincizeci de ori!" Obiceiul comentariului şi corecturii, Gustav şi l-a păstrat şi atunci când fiii săi au devenit adulţi. Arnold îşi aminteşte: "Când eram la München – aveam pe atunci 19 ani – îi scriam periodic acasă tatălui meu; el îmi răspundea: «De ce scrii tu atât de mare? Oare pentru ca să scrii mai puţin?» Iar eu îi răspundeam: «Nu, pur şi simplu aşa scriu eu», dar de fiecare dată când îmi aminteam, încercam să scriu cu litere ceva mai mărunţele..."

Duminică, familia Schwarzenegger – mamă, tată şi fii – mergeau la biserică. Toţi locuitorii respectabili din Thal mergeau, aşa că nu se putea pune problema să lipsească tocmai ei. Arnold considera slujba ca pe o datorie şi nu-şi făcea prea multe probleme în legătură cu credinţa. Rugăciunea era ceva care intra în îndatoririle săptămânale. Dar într-o zi, un coleg i-a vorbit despre

Inchiziţie, despre persecuţiile la care biserica i-a supus pe cei care îndrăzneau să creadă în altceva decât era autorizat de către dogmă. “N-am devenit necredincios, dar mi-am dat seama că nicio rugăciune nu te poate ajuta, dacă nu te ajuţi singur. Trebuie să munceşti, şi atunci Dumnezeu te va ajuta. Nu biserica, ci munca este rugăciunea cea mai plăcută pentru divinitate. Ajută-te şi te va ajuta şi Dumnezeu.”

Curând, educaţia autoritară şi spiritul de competiţie cu care îşi deprinsese fiii Gustav Schwarzenegger începe să arate roade nedorite. Arnold şi Meinhard devin temuţi în comună. Sunt gata oricând să sară la bătaie, gata de orice trăsnăi, gata să se simtă ofensaţi din orice şi să ceară imediat socoteală imprudentului. O vreme, Gustav reuşeşte să acopere isprăvile fiilor lui. Să nu uităm, el este şeful jandarmeriei. Dar influenţa sa este totuşi limitată. Meinhard este mutat la altă şcoală. În scurt timp ajunge bătăuşul cel mai de temut şi este exmatriculat. Tatăl nu reuşeşte să împiedice ca primul lui născut să fie trimis la o şcoală de corecţie. Ca întotdeauna în competiţie cu fratele său, Arnold are parte de o soartă asemănătoare...

Între timp, starea fizică a lui Arnold s-a îmbunătăţit simţitor.

S-a înălţat şi muşchii i s-au dezvoltat armonios. S-a înscris la clubul atletic din Graz. A început să joace fotbal în echipă locală, ca extremă. Dar peste puţină vreme şi-a dat seama că sporturile de echipă nu-l mulţumesc aşa cum şi-ar dori.

Rămânea mereu cu senzaţia că ar putea străluci mai tare, dar că în echipă nu este nevoie de aşa ceva. „Nu-mi plăcea ca după un joc câştigat echipa să fie lăudată pentru meritele mele. Aşa că m-am hotărât să-mi încerc forţele în sporturi individuale. Am început să alerg, să înot şi să boxez; am participat la concursuri de aruncarea suliţei şi aruncarea greutăţii. Obţineam rezultate bune, dar cu toate acestea aveam sentimentul că nu am găsit ocupaţia cea mai potrivită pentru mine.”

Acea parte a timpului când nu se dedică sportului, Arnold o foloseşte pentru o pasiune: cinematograful. Televiziunea nu concurează cinematograful într-atât încât să se pună de pe acum problema crizei. Cinematografele sunt luate cu asalt de tinerii austrieci, iar cele din Graz sau din Thal nu fac excepţie. Arnold merge la film cu plăcere. Mai mult chiar, deşi n-a mărturisit-o nimănui, Arnold are un idol; este vorba despre Reg Park, un fost culturist devenit vedetă de cinema. Într-o seară de mai din anul 1962, după un meci câştigat, dar cu sentimentul – mărturisit mai înainte – că încă nu-şi găsise calea proprie, Arnold se refugiază în cinematograf. Afişul anunţă filmul “Hercule în centrul pământului”. Este vorba despre legendă adaptată a eroului grec, care, de această dată, trebuie să-şi salveze iubita din mrejele unui vampir. În reclamă filmului pândesc monştri împietriţi, râuri de lavă, copaci care se mişcă singuri şi alte bolboroseli care nu par să ateste un bun-gust artistic prea sigur. Dar Arnold, acum în vârstă de 15 ani, ştie exact pentru ce a venit aici; el nu doreşte altceva decât să-şi vadă idolul, pe Reg Park, interpretul rolului lui Hercule. Şi, în

timp ce fostul culturist se apără pe ecran de monştrii care vor să-l extermine, în mintea băiatului se conturează un gând clar:

„Voi fi asemenea lui”. Reg Park nu mai e doar un idol, el devine un model. O ambiţie nemăsurată se descarcă în această opţiune, în care stau ascunse toate dorinţele lui nemărturisite: va pleca din Thal! Îi va demonstra tatălui său că este la fel de puternic ca Meinhard! Îi va demonstra că poate izbândi în felul lui propriu!

Arnold nu bănuia încă de cât efort mai era nevoie până la atingerea scopului pe care şi-l propusese.

În acel moment, culturismul era încă prea puţin răspândit în Austria, astfel că greu ai fi putut deveni celebru practicând un sport aproape necunoscut. Şi oricum, era mult mai uşor să-l admiri pe Reg Park decât să încerci să ajungi asemenea lui.

Dar Arnold nu era unul dintre acei nenumăraţi fani care se mulţumesc să-şi admire idolul şi să-şi plângă în pumni neşansa.

Ambiţios şi foarte hotărât, el a plecat chiar a doua zi laGraz împreună cu Meinhard, încercând să afle care ar fi posibilităţile să înceapă antrenamentele de forţă. În Graz funcţiona, încă din 1958, Uniunea de Atletism, un club condus de fostul Mr.

Austria, Kurt Marmil. Arnold şi-a conceput un plan de acţiune care să ducă la primirea sa în acest club. Mai întâi a început să-l urmărească îndeaproape pe Marnul. A aflat că face uneori băi la Thalersee şi s-a împrietenit cu şeful băii locale. Şi iată că într-o după-amiază de duminică, s-a întâmplat ceea ce Arnold aştepta cu nerăbdare: Marnul a venit să facă baie la Thalersee şi aici i-a cunoscut pe fraţii Schwarzenegger. Arnold a fost foarte insistent şi în cele din urmă Marnul, impresionat, i-a invitat pe cei doi fraţi să se antreneze în clubul său. Când a venit în lunea următoare la stadionul Liebenau, fraţii îl aşteptau deja la uşă.

Centrul de antrenament era departe de a fi spectaculos şi bine utilat; aparatele erau puţine şi rudimentare; gaura din tavan trebuia acoperită cu cartoane; sala era complet neîncălzită. În plus, ceilalţi membri ai clubului care se antrenau acolo îi priveau pe noii veniţi cu o curiozitate nu prea binevoitoare. Dar Arnold, care deja măsura 1,85 metri, şi-a îndreptat spatele, a inspirat adânc şi s-a hotărât să-i înfrunte. Era convins că făcea primii paşi în carieră pe care şi-o dorea şi simţea că, dacă vrea să reuşească, trebuie să nu se lase intimidat şi să arate că ştie ce vrea. A aruncat deci o privire înjur, a măsurat cu atenţie egală aparatele şi pe cei din sală, apoi a exclamat: “Aşa! Îmi dau cinci ani ca să ajung Mr. Univers. “

CAPITOLUL II – Încercări

„Am fost întotdeauna convins că voi fi un învingător.”
ARNOLD SCHWARZENEGGER

Toţi cei care îl considerau lăudăros au fost nevoiţi curând să-şi revizuiască părerea. Arnold se pregătea mai dur decât oricare dintre ei. Începuse prin a se antrena de şase ori pe săptămână, uneori câte patru ore pe zi. Transformase în sală de antrenament chiar şi o încăpere din locuinţa părinţilor săi. În acea perioadă, cei mai îndrăgiţi sportivi erau fotbaliştii. În toată Austria nu existau mai mult de treizeci de culturişti şi nimeni nu-şi închipuia că dintr-o asemenea meserie se poate trăi. Dar tânărul Schwarzenegger era hotărât să le demonstreze tuturor că se poate.

Cei care desconsiderau culturismul credeau că-l pot descuraja cu zâmbetele lor ironice şi condescendente. În fiecare după-amiază la ora cinci, când se terminau orele de şcoală şi se deschidea centrul de antrenament, Arnold era deja la uşa sălii.

Seară avea de ales între a pleca cu ultimul autobuz sau a rămâne să se mai antreneze, urmând să străbată cei 12 km până acasă cu bicicleta sau chiar pe jos. Alegea întotdeauna antrenamentul, chiar dacă uneori consecinţele erau mai puţin plăcute. Arnold povesteşte chiar el ce surpriză a avut la primul antrenament mai dur. Plecase de-acasă cu bicicleta; în sala de forţă “trăsese zdravăn, lucrând mai ales la musculatura picioarelor şi a abdomenului. Mai avusese febră musculară şi nu se temea de ea, era doar practicant al atâtor sporturi! Dar de data aceasta, surpriza i-a fost enormă. A dat să se urce pe bicicletă ca să se întoarcă acasă; imposibil! Picioarele nu mai vroiau să i se supună! A plecat şontâc-şontâc pe jos, împingând bicicleta tot drumul. A doua zi, încercând să se pieptene, a constatat, spre amuzamentul mamei lui, că nu poate ridica braţul deasupra capului. S-a lăsat pieptănat ca pe vremea când era copil, s-a lăsat luat peste picior şi a suportat toate bancurile care s-au făcut pe socoteala lui, fără să crâcnească: era fericit! În mintea lui de adolescent se cuibărise certitudinea că va deveni celebru prin culturism!

Culturismul mai era considerat atunci un sport al tipilor care se iubesc enorm pe ei înşişi, dar care nu reuşesc să ajungă la adevăratele performanţe atletice. Culturiştii treceau, fără excepţie, drept narcisişti. În acest sens, cea mai puternică palmă Arnold a primit-o tot pe când avea cincisprezece ani. Ca orice băiat de vârsta lui, nu era deloc insensibil la părerile fetelor, chiar dacă încerca să se arate cât mai indiferent. În acea perioadă încă îşi mai petrecea vacanţele de vară cu prietenii săi din Thal. Erau băieţi şi fete cu care copilărise împreună, dar care începuseră acum să se vadă în altă lumină. Fiorul vârstei îi făcea în acelaşi timp sfioşi şi agresivi, intoleranţi şi sensibili.

Arnold încerca să-i impresioneze pe ceilalţi cu statura lui impunătoare, pe

care muşchii se dezvoltau din ce în ce mai tare şi mai armonios. Dar iată cum povesteşte el însuşi: “Mă interesau în primul rând părerile fetelor, care erau cel mai adesea contradictorii. «Uite-l pe Arnold, arată extraordinar, un bărbat adevărat, mare şi puternic ca o statuie», sau «Este un tip curios, nu-mi place, musculatura lui mă sperie». Eram preocupat de o fată anume, Herta, care mă tot respingea. Într-o zi, adunându-mi tot curajul, am întrebat-o dacă vrea să devină prietena mea. «Niciodată – mi-a răspuns – tu numai pe tine te iubeşti. Eşti îndrăgostit de corpul tău, veşnic te studiezi în oglindă şi mai şi pozezi!» Am încasat răspunsul ei ca pe o palmă şi mă întrebam de ce nu încearcă să mă înţeleagă înainte de a mă ofensa? Am suferit, dar după un timp, mi-a trecut.” Nu se ştie ce s-a mai întâmplat cu Herta, însă Arnold a continuat să nu se lase impresionat şi să-şi facă antrenamentele.

Roadele nu întârziară să se arate: Arnold Schwarzenegger deveni campionul de juniori al Austriei la haltere. Numai că Arnold, în ciuda vârstei lui destul de fragede, vârstă la care marea majoritate a adolescenţilor încă nu reuşesc să răspundă clar la întrebarea- “Ce vrei să devii când ai să fii mare?”, îşi făcea câteva calcule precise. Deşi îl pasionau problemele de forţă, deşi simţea o bucurie enormă şi însufleţitoare la toate antrenamentele cu greutăţi, parcă nu halterele arfi domeniul în care ar dori să se afirme. Arnold îşi face un calcul destul de simplu: este un tip înalt – la vârsta lui măsoară aproape 1,90 metri – şi i se pare normal să mai crească încă. Are o constituţie atletică, dar mai degrabă longilină; datele fizice nu par să promită o carieră strălucită de halterofil. Bineînţeles, nu faptul că halterofilii au, de obicei, o constituţie diferită a fost acela care i-a determinat lui Arnold raţionamentul şi opţiunea. El este departe de a fi omul care să aleagă calea cea mai uşoară şi dacă ar fi fost convins că ceea ce îşi doreşte cu adevărat este să ridice greutăţi mai bine decât oricare altul, n-ar fi ezitat să muncească frenetic pentru asta. Numai că el, Arnold, a făgăduit că în cinci ani va fi Mr. Univers. A spus asta în gura mare, în faţa tuturor, atunci când a păşit pentru prima oară în sala de antrenament. Şi a spus-o pentru că a crezut-o. Pentru că ştia exact ce doreşte, ce-i place şi ce va deveni. Din nou, intuiţia lui – poate că preferaţi să-i spuneţi “fler” sau “nas” sau “premoniţie” – funcţionase impecabil. Şi, poate nu în ultimul rând, pentru faptul că idolul incontestabil, primul şi ultimul, fără concurent şi fără alternativă, al celui mai tânăr Schwarzenegger este şi va rămâne încă multă vreme celebrul Reg Park.

Poate că pentru unii, Arnold Schwarzenegger părea în acea perioadă doar un puştan impulsiv, irascibil, gata să-şi folosească datele fizice şi influenţa paternă ca să împartă pumni ori de câte ori, credea că este nevoie; ei bine, acest adolescent nu rareori turbulent ştia deja, la vârsta aceea încă tulbure, care va trebui să fie destinul lui.

Deci, în ciuda concursului de haltere câştigat, Arnold a optat pe mai departe pentru culturism. A continuat antrenamentele la fel de sever şi cu tot atâta seriozitate ca şi mai înainte. În epocă, Marnul le indicase tuturor elevilor

săi, un regim alimentar pe care aceştia ar fi trebuit să-l respecte întru totul, dacă intenţionau să ajungă la rezultatele dorite. Dar ceilalţi culturişti nu dădeau alimentaţiei vreo importantă deosebită. Singura regulă pe care încercau să o respecte era “mănâncă mult, cât mai mult”. Arnold, în schimb, se ţinea strict de regimul indicat de Marnul. Şi, spre satisfacţia acestuia, rezultatele bune erau lesne vizibile.

Nu peste multă vreme, în Graz s-a dus vestea despre îndârjirea şi perseverenţa cu care se antrena un tânăr – Arnold Schwarzenegger – la centrul de pregătire al lui Marnul. Mulţi dintre cei care se antrenau în altă parte, uneori indiferent de sportul pentru care se pregăteau, doreau să-l cunoască pe tânărul acesta atât de ambiţios şi de muncitor şi să se împrietenească cu el. Uneori, cei care doreau să-l cunoască nu erau numaidecât din categoria acelora care se pregăteau pentru vreo activitate în sport, ci pur şi simplu amatori de cultură fizică. Unul dintre aceştia, care l-a remarcat pe Arnold, a fost şi politicianul local Alfred Gerstl. Gerstl avea un fiu de vârsta mezinului Schwarzenegger, destul de recalcitrant fată de dorinţa tatălui său de a-l îndrepta către sport. Tânărul Gerştf prefera mai degrabă să meargă la cinema şi să se ţină după fete.

Cei doi adolescenţi s-au împrietenit, descoperindu-se foarte asemănători. În fond, şi lui Arnold îi plăcea să meargă la cinema şi să fluiere după fete, doar că făcea asta în afara timpului de antrenament. Pentru el, antrenamentul conta mai mult decât orice altceva. Şi nu numai datorită unei voinţe ieşite din comun, ci mai ales acelei bucurii extraordinare pe care lucrul în sală, antrenamentul, îl făcea să o simtă, aşa cum Schwarzenegger a mărturisit-o de atâtea ori. El a reuşit să-l atragă către sport şi pe prietenul său, mai mult decât reuşiseră vreodată îndemnurile, pedepsele sau răsplăţile politicianului. În felul acesta, Arnold s-a împrietenit repede cu Gerstl, pe care a ajuns să-l considere chiar ca pe un părinte adoptiv. Acesta îl înconjura cu multă atenţie pe tânărul sportiv, pe care îl admira cu adevărat pentru calităţile sale, pentru perseverenţă şi pentru destoinicia cu care îşi urma calea aleasă. Gerstl, amator el însuşi de culturism, avea acasă la el o sală special amenajată pentru acest sport şi l-a invitat pe Arnold să se antreneze la el ori de câte ori dorea sau ori de câte ori centrul lui Marnul era închis.

Între timp, Arnold ajunsese să stea în Graz mult mai mult timp decât înainte. Amândoi fraţii Schwarzenegger cam scăpaseră de sub controlul tatălui lor. Gustav a lipsit de acasă o perioadă mai lungă; excesele sale în materie de alcool erau tot mai frecvente. Considera că acum, dacă băieţii au crescut mari, nu mai era cazul să se ferească de ei, iar cu reproşurile soţiei se obişnuise de mult şi le considera simplă cicăleală. După beţii repetate, a fost mutat din motive disciplinare de la Thal la Raaba. Meinhard a fost primul care a profitat de absenţa tatălui pentru a-şi manifesta voinţa proprie, pe care o considera liberă şi matură! În semn de independenţă, s-a retras de la şcoală fără să-şi anunţe familia – şi fără să se mai sperie de previzibila reacţie a tatălui – după care s-a angajat la o firmă de electronică.

Era o declaraţie de independenţă, pe care Arnold nu putea s-o ignore. În acel moment, marea majoritate a timpului său era ocupată de antrenamente, de filmele cu Reg Park pe care le vedea şi le revedea de un număr neverosimil de ori şi de vizitele la Gerstl. Scoală nu prea mai încăpea în această combinaţie. Ca să nu rămână mai prejos faţă de fratele lui, aşa cum încercase să facă de atâtea ori şi până atunci, Arnold s-a retras şi el de la scoală şi s-a angajat ca ucenic la o firmă de construcţii din Graz.

La început, salariul său lunar era de numai 250 dè schillingi.-

S-ar părea că Arnold s-a ţinut mult mai serios de muncă decât de şcoală căci, la începutul celui de-al treilea an de ucenicie, ajunsese la un salariu de 1000 de schillingi lunar. Probabil că de aici s-au tras şi cunoştinţele de bază despre construcţii pe care mai târziu Domnul Arnold Schwarzenegger le va folosi în marile lui afaceri imobiliare.

În orice caz, adevărata viaţă a eroului nostru se desfăşura mai departe în cadrul antrenamentelor. Reg Park era în continuare un model destul de greu de atins. El rămânea un sportiv desăvârşit şi un celebru actor de cinema, adică exact ceea ce îşi dorea să ajungă ucenicul constructor Schwarzenegger, care se antrena din răsputeri şi trebuia să muncească pentru a se putea întreţine singur. Lui Arnold îi era de-ajuns cât câştiga şi faptul că nu era nevoit să ceară familiei sprijin material, îi crea un sentiment de independenţă, în special faţă de tatăl lui. Gustav Schwarzenegger nu părea săfie prea mulţumit şi mormăia mereu că mezinul său nu face ceea ce trebuie. Cu toate acestea, îşi lăsa băieţii să-şi vadă de vieţile lor. Lui Arnold i se părea în continuare că preferatul rămâne Meinhard. Dorea însă enorm, să-şi convingă tatăl că are şi el dreptate şi că preocupările lui nu sunt deloc nepotrivite. Îl interesa acum să fie convingător în propriile-i preocupări şi nu se mai străduia atât de mult să dovedească că este mai tare decât Meinhard. Poate pentru că începuse deja să fie evident că este mai tare.

Trebuie să fim bine înţeleşi: această competiţie de familie cu toată încrâncenarea ei şi cu toate frustrările pe care le-a adus – probabil nu numai lui Arnold, ci şi lui Meinhard şi poate că şi lui Gustav – n-au făcut niciodată ca în familie să domnească duşmănia. Deşi au existat certuri, unele poate chiar spectaculoase, deşi tatăl s-a supărat pe fiii lui atunci când aceştia au început să acţioneze fără să-i ceară permisiunea – sau măcar sfatul – bărbaţii Schwarzenegger erau adversari, dar nu inamici.

Fiecare dintre ei încerca să dovedească fie că este cel mai bun, fie că are dreptate, dar asta nu-i înstrăina pe unii de ceilalţi. Se întâlneau şi uneori îşi petreceau timpul împreună – chiar dacă lucrurile nu mai erau atât de severe ca atunci când băieţii erau mai mici şi mergeau să viziteze muzee. Într-un cuvânt, pentru oricine din exterior, familia era o familie unită, măcinată doar de dorinţa fiecăruia de a dovedi că este mai bun şi că are mai multă dreptate decât ceilalţi.

Foarte puţin după ce împlinise 16 ani, Arnold Schwarzenegger participa la

primul concurs de culturism din viaţa lui. Sprijinit de Gerstl, Arnold se prezentă la concursul de la Steirerhof. Era o competiţie de interes local, dar la care tânărul Arnold avea pentru prima oară ocazia să-i cunoască pe cei care nutreau, în Austria, ambiţii asemănătoare cu ale lui. Avu posibilitatea să-i vadă la lucru, să schimbe cu ei păreri despre modalităţile de antrenament şi despre felul şi importanta alimentaţiei, putu să-şi dea seama de cât sunt de ambiţioşi. În final, Arnold se clasa doar pe locul doi, dar această primă competiţie de profil îi întări şi mai mult convingerea că viitorul său stă în culturism şi că a ales bine. Făcea, adică, ceea ce trebuia făcut.

La Steirerhof îi cunoscu pe Benno Dahmen şi Peter Fasching, proprietarii unui magazin german de articole sportive specializat în culturism. În Germania, interesul pentru culturism era incomparabil mai mare decât în Austria; numărul de practicanţi ai acestui sport era şi el mai mare, aşa că nivelul de pregătire era mai înalt şi concurenţa mai acerbă.. De asemenea, faima de care se bucura disciplina în sine era incomparabilă cu cea din Austria. Lui Arnold îi era din ce în ce mai clar că Graz-til va rămâne doar o etapă în viaţă lui şi că, dacă vroia să se pregătească mai bine şi să aibă pretenţii mai mari, va trebui să plece într-un loc în care culturismul să fie mai puternic.

Următorul pas logic i se păru aşadar Germania. Începu să se intereseze cum ar putea să ajungă acolo, cine ar putea să-l susţină şi care ar fi posibilităţile de a se antrena într-un club cât mai renumit. Cei care îi furnizau aceste informaţii erau tocmai Benno Dahmen şi Peter Fasching. La un moment dat cei doi promiseră chiar că-l vor susţine material pe tânărul austriac.

Înainte însă ca toată această reţea de corespondenţă şi de informare să dea roade, Arnold fu chemat în armată. Împlinise 18 ani. Ordinul de înrolare preciza că recrutul trebuie să fie la unitate la 1 octombrie 1965. Meinhard, care făcuse deja armata, era plin de sfaturi pentru mai tânărul său frate. Îl învăţă o grămadă de şmecherii şi tonul său era acela al unei cătane bătrâne şi experimentate fată de un bobocel. Arnold se revoltă şi cei doi erau cât pe ce să se încaiere din nou, ca pe vremea când trebuiau să-i demonstreze lui Gustav care e mai tare. Se stăpâni însă şi protestă împotriva tonului condescendent, dar ţinu minte tot ce i-ar fi putut fi de folos. Gustav veni şi el cu alte sfaturi şi se simţi îndreptăţit chiar să-i ţină o predică părintească. De data aceasta Arnold nu se supără pe el; simţea în tonul tatălui său acea nostalgie după tinereţe care-i îndeamnă pe bărbaţi să-şi înăsprească vocea numai ca să nu-i podidească lacrimile! Folosindu-se de relaţiile lui, Gustav aranjase ca armata austriacă să facă o excepţie în cazul lui Arnold şi să-l înroleze la tancuri, unde vârsta minimă era de obicei de 21 de ani. Şi, în plus, mai aranjase ca unitatea de instrucţie a fiului său să fie cât mai aproape de Graz.

Despărţirile sunt întotdeauna mai patetice parcă în Europa, iar anii 60 erau şi ei ceva mai sentimentali. Cu toate acestea, Arnold a reuşit să imprime plecării lui ca militar un aer sobru, viril. Emoţia reţinută cu care cei trei bărbaţi îşi strânseră mâinile fără să mai simtă nevoia să se provoace în vreun fel unul

pe celălalt, îi impuse respect chiar şi Aureliei Schwarzenegger, care se abţinu de la orice patetism. Asta n-o împiedică însă ca, multă vreme după aceea, să alerge prin Thal din casă în casă şi să le povestească tuturor cunoscuţilor ce solemne clipe au fost cele ale plecării sub arme a fiului ei cel mic.

Timpul pe care l-a petrecut în armată i-a plăcut lui Arnold foarte mult. Firea logică şi muncitoare, disciplină, educaţia în spiritul lui „să învingă cel mai bun", pe care le primise de acasă, îl făceau să aprecieze ordinea, munca şi rigurozitatea militară.

În plus, era îndrăgostit de tancuri. El însuşi declară: „... era grozav să mergi cu acele maşinării enorme şi să simţi reculul la tragerea cu tunul. Era o demonstraţie de forţă şi putere şi astfel de lucruri m-au impresionat întotdeauna. Dimineaţa făceam instrucţie, iar după-amiaza trebuia să curăţăm şi să ungem tancurile. După un timp am fost însă scutit de aceste munci. A venit o dispoziţie de sus şi mi s-a ordonat ca în loc de muncă de întreţinere a maşinilor să mă ocup de antrenamente şi să-mi dezvolt corpul. Nici nu se putea să primesc un ordin mai frumos!" Pentru Arnold acest ordin a fost încă o şansă de a nu-şi pierde din vedere ţelul său adevărat. În ciuda dispreţului pe care părea să-l manifeste pentru culturism, pesemne că totuşi Gustav Schwarzenegger a fost acela care a intervenit din nou pentru fiul său. Poate că nu era întru totul străin nici politicianul Alfred Gerstl. Oricum, Arnold a primit-o ca pe o nouă provocare pe care i-o aruncase tatăl său. Era ca şi cum i-ar fi spus: "Acum să te văd, când n-ai să te poţi plânge că nu izbândeşti pentru că ai fost silit să întrerupi antrenamentul atâta vreme!..."

În acelaşi timp a primit şi o scrisoare de la Benno Dahmen, care-l invita la concursul european de juniori, la 30 octombrie la Stuttgart. Nici că se putea mai bine. Arnold avea aşadar ocazia să încerce din nou să-i arate lui Gustav de ce era în stare. Nu s-a gândit nicio clipă la faptul că era înrolat şi că asta ar putea fi un impediment. Ştia foarte bine că, dacă vrea să reuşească în ceea ce îşi propusese, trebuie să-şi urmărească fără să ezite ţelurile principale. Arnold a răspuns prompt la invitaţie. Singura problemă era că nu avea banii cu care să-şi plătească biletul până la Stuttgart şi nu ar fi vrut să-i ceară de la ai săi. De biletul de întoarcere nu-şi făcea probleme, pentru că era sigur că va câştiga concursul, deci şi nişte bani. I-a scris toate acestea lui Dahmen, care a simţit imediat că are şansa să-şi facă publicitate şi i-a trimis lui Arnold banii necesari. Proaspătul soldat şi-a invitat tatăl la concurs, apoi a şters-o pur şi simplu din unitate, fără să se gândească nicio clipă la consecinţe. Pedeapsa pe care o rişcă era închisoarea, căci putea fi dat dezertor. Fără să fie tensionat de acest risc, Arnold participă la concurs şi, aşa cum promisese, îl câştigă. La întoarcere, îl aştepta pedeapsa: şapte zile de carceră, pe care le execută fără să crâcnească. Simpatia camarazilor lui însă, şi chiar cea a superiorilor, era enormă.

Părinţii lui Arnold n-au fost la fel de impresionaţi. Gustav nici nu se gândise să meargă la Stuttgart şi, mai mult decât orice, îl supăra faptul că fiul

său călcase o lege militară. Se uita la cupă, cam în silă, cam neconvins. Aurelia însă n-a reuşit să se abţină şi, luând “vasul” subsuoară, colindă din nou pe la toţi cunoscuţii, aproape din casă în casă, lăudându-se cu victoria fiului ei. Cu dorinţa certă de a-i convinge şi pe cei mai sceptici, Arnold mai participă la un concurs de “Mr. Europa” în martie 1966. De data aceasta plecase din unitate cu învoire în toată regulă, iar superiorii îi uraseră succes. Câştigă din nou. Chiar şi pentru cineva foarte sceptic deveni clar că Arnold Schwarzenegger ajunsese un adevărat culturist. Nu mai exista nicio îndoială, la sfârşitul armatei trebuia să plece şi să se antreneze la München. Mai avea un an şi jumătate până la termenul pe care şi-l acordase ca să devină Mr. Univers. Era deja Mr. Europa.

CAPITOLUL III – Drumul spre victorie

„La douăzeci de ani tot ceea ce-ţi doreşti este să fii Campion!”
ARNOLD SCHWARZENEGGER

Concursul de la Stuttgart – cel la care Arnold Schwarzenegger participase cu riscul de a deveni pasibil de judecata Curţii Marţiale – însemnase nu numai o victorie promiţătoare, ci şi posibilitatea de a stabili nenumărate contacte şi de a cunoaşte oameni influenţi. Tânărul campion nu lăsase să-i scape această ocazie. Cunoscuse mulţi sportivi, dar şi manageri, specialişti în reclamă, antrenori şi proprietari de săli de antrenament. Arnold avea o fire deschisă, comunicativă şi stabilea repede o relaţie prietenească. În ciuda faptului că unii dintre sportivi îl considerau infatuat sau lăudăros, el avea nenumăraţi prieteni. În plus, promitea foarte mult pentru viitor şi mulţi dintre specialiştii în culturism se interesau de el şi erau dispuşi să-l ajute.

Printre cei pe care i-a cunoscut la Stuttgart au fost şi germanii Albert Busek şi Rolf Putziger, unii dintre cei mai influenţi oameni din branşă. Albert Busek era reprezentantul Germaniei în I.F.B.B. şi publicistul cel mai renumit al revistei “Sport-Revue”. Putziger era proprietarul unui studio sportiv din München – care mergea foarte bine – şi editor al unor reviste de specialitate. După ce au stat de vorbă, cei doi l-au invitat pe tânărul campion să vină să-şi continue pregătirea la München.

Mutarea a fost posibilă aproape un an mai târziu, la 1 august 1966, după ce Arnold Schwarzenegger şi-a terminat stagiul militar. Aşa cum mărturiseşte el însuşi, viaţa îi era în continuare influenţată de personalitatea idolului său Reg Park. Antrenamentul şi-l organiza singur, ţinând întotdeauna cont de metodele pe care le folosise Reg. Fără să renunţe la exerciţiile de bază, încerca să-şi facă un program de pregătire care să se potrivească necesităţilor sale proprii. În acel moment, ţelul său era un biceps mai înalt, un spate mai lat şi coapse mai puternice.

Antrena prioritar aceste grupe musculare şi era convins că, în acest fel, va ajunge curând să aibă un trup armonios. Dar rezultatele nu erau atinse întotdeauna foarte repede. Tricepsul era, de exemplu, o grupă musculară care îi dădea multă bătaie de cap lui Arnold. Deşi îl lucra cu aceeaşi atenţie ca şi bicepsul, rezultatele nu erau pe măsura aşteptărilor. La fel, gambele – şi în general musculatura trenului inferior – nu se dezvoltau la fel de frumos ca umerii, spatele şi pectoralii.

Arnold însă nu se dădea bătut. Descoperise încă mai de mult un principiu de lucru foarte important: dacă dorea să obţină rezultate cu adevărat valoroase, trebuia să-şi recunoască punctele slabe cu toată sinceritatea. O atitudine de genul “lasă, este foarte bine şi aşa”, nu era deloc de natură să aducă progrese.

Dimpotrivă, o analiză lucidă a problemelor, a eşecurilor şi a neajunsurilor, combinată cu o atitudine mentală pozitivă şi cu sentimentul că nu se poate ca un antrenament adecvat să întârzie prea mult să dea roade, erau elemente mult mai de folos pentru viaţa sportivă a campionului. Aşa că Arnold Schwarzenegger şi-a schimbat din nou programul de antrenament şi a făcut-o ori de câte ori a fost nevoie.

Principiile lui Reg Park îi erau mereu de folos. Se apucă să-şi noteze pe nişte bileţele grupele musculare care se dezvoltau mai încet şi le răspândi peste tot pe unde se învârtea, în aşa fel încât să dea mereu cu ochii de ele. Locul în care se antrena ca şi locuinţa lui erau pline de asemenea bucăţele de hârtie pe care scria: “triceps”, “gambe”, “coapse” ş.a.m.d.

Oglinda în faţa căreia poză era şi ea “ornată” cu aceste notiţe, şi astfel Arnold nu putea nicio clipă să uite unde este deficitar.

Sentimentul că în doi-trei ani reuşise să-şi modifice musculatura şi să dea o altă înfăţişare corpului sau justifica încrederea nemărginită pe care o dobândise în antrenament şi în perseverenţă. “Dacă am fost în stare de aşa ceva – mărturisea Schwarzenegger – atunci cu aceeaşi disciplină şi cu voinţă îmi pot modela şi spiritul, obiceiurile, concepţia de viaţă...”

Ajuns la München, Arnold urma să înceapă să se antreneze în studioul lui Putziger din strada Schiller. Primele nopţi le-a petrecut chiar în studio, deoarece încă nu-şi găsise o locuinţă proprie. În ciuda faptului că era deja campion european de amatori, Arnold Schwarzenegger, la cei 19 ani ai săi, nu era de fapt decât un copil plecat dintr-un sat austriac şi ajuns în marele oraş München. Viaţa trepidantă, tumultul metropolei îl subjugau. Trebuia să se antreneze din greu, dar în acelaşi timp trebuia să lucreze ca să se întreţină, să-şi caute o locuinţa, să-şi rezolve singur toate acele zeci de probleme mărunte ale vieţii unui “om mare”. Era mult prea mândru ca să le vorbească părinţilor despre greutăţile lui. Din nou, dificultăţile pe care trebuia să le înfrunte i se păreau un pariu de câştigat: cu el însuşi, cu familia, cu cei care credeau în viitorul lui. Funcţia sa oficială la Putziger era “manager şi antrenor”, dar de fapt la început a făcut tot felul de treburi mărunte. Faptul că, uneori, i se părea că este tratat ca un fel de “om la toate” nu-l irita pe Arnold, ci mai degrabă îl ambiţiona. I se părea că face un fel de ucenicie, fără de care n-ar putea să înveţe niciodată toate acele nimicuri care alcătuiesc “viaţa” dintr-un studio sportiv. Şi, în plus, i se părea că aşa trebuie să înceapă oricine vrea să ajungă la glorie. În ciuda oricăror probleme pe care le avea de înfruntat, era mereu bine dispus şi comunicativ. Locuia cu chirie la o familie unde totul era în comun. Familia lui din Thal nu trebuia în niciun caz să afle ce probleme are Arnold, altfel n-ar fi fost exclus ca tatăl său să-şi facă într-o bună zi o furtunoasă apariţie şi să încerce să-l ia acasă. Din această perioadă datează şi faimoasele scrisori către părinţi, adnotate şi comentate de Gustav Schwarzenegger.

Programul riguros al lui Arnold era împărţit în felul următor:

Antrenamente de la 9 la 11 dimineaţa şi seara de la 19 la 21; în restul zilei – serviciu. Acest sistem a ajuns cu timpul să fie folosit de mulţi culturişti, dar la baza lui nu stătea în vremea aceea nicio teorie ştiinţifică. Iar Arnold îl depăşea adesea, antrenându-se în jur de şapte ore zilnic. Rezultatele n-au întârziat să se vadă: În două luni, campionul şi-a sporit masă musculară cu două kilograme.

Tânărul austriac care se antrena la München nu era încă destul de cunoscut. Putziger puse în funcţiune maşina sa de publicitate şi în curând numele Arnold Schwarzenegger ajunse să fie des văzut în presa de specialitate. Se publicau articole despre antrenamentele lui, fotografii cu Arnold la lucru.

Putziger bănuia că sportivul va fi în curând una din perlele studioului său.

În acel an, campionatele mondiale “Mr. Univers” pentru amatori se ţineau la Londra. Văzând progresele pe care le făcuse într-un timp atât de scurt, Albert Busek îi promitea lui Arnold că-i plăteşte biletul de avion pentru Londra, dus-întors, ca să participe la concurs în calitate de spectator. Planul era ca Schwarzenegger să asiste la pregătiri şi să aibă posibilitatea de a-i vedea la lucru pe campionii americani, pe care nu avusese prilejul să-i cunoască încă. Această experienţă urma să-i folosească în vederea pregătirii pentru campionatele de anul viitor, la-care eventual se putea gândi să participe. Numai că Arnold nu se împăca de loc cu gândul că va fi doar spectator.

Ar fi vrut să participe în concurs. Era convins că forma în care era l-ar fi ajutat, să nu se facă de râs, iar experienţa pe care ar fi dobândit-o ca participant ar fi însemnat categoric mai mult decât aceea de spectator. Începu un antrenament şi mai serios şi îl convinse pe şeful său să-l înscrie în concurs. Se antrena şi muncea în acelaşi timp. Îşi propusese să intre între primii zece concurenţi, adică să treacă de preliminarii, ceea ce pentru o primă participare nu ar fi fost deloc rău.

Nu-i cunoştea pe americani decât din revistele de specialitate, aşa că nu ştia defel la ce se putea aştepta din partea lor.

De asemenea, Arnold nu vorbea o boabă de engleză. Încercă să înveţe un minim, măcar câteva expresii indispensabile, de la Helmut Riedmeier, împreună cu care împărţea acum un mic apartament. Helmut era un culturist profesionist care obţinuse deja titlurile “Mr. Germania”, “Mr. Europa” şi “Mr. Univers”, încercările lui de a-l învăţa englezeşte pe Arnold nu prea avură timp să dea roade, pentru că ziua cea mare veni foarte repede.

Schwarzenegger plecă la Londra.

Era pentru prima oară când eroul nostru călătorea cu avionul. Totul era pentru el nou şi tocmai din această cauză încerca să dea impresia că este indiferent, hârşit în asemenea treburi şi plictisit. Se încurcă însă puţin în formalităţile pe care le avea de îndeplinit la aeroport şi era cât pe ce să nu fie primit la bord, pentru că uitase să se confirme pe lista de pasageri.

Zborul trecu bine, deşi Arnold mărturiseşte că îi fusese cam frică la traversarea Canalului Mânecii. Dar şi mai frică îi era că ar putea uita singura

frază pe care o învăţase de la Riedmeier, aşa că o repeta mereu în gând: “I would like go to the «Royal Hotel», please!”[1] Ca să treacă mai uşor peste tensiunea zborului, Schwarzenegger intră în vorbă cu doi oameni de afaceri din München. Grija lui principală era aceea de a părea un familiar al călătoriilor – mai ales al celor cu avionul... – Iar în afară de asta încerca să studieze comportamentul afaceriştilor, şi să le copieze ceea ce credea că ar fi dezinvoltura oamenilor de lume. Conversaţia evolua pe teme mărunte: vreme, condiţii de zbor, sport, anecdote cam nesărate despre alţi oameni de afaceri.

Din când în când, Arnold repeta în minte: I would like go to the Royal Hotel, please. La sosirea pe aeroportul din Londra, cei doi oameni de afaceri din München l-au dus chiar ei cu taxiul până la hotel. În timp ce îndeplinea formalităţile de cazare, Arnold era destul de mirat că la hotel era atât de multă linişte şi atmosfera nu aducea deloc cu aceea din ajunul unui campionat mondial. La început evită să întrebe, pentru că nu cumva să treacă drept un om neumblat; şi pe urmă, frază din engleză pe care o ştia nu i-ar prea fi folosit. Până la urmă, însă intrigat de atmosfera din hotel, îşi luă inima în dinţi şi întrebă, în limba germană, ce se întâmplă. Recepţionerul, poliglot aşa cum îi cerea meseria, îl înţelese fără probleme şi îl lămuri că în Londra există două hoteluri care se numesc la fel “Royal” – şi că probabil culturiştii şi însoţitorii lor au tras la celălalt. După un nou drum cu taxiul, Arnold ajunse în sfârşit la destinaţie. De data aceasta nu mai avea niciun dubiu că nimerise bine, pentru că în hol era o adevărată “defilare” de culturişti. Sosirea campionului austriac nu trecu deloc neobservată. Êra cel mai tânăr concurent înscris în competiţie, şi fu imediat înconjurat de cei din hol, ca să fie analizat, pipăit şi măsurat. Deşi nu avea decât 19 ani, cântărea 105 kilograme şi avea diametrul braţului de 49 de cm! Singurul din Europa cu asemenea date fizice!

Primirea aceasta iscoditoare şi admirativă îl făcu să se simtă repede în largul său. Se afla din nou printre sportivi, în lumea lui, pe care o cunoştea atât de bine şi pe care o iubea. Nu mai avea sentimentul acela de stingherealã care-l însoţise în timpul zborului. În hotel se vorbeau toate limbile pământului, aşa că, necunoaşterea limbii engleze nu mai constituia chiar aşa un handicap. Arnold înţelese, totuşi, cât de important este să poţi comunica şi în altă limbă decât în cea maternă, astfel că îşi promise solemn să înveţe cât de curând englezeşte. Felul în care îl înconjurau acum ceilalţi participanţi la concurs, curiozitatea lor, îl făcură din nou încrezător în şansele sale. Se şi vedea învingător, pipăit cu emoţie nu de curioşi, ci de admiratori şi admiratoare care voiau să-l atingă şi să se asigure că tipul acela extraordinar există cu adevărat în carne şi oase. Cu ochii minţii se văzu luat pe sus de o mulţime în delir, purtat pe braţe, înconjurat de flori; avea să devină Mr. Univers şi toate fetele urmau să-i cadă la picioare implorându-i iubirea. Ce mai, trecuse de la stingherealã direct la euforie, şi n-ar fi fost mare lucru să ia de bune toate aceste lucruri pe care şi le închipuia.

---

1 Aş vrea să ajung la «Royal Hotel», vă rog!

Arnold păşea deja sigur pe el, aproape îngâmfat, ca şi cum ar fi câştigat deja concursul; dar infatuarea lui dură numai până la lift, unde dădu nas în nas cu Chet Yorton; instinctiv, fără să se gândească măcar vreo clipă, se trase într-o parte pentru a-i face americanului loc să treacă. Şi la fel de brusc realiză că reacţia lui de bucurie din urmă cu câteva clipe era doar copilăria de a lua iluziile, fantasmele şi dorinţele drept realitate. Putem spune chiar că acesta a fost un moment în care ArnoldSchwarzenegger şi-a câştigat brusc maturitatea. Adică şi-a dat seama că nu-şi poate permite să se lase purtat de iluzii de mărire şi că, dacă vrea să-şi realizeze ambiţiile, dacă vrea să câştige, trebuie să evalueze corect şi lucid toate situaţiile şi să nu se lase furat de o prea mare iubire de sine.

Chet Yorton avea de toate: volum, separare, vascularizare.

Era pur şi simplu fantastic. Arnold deveni brusc realist – cu un asemenea om era aproape imposibil să se poată măsura. În plus, Yorton era bine bronzat, era elegant în totul – ţinută, mişcări, îmbrăcăminte, purtări – şi avea un farmec personal care se revărsa prin toţi porii. Arnold se autoanaliză rapid şi îşi zise:

„Arnold, eşti gras!” îşi dădu seama dintr-o dată de importanta vascularizării, care făcea să transpară lipsa ţesutului adipos. Se simţi deficitar la acest capitol. Se simţi deficitar şi la eleganţă.

Schwarzenegger era armonios şi respira un fèl de farmec copilăresc, o veselie şi detaşare nostime şi plăcute. Era însă departe de ştiinţa farmecului unui matur. Îşi propuse să şi le însuşească pe toate cât mai repede cu putinţă. Se simţea din nou la începutul unui drum lung, pe care trebuia neîntârziat să-l parcurgă, dacă dorea să devină cu adevărat un campion.

Până una-alta, îşi propuse să renunţe la infatuare şi la suficienţa în care aceasta l-ar fi închis, să privească deschis în jur şi să înveţe cât mai mult. Începu să-i analizeze cu atenţie pe culturiştii americani. Observă că nu aveau nimic în comun cu trupurile masive pe care şi le doreau europenii. Arnold îşi dădu seama că europenii erau mai degrabă greoi, un fel de mase impunătoare de muşchi, care de-abia acum ar fi trebuit să înceapă să fie prelucrate. Nu-i mai plăceau. Nu se mai plăcea nici pe sine, i se părea că arată necizelat. Îşi propuse să câştige eleganţă şi rafinament. Americanii, în schimb, arătau mai agili, mai sprinteni, mai uşori. Muşchii lor erau mai bine diferenţiaţi, mişcările lor mai clare, aproape lipsite de materialitate. Asta nu însemna că ar fi fost firavi. Dimpotrivă. Erau doar frumoşi.

Concursul propriu-zis începu a doua zi la sala Victoria Palace. Înainte de probe, în culise se schimbau păreri despre metodele de antrenament. Arnold era din nou pus în dificultate de faptul că nu ştia englezeşte. I se părea foarte interesant ce se discută acolo şi suferea că nu reuşea să înţeleagă decât pe ici-pe colo câte un cuvânt. Îl interesa cel mai mult să afle ce împărtăşesc din experienţa lor sportivii americani. Până la urmă a reuşit să dea de un culturist care ştia germană şi care a consimţit să-i traducă. Se vorbea despre definire şi despre cum se poate ea evidenţia în concurs. Unii susţineau necesitatea saunei

înainte de intrarea în competiţie, pentru a pierde apă din ţesuturi şi a favoriza astfel definirea; alţii, dimpotrivă, pledau pentru simple contracţii izometrice care să provoace mărirea tonusului muscular. Totul i se părea lui Arnold foarte frumos şi foarte interesant. Se străduia să ţină minte tot ce auzea şi, ca de obicei, să înveţe cât mai mult.

Prima zi de concurs o reprezentară preliminariile. O dată acestea terminate, Arnold fu din nou înconjurat de admiratori şi de curioşi, de sportivi şi de spectatori, ceea ce îi întări convingerea că nu era un participant oarecare şi că i se acordă nişte şanse în concurs. Cei care -păreau să se priceapă la culturism îi prevedeau un viitor strălucit, cu condiţia „să nu facă prostii". Arnold habar n-avea ce înseamnă asta. Nu ştia nimic despre subtilităţile competiţiei, despre metodele de a lua ochii, despre posibilităţile de a trişa. Nu se gândea că o competiţie sportivă ar putea fi câştigată graţie unor aranjamente sau alte interese ar putea decide soarta unui concurs. Înainte de finală, Schwarzenegger se strădui să facă o cât mai bună încălzire şi repetă cu atenţie figurile programului liber ales. Evolua penultimul; directorul competiţiei îi pregăti intrarea: „Iată, urmează un tânăr austriac senzaţional, care la doar 19 ani este un culturist deosebit de valoros, deşi participă pentru prima dată la Campionatele Mondiale".

Apariţia în scenă a lui Arnold fu întâmpinată cu aplauze.

Campionul avea trac; se strădui să şi-l ascundă. Fixă cu privirea un punct din tavan şi începu să lucreze. Şi atunci se întâmplă lucrul pe care Arnold îl aştepta cel mai mùlt: simţi că se umple de aceeaşi bucurie a exerciţiului pe care o simţea la antrenamente. Uită de existenţa publicului, uită de trac şi evolua ca atunci când era singur şi urmărea mereu să se autodepăşească. Probabil că în momentul acela a înţeles mai clar ca oricând că adevărata competiţie este cea cu tine însuţi, şi că acesta este singurul lucru care contează. Să te perfecţionezi, să te autodepăşeşti!

Exerciţiul lui Arnold pe scena de la "Victoria Palace" se încheie în aplauzele frenetice ale publicului şi el coborî ameţit în culise. Cineva îl împinse înapoi în scenă, şoptindu-i să continue. Arnold Schwarzenegger se conformă. Înţelese abia ceva mai târziu că dădea un bis, că era singurul participant din concurs căruia publicul îi ceruse un bis. În sfârşit, cei cinci ani de antrenament îşi primeau răsplata. Munca lui asiduă era răsplătită de aplauzele frenetice ale celor care îl înconjurau.

După Schwarzenegger, evolua Chet Yorton, ultimul concurent din campionat. El avea deja în palmares titlul de Mr. California, două titluri de Mr. America şi venise la Londra hotărât să câştige şi titlul de Mr. Univers. Era şi un actor cunoscut în cinematografia americană. Evoluţia lui degaja siguranţă şi un bine justificat sentiment al valorii. Arnold îl urmări admirativ, făcând în acelaşi timp un inventar sever al propriilor sale lacune. Constată astfel, cu durere în suflet, că muşchii picioarelor erau aproape nedefiniţi, că avea abdomenul insuficient evidenţiat şi că era complet deficitar în privinţa acelor grupe de

muşchi care făceau un corp să apară cu adevărat „lucrat”: muşchii dinţaţi, croitorul, bicepsul femural. Aşteptă ca Yorton să-şi termine evoluţia şi nu ezită nicio clipă să-l provoace la o discuţie despre modul lui de a se antrena. Află, ajutat de un competitor care ştia şi engleză şi germană, că Chet acorda aceeaşi atenţie coapselor şi gambelor ca şi pieptului şi bicepşilor. Ârnold îşi dădu seama că, fără să vrea, el considerase până atunci pectoralii şi bicepşii nişte muşchi mai bărbăteşti, deci care meritau, în mintea lui, o îngrijire mai atentă. Îşi propuse să fie nepărtinitor de-acum înainte, căci înţelegea pentru prima oară că un bărbat cu torace şi braţe puternice, dar cu nişte picioare mai puţin dezvoltate, nu este decât un uriaş cu picioarele de lut. Îşi dădu seama că acest concurs, indiferent de rezultatul cu care avea să se soldeze, nu era decât un nou început de drum, de-a lungul căruia trebuia să se ocupe cu toată grijă de gambe şi de bicepsul femural.

După cum era de aşteptat, titlul de Mr. Univers a fost câştigat de americanul Chet Yorton. Reacţia publicului îi fu însă favorabilă lui Schwarzenegger, care fu repede considerat o relevaţie, o adevărată stea a competiţiei. Nu degeaba era singurul care avusese parte de două ridicări de cortină, de două chemări la rampă suplimentare. Arnold se simţea foarte sigur pe viitorul lui, mai ales acum, când ştia clar ce are de făcut. Nu se simţi învins, ci învingător. Chiar şi unul dintre arbitrii concursului, Wag Bennet, recunoscu în presă că adevăratul câştigător al titlului ar fi trebuit să fie, după părerea lui, Arnold Schwarzenegger.

Dar Arnold ştia clar că, din anumite puncte de vedere, Yorton îi fusese superior. Pentru el era important mai ales că înţelesese ce are de făcut mai departe. Remarcă şi aprecierea arbitrului englez îl măguleau, cu atât mai mult cu cât aflase că Wag Bennet fusese, într-o perioadă, antrenorul lui Reg Park. De aceea acceptă cu bucurie invitaţia lui Bennet de a mai rămâne câteva zile la Londra, ca oaspete al său şi al familiei sale. Lui Arnold i se părea că în felul acesta este mai aproape de idolul lui. În plus, invitaţia era şi o ocazie de a se familiariza cu alt mod de viaţă decât cel cu care fusese obişnuit, de a încerca să înveţe englezeşte şi de a deveni cât de cât un „om de societate”.

Arnold ţinea cù tot dinadinsul să-şi piardă şi ultimele deprinderi de provincial şi să capete uşurinţa aceea pe care o invidia atâta la oamenii şlefuiţi de călătorii şi experienţe diverse. Destul de repede se simţi în largul său ca oaspete şi reuşi să-şi transforme reminiscenţele de copil de la ţară în nişte adorabile originalităţi.

De la Bennet află multe lucruri despre tehnicile de antrenament care se practicau în Anglia şi aiurea, despre particularităţile de lucru ale unor personalităţi şi câte ceva din secretele organizării marilor competiţii. În fiecare seară aducea vorba despre Reg, idolul lui, şi încerca, avid, să afle totul despre antrenamentele şi viaţa acestuia. Pe Bennet îl impresionară devotamentul şi entuziasmul lui Arnold, aşa că se hotărî să-i facă o bucurie. Reg Park, care se stabilise în Africa de Sud, tocmai era la Londra. Bennet puse la cale o plimbare

la Stratford şi aranja o întâlnire între cei doi. Le făcu cunoştinţă, iar Arnold simţi că e aproape gata să leşine de bucurie. I se împlinea un vis, poate cel mai preţios: era în sfârşit faţă în fată cu modelul lui, cel care, într-un fel, îl motiva în toate acţiunile sale. Reg Park se arătă foarte impresionat de dimensiunile tânărului şi fu tuşat de devotamentul şi admiraţia cu care acesta îl privea. Reg era o vedetă cunoscută, aşa că era obişnuit cu admiraţia publicului, dar în cazul acestui tânăr austriac îşi dădu seama că reprezintă mai mult. Simţi că este un adevărat model şi se strădui să se comporte la înălţimea acestei imagini. Discută cu Arnold despre tehnici de pregătire. Îl văzu la antrenament şi îşi dădu seama de perspectivele pe care le avea. Îi dădu câteva sfaturi şi se hotărî să amplifice motivaţia ambiţiosului tânăr.

Arnold Schwarzenegger simţi că înnebuneşte de bucurie, aflând că idolul său îl invită la el acasă. Numai că invitaţia punea o condiţie: imediat ce Arnold ar fi obţinut titlul de “Mr. Univers”, Reg Park îl aştepta, chiar în aceeaşi zi, la locuinţa sa din Johannesburg.

Arnold acceptă cu enormă bucurie provocarea. Era convins că va reuşi să îndeplinească, imediat ce se va ivi prilejul, condiţia pusă de Park. Cu această ocazie, Wag Bennet observă şi el cât era de-ambiţios Schwarzenegger. Majoritatea tinerilor pe care îi întrebase în legătură cu planurile lor de viitor îi răspunseseră menţionând vreun titlu de câştigat: Mr. England, Mr. Univers. Tânărul austriac avea însă planuri mult mai mari; era limpede că titlul – sau titlurile – pe care intenţiona să le obţină în culturism, erau doar o etapă. Arnold Schwarzenegger îşi dorea o reuşită totală, o celebritate mai mare decât aceea pe care i-o putea oferi sportul, o avere mai mare şi libertatea de a face tot ceea ce-i place. Şi Bennet intui limpede că nu erau dorinţe deşarte, simple ambiţii, ci că aşa va arăta viitorul pe care Arnold şi-l va construi, muncind neostoit. Şi se hotărî să-i fie alături.

La întoarcerea acasă, Albert Busek şi colegii de antrenament îl aşteptau pe Schwarzenegger ca pe un erou. Rezultatul obţinut li se părea acestora cu atât mai-surpinzător cu cât era neaşteptat.

Băieţii pregătiseră un chef monstru. Au petrecut cu toţii în mare veselie. S-a băut mai multă bere decât ar fi fost de acord antrenorii, în alte condiţii. Acum însă, Albert acceptă să închidă ochii. Arnold trebui să răspundă la zeci de întrebări, să povestească în cele mai mici amănunte competiţia, întâlnirea cu Bennet şi cea cu Reg Park. Pe urmă trebui să povestească despre englezoaice. Apoi din nou despre culturiştii americani, despre publicul de la Victoria Palace şi despre bisurile pe care le dăduse. Atmosfera era aproape vulcanică. Dar, în mijlocul serbării şi al chefului fără restricţii, Arnold simţea că abia aşteaptă să înceapă antrenamentul de a doua zi. Pentru el începuse deja pregătirea pentru “mondialele” din anul următor.

Era deja cu gândul la viitor!

CAPITOLUL IV – Gustul succesului

„Dacă vrei să câştigi, trebuie mai întâi să-ţi defineşti cu claritate obiectivele. Pe urmă, să-ţi dirijezi toată energia către scopul fixat. Să fii convins că vei reuşi şi să ai răbdare. Asta-i tot!”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Principalul obiectiv” care stătea acum în faţa lui Arnold era să-şi consolideze gloria.. Câştigase o poziţie de frunte în rândul culturiştilor, èra apreciat de specialişti, iubit de public şi i se prevedea o carieră plină de succes. Stătea în puterea lui să confirme speranţele. Şi Arnold dorea din tot sufletul să nu dezamăgească pe nimeni. Dar mai ales dorea să nu se dezamăgească pe sine. Pentru că din nou – ca întotdeauna, am putea spune – pariul cel mai important era cel cu sine însuşi.

Arnold Schwarzenegger râvnea gloria, iar acum urma să o obţină, până la ultima firimitură!

Titlul de vicecampion mondial cucerit în 1966 la Londra îi făcu multă publicitate şi în curând deveni cel mai cunoscut culturist tânăr. Prietenul său Albert Busek fera hotărât să administreze optim faima care începuse să înconjure numele lui Arnold Schwarzenegger. Mai întâi, începu să corespondeze cu antrenori şi culturişti din Anglia. Acest lucru era foarte important, pentru că în acel moment Anglia trecea drept centrul incontestabil al culturismului european. Tânărul austriac trebuia să le devină familiar specialiştilor englezi, dacă dorea să pătrundă în cercurile de vârf ale acestui sport. Pe urmă, se punea problema ca Arnold să-şi perfecţioneze programul, iar acesta trebuia să se producă neapărat sub oblăduirea unui specialist de marcă.

Wag Bennet fu acela care acceptă să se ocupe de cizelarea campionului nostru. El îl invită la Londra şi împreună începură să elaboreze un program nou, mult mai rafinat. Arnold era fericit că lucra cu acela care fusese cândva şi antrenorul lui Reg Park. Statutul de arbitru internaţional al lui Bennet constituia un avantaj substanţial, căci ştia astfel mai bine decât oricine, ce anume aprecia comisia de arbitraj la evoluţiile sportivilor din competiţii.

Wag Bennet începu mai întâi cu antrenamente pe muzică clasică. Genul acesta de lucru era cu totul nou pentru Schwarzenegger. El asocia în mod spontan mişcarea, sportul, cu ritmul alert, adică mai degrabă cu muzică de dans decât cu aceea de audiţie. Încercarea englezului, care nu concepea decât acest fond muzical şi care insista ca Arnold să-l asculte şi să facă întocmai, i se părea sportivului mai mult o probă de orgoliu. Cum şi el era orgolios, se împotrivi cât putu de tare, uneori într-un mod-chiar destul de nestăpânit. „Mi se părea că ţine cu tot dinadinsul să mă înveţe el pe mine; eu eram campion şi credeam că ştiu mai bine. Ce prostie!” Până la urmă, înţelepciunea lui Arnold învinse şi el se hotărî să încerce noul program, chiar dacă nu era încă întru

totul convins. Intenţiona să vadă ce era de învăţat din asta şi era gata să se întoarcă după aceea la vechiul lui program, dacă lipsa de convingere ar fi persistat.

Avură loc zeci de repetiţii. Deşi Wag Bennet îi repetă mereu că muzica clasică îl avantaja, Arnold se simţea greoi şi stângaci.

Poate că acesta a şi fost motivul pentru care a acceptat să lucreze “atât de mult. Chiar dacă nu credea în program, nu trebuia să aibă aerul că-l abandonează pentru că nu-i iese. Ceva îi spunea că trebuie să meargă pe intuiţia lui Bennet. După o lungă perioadă de lucru, Arnold începu să guste subtilităţile muzicii clasice şi înţelese că exerciţiile sale dobândesc un rafinament la care el nici măcar nu se gândise până acum.

Antrenorul englez îl învăţă apoi cum se pot obţine efecte excelente, potrivind lumina cu figurile exerciţiului. Tehnicile acestea de lucru semănau destul de mult cu cele ale cinematografului şi era poate, pentru prima dată, când Arnold lua contact cu mirajul creat din combinarea unor efecte muzicale cu altele optice. Puse în practică cele învăţate în cadrul unei demonstraţii susţinute la Londra, în faţa a 2000 de spectatori.

„A fost exact aşa cum mi s-a prezis: când muzica se amplifică, publicul aplauda; când acordurile coborau la pianissimo, toţi ascultau pătrunşi. (...) Până atunci gândisem că pozarea se asemăna unui film mut. Din acel moment filmul meu câştigase sonorul şi în faţă mi se deschideau noi orizonturi. Un element inedit era şi accentuarea expresivităţii pozării prin sincronizarea intensităţii luminii cu muzica. Reflectoarele, luminând mai puternic în anumite momente, accentuau unele poziţii într-un mod de-a dreptul impresionant.”

Demonstraţia fu un triumf. Aplauzele şi ovaţiile nu conteniră minute în şir. Când în sfârşit chemările la rampă se terminară, Arnold se retrase la vestiar. Era fericit. Wag Bennet îl aştepta şi Schwarzenegger recunoscu, fără rezerve, că englezul avusese dreptate. Îi strânse mâna şi îi mulţumi cu căldură. Era limpede că datorită lui Bennet stilul austriacului progresase într-o etapă superioară. Arnold se simţea îmbogăţit, rafinat. Era ca un sălbatic care descoperise că forţa lui brută poate fi plină de farmec şi graţie şi că este cu mult mai apreciată dacă se prezintă aşa.

Pumnul de fier dobândise mănuşa de catifea.

Arnold se schimbă şi ieşi împreună cu antrenorul lui din sala, unde avusese loc reprezentaţia. Dar afară, surpriză: o mulţime de admiratori îl aşteptaseră plini de răbdare ca să-l felicite, să-l atingă, să se convingă că minunea pe care o apreciaseră atâta există cu adevărat. Schwarzenegger fu literalmente luat pe sus.

Mulţimea îl despărţi de Bennet. Marea majoritate a celor care-l înconjurau pe campion agitau carneţele şi el nu înţelegea de ce.

„Dă autografe!”, îi strigă Bennet. Schwarzenegger nu înţelegea.

„Iscăleşte-te, dă autografe!”, strigă din nou englezul. Arnold pricepu în sfârşit că toţi cei din jurul lui doreau să rămână cu o amintire materială a

campionului şi a acelei seri de triumf. Şi, pentru prima dată în viaţa lui, începu să dea autografe. Erao senzaţie nemaiîncercată, un fel de satisfacţie care îl făcea să se simtă uşor. Dintr-o dată, înţelese ce se întâmpla: ajunsese vedetă.

Triumful de la Londra fu urmat de un turneu de demonstraţii prin alte oraşe din Anglia, apoi în Olanda. Peste tot campionul era întâmpinat cu dragoste, iar evoluţiile lui avură un enorm succes. I se spuse pentru prima oară "stejarul austriac", nume care apoi avea să-l însoţească mereu. Tot pentru prima oară, primea bani pentru evoluţiile sale; era vorba despre un salariu – între 200 şi 500 de mărci pentru o demonstraţie – şi nu despre premii. Aproape fără să-şi dea seama, Arnold Schwarzenegger ajunsese un profesionist.

Foarte curând după acest turneu îl aştepta o surpriză. I-o pregătise Albert Busek. După campionatul din 1966, Alben coresponda şi el cu Reg Park, pe care îl ţinuse mereu la curent cu evoluţia lui Schwarzenegger, astfel încât acesta era la curent atât cu modificarea şi rafinarea programului, cât şi cu triumful de la Londra şi din turneul demonstrativ. Dar iată surpriză: la sugestia – sau poate chiar la insistenţele discrete ale lui Busek – Reg Park îi propuse lui Arnold să facă o demonstraţie împreună la Londra.

Vestea îl surprinse teribil pe Arnold Schwarzenegger. Albert mărturiseşte că nu l-a mai văzut vreodată rămânând literalmente cu gura căscată, aşa cum s-a întâmplat când i-a arătat scrisoarea care conţinea această propunere. Este adevărat că Arnold era un tip sigur de sine, orgolios, fără complexe şi uneori chiar puţintel infatuat. Se comporta de obicei ca şi cum niciun triumf nu l-ar fi surprins – şi asta mai ales pentru că nutrea convingerea că succesul i se cuvine de drept. Dar o ofertă de a lucra împreună, venită chiar din partea idolului său, asta depăşea imaginea despre succes pe care şi-o făcuse! Reg Park rămăsese în continuare modelul său şi luptă încă să devină asemenea lui. Iar acum, iată, urmau să apară împreună în faţa publicului!

Mai exista o singură piedică în calea realizării acestui proiect: Wag Bennet. Arnold se temea că englezul, care fusese pe vremuri şi antrenorul lui Park şi despre care se ştia că îi păstrează o admiraţie de neşters, ar putea considera că este încă prea devreme să-şi supună elevul de acum – pe Schwarzenegger – unei comparaţii directe cu un monstru sacru. Exista posibilitatea unei obiecţii, a unei amânări; în sinea lui, Arnold se gândea dacă n-ar trebui întâi să se mai perfecţioneze şi abia apoi să se încumete la o evoluţie în doi. Dar bucuria de a lucra împreună cu Reg Park era mai mare decât orice îndoială şi, spre enorma satisfacţie a lui Arnold, Wag Bennet considera propunerea realizabilă.

Arnold sosi la Londra înaintea lui Reg Park şi se apucă să se antreneze intens. Era hotărât să facă orice ca să-şi impresioneze cât mai mult idolul. Se pregătea în gând pentru tot felul de întâlniri; îşi imagina cum va apărea Park în sala de antrenament chiar în momentul în care el îşi umfla bicepşii şi cum va fi impresionat de volumul lor. Sau se vedea urmărit şi admirat pe ascuns atunci când se antrena până noaptea târziu. Dar întâlnirea nu se produse aşa cum îşi

imaginase eroul nostru. Pur şi simplu Arnold se trezi pe stradă cu Reg Park lângă el. Starea în care se găsea o mărturiseşte singur: „M-am comportat ca un caraghios. Pur şi simplu nu ştiam ce să-i spun, eram totalmente zăpăcit, surâdeam prosteşte”.

În zilele care au urmat, cei doi s-au antrenat împreună. Din nou Arnold îşi dădu seama că nu este încă armonios dezvoltat şi admiră la Reg Park grupele de muşchi la care el personal era deficitar: gambele, deltoizii şi muşchii abdominali. Află de la Reg câteva secrete de antrenament pe care începu chiar atunci să le aplice. Partenerul său îl învăţă mai ales cum să lucreze pentru dezvoltarea musculaturii trenului inferior. Îi explică faptul că muşchii gambelor suportă, în mod normal, în timpul mersului o greutate de circa 400 kg în cazul unui bărbat de statura lui Arnold şi dacă vrea să dezvolte această musculatură, trebuie să o supună unei încărcături de lucru mult mai mare.

Turneul cu Reg Park dură o săptămână. La sfârşit, invitaţia în Africa de Sud fu reînnoită, dar condiţia rămase aceeaşi: Arnold trebuia să vină în calitate de campion mondial.

În următoarele luni Arnold renunţă complet la orice fel de demonstraţii şi începu să se antreneze frenetic. De publicitatea lui se ocupa mai departe Putziger şi faptul că Arnold Schwarzenegger “nu mai era văzut devenise chiar un atu: misterul de care era înconjurat antrenamentul campionului stârnea curiozitatea. Se lansară zvonuri despre nişte antrenamente speciale, despre nişte descoperiri senzaţionale, despre nişte exercitii-minune. Adevărul este însă că Arnold nu se antrena altfel decât până acum. Singura noutate era că, urmând sfatul lui Reg Park, începuse să caute şi să practice acele exerciţii specifice care i se potriveau cel mai bine. Căuta să descopere ce gen de lucru permite randamentul cel mai mare în cazul lui şi acelea erau exerciţiile pe care le repeta cel mai des.

Albert Busek devenise indispensabil pentru antrenamentele lui Arnold. Era mereu în preajma acestuia, gata cu un sfat, cu o vorbă bună, gata să alerge să mai aranjeze câte ceva. Făcea mereu fotografii la antrenamente şi Schwarzenegger avea astfel posibilitatea să-şi verifice şi să-şi corecteze pozele.

Într-o zi, Albert veni înarmat cu un aparat de filmat. Învăţă să-l mânuiască singur şi de atunci încolo filma cu îndârjire antrenamentele. Seara târziu, după ce lucrul se termină, cei doi stăteau şi urmăreau filmele, hotărând ce trebuia schimbat, analizând greşelile şi urmărind ce anume nu dărandament şi de ce. Arnold înţelese că, pe lângă forma fizică, pentru a obţine victoria este necesar să cucereşti publicul, exact aşa cum face un actor. Filmuleţele pe care le făcea Albert îi arătau calea de urmat.

În ultimele două săptămâni care mai rămăseseră până la campionatele mondiale din 1967 de la Londra, Schwarzenegger se antrena cu disperare. Deşi marea majoritate a specialiştilor îl considerau favoritul indiscutabil, aflase că are un rival foarte puternic, numit Dennis Tinnerino. Adversarii lui Arnold susţineau că n-are nicio şansă în faţa acestui american foarte bine definit.

Sosi şi data competiţiei. Arnold Schwarzenegger plecă la Londra, însoţit de Albert Èusek, de care nu se mai despărţea. Cu prima ocazie, îl cercetă atent pe Tinnerino. Îşi dădu seama că trebuie să folosească în faţa acestuia tot arsenalul de mijloace de care dispunea. Aşa că, pentru început, se arătă foarte sigur de sine şi încercă să-şi demoralizeze adversarul. Când acesta îl întrebă cum se simte, Arnold nu ezită să răspundă: „Fantastic! Sunt zile în care omul ştie cu siguranţă că va învinge!”

Mai târziu, campionul austriac mărturisea: “Sigur, am jucat puţin teatru pentru că trebuia să încerc să-l demoralizez, dar nu l-am minţit. Chiar simţeam că-l voi învinge.” De fapt, una dintre armele lui Schwarzenegger a fost întotdeauna o atitudine mentală pozitivă. “Dacă nu te vezi în mintea ta învingător, nu vei putea niciodată să învingi” – obişnuia el să spună. “Trebuie să fii convins că poţi, trebuie să învingi mai întâi în mintea ta”.

Dar să ne întoarcem la Londra. Categoria la care evoluau Schwarzenegger şi Tinnerino era programată după-amiaza.

După masa de prânz, Arnold urcă în camera lui să se odihnească şi să se adune în vederea concursului. Se întinse puţin pe pat. Peste o clipă, auzi bătăi furioase în uşă şi pe Albert Busek, care striga disperat: „Dacă nu vii imediat în scenă, peste zece minute arbitrii te vor descalifica”. Arnold nu înţelegea nimic. Cum bătăile continuau, îşi dădu dintr-o dată seama ce se întâmplase: adormise! Şi nu trecuse o clipă de când urcase sus, ci două ore! Situaţia nu era prea roză. Încercând să se adune, Arnold se rostogoli pe scările hotelului către sala de concurs.

Nu mai avea timp pentru încălzire, grupa lui era deja pregătită să intre în scenă. Abia avu timp să se echipeze şi să se ungă.

Dar “în clipa în care îl văzu pe Tinnerino, se dezmetici brusc: putea să arate mai bine! Din acel moment, Arnold Schwarzenegger era convins că va câştiga titlul mondial. Îşi recâştigase siguranţa. Urcă în scenă, fu întâmpinat cu aplauze şi nu depăşi 12 poziţii, sigur de faptul că va urma un bis. Ceea ce se şi întâmplă în ciuda regulamentului, care interzicea aplauzele la preliminarii. Dar publicul nu putea fi ţinut în frâu: Arnold evoluase superb, iar Tinnerino nu mai avea nicio speranţă.

Succesul la preliminarii fusese incontestabil, totuşi rezultatul final se stabilea abia după evoluţia de a doua zi. Somnul nu se lipi de Arnold în acea noapte. Îi treceau prin minte tot felul de imagini. Se vedea intrând prima dată în sala de antrenament din Graz. Îl vedea pe tatăl său provocându-l împotriva lui Meinhard. Revăzu miile de ore de antrenament şi bucuria pe care acestea i-o produceau. Se gândi la oamenii care-l ajutaseră, care credeau în el şi care acum, cine ştie, poate că nu reuşeau nici ei să doarmă. Se gândi la Reg Park şi simţi din nou cât de tare dorea să fie asemenea lui. Se gândi la Tinnerino, apoi la Chet Yorton, cel care-l învinsese cu un an în urmă. Îşi aminti de micuţa Herta şi se întrebă dacă într-adevăr, nu era în stare să se iubească decât pe sine. Se gândi la ziua ce urma, la faptul că probabil va învinge. Şi după aceea?

Fu o noapte lungă pentru Arnold, o noapte de veghe. Dar fu veghea naşterii unui campion mondial. Pentru că a doua zi evolua impecabil. Publicul îl ovaţiona îndelung, în delir. Albert Busek nu se putea stăpâni şi striga din sală: “Ai câştigat, ai câştigat...” în vocea inimosului bavarez se simţeau lacrimi de bucurie, lacrimile victoriei îndelung aşteptate, ale tensiunii de concurs sparte brusc... Într-adevăr, Arnold Schwarzenegger deveni Mr. Univers al anului 1967. Visul vieţii sale se împlinise.

Schwarzenegger se putea acum opri o clipă din drum şi îşi putea permite un bilanţ. Din momentul în care se apucase de antrenamentele de culturism, drumul lui fusese mereu ascendent, oricâte eforturi şi oricâtă muncă l-ar fi costat toate acestea. Aşa cum îşi dorise, scăpase de Thal, apoi scăpase şi de Graz. Începuse să câştige concursuri, să călătorească în străinătate. Câştigase faimă, avea admiratori care îl însoţeau şi-l încurajau din concurs în concurs, dăduse autografe, ba chiar începuse să câştige binişor de pe urma sportului său preferat. Iar acum, lucrul incontestabil, fusese declarat cel mai bun din lume.

Nu era un rezultat care să poată fi neglijat. La toate aceste dovezi de recunoaştere, Arnold mai adăuga în sinea sa câteva triumfuri personale de care era tare mândru: ajunsese să înţeleagă muzica simfonică şi să-şi cizeleze programul cu ajutorul ei şi al efectelor de lumini; reuşise să-şi respecte programul dé lucru, în ciuda tentaţiilor pe care i le scotea în cale o aşa-numită “viaţă de vedetă”; evoluase – şi era un lucru deosebit de important – alături de idolul său Reg Park, şi reuşise să-i stea alături într-un mod mai mult decât onorabil.

Dar clipa bilanţului nu durează, desigur, decât o clipă.

Schwarzenegger cântări ce era de cântărit, “apoi se duse să-şi sărbătorească succesul cum se cuvine. În fond, devenise campionul mondial. Şi nu avea decât 20 de ani!

CAPITOLUL V – Şi pe urmă?

„Ai reuşit? Continuă!
N-ai reuşit? Continuă!”

R. KIPLING

Haideţi să încercăm să ne transpunem în pielea lui Arnold, trebui să fim fericiţi, nu-i aşa? Şi, mai mult, ar trebui poate să fim teribil de mulţumiţi de noi înşine. Ne-am gândi, probabil, că suntem atât de tineri şi atât de plini de succes, încât viitorul ar trebui să devină previzibil. “Ţine-o tot aşa!” ne-ar spune prietenii, iar noi ne-am strădui să mai facem câteva demonstraţii – în baza titlului câştigat – am reuşi să mai rămânem o vreme în mintea admiratorilor, i-am convinge că noi suntem cei pe care au pariat, iar ei chiar ar mai paria pe noi încă vreo câteva luni, apoi, pentru că odihnindu-ne pe lauri ne-am antrena din ce în ce mai fără tragere de inimă, din ce în ce mai puţin şi mai plictisit, am sfârşi prin a deveni, la 20-21 de ani, nişte Foşti. Adică nişte foşti campioni, nişte personalităţi ajunse la propriile lor limite, nişte morţi-vii. Lumea ne-ar admira în continuare pentru ce-am fost şi ne-ar compătimi teribil pentru ce-am devenit.

Numai că un adevărat campion nu se poate deloc resemnă să trăiască din admiraţia compătimitoare a oamenilor. Arnold Schwarzenegger are, fără îndoială, stofă de campion adevărat.

El n-a avut nevoie să fie un “al doilea”, să fie un “învins cu şanse”, ca să se concentreze asupra viitorului. Pentru el, ca pentru orice adevărat învingător, rămâne oricând un pisc necucerit, o demonstraţie de perfecţionat, un concurs mai mare şi mai renumit la care n-a participat.

Arnold nici nu se obişnuise bine cu titlul de campion mondial, că îi şi ajunse la urechi vorba că, în fond, nu făcuse mare lucru. I se spuse verde în faţă că nu reuşise decât să demonstreze că poate fi primul dintre amatori, dar că adevărata consacrare nu poate veni decât atunci când ar dobândi supremaţia în rândul profesioniştilor. Cu alte cuvinte, gurile rele sugerau că Arnold n-ar fi decât un amator oarecare; ba, mai mult, un amator destul de impostor, atâta timp cât câştiga ceva bani şi trăia de pe urma practicării culturismului. Peste tot se flutura un nume: Olympia! Schwarzenegger află aşadar că titlul cel mai valoros în culturism era Mr. Olympia şi ca, dacă vroia să fie potrivit cu adevărat că un campion, trebuia să lupte pentru acest titlu şi să-l câştige.

Arnold nu era deloc dezamăgit, dimpotrivă. Era convins în acel moment că, în ciuda gurilor rele, dacă muncea în continuare aşa cum ştia numai el, putea să câştige şi cel mai important titlu al profesioniştilor. În plus, Mr. Olympia era un concurs care se desfăşura în America, iar austriacul devenit campion al lumii ştia foarte bine că, dacă dorea cu adevărat să câştige lumea,

trebuia să câştige America. Ardea de nerăbdare să ajungă pe continentul pionierilor, în fascinanta “lume nouă”, să se confrunte cu ea, să o cunoască în toate mecanismele ei, să dovedească tuturor că el, Arnold Schwarzenegger din satul Thal de lângă Graz, este cel mai bun din America, deci şi cel mai bun din lume. Se hotărî să dovedească tot ceea ce putea, cu primul prilej.

Până una-alta însă, Arnold se hotărî să-şi permită o mică vacanţă. Dorea să le arate părinţilor săi că izbândise pe propriul său drum şi să se bucure de victorie alături de ei. Era sigur că Gustav Schwarzenegger nu va mai avea, de această dată, nimic să-i reproşeze. Aşa că plecă la Thal. Nu dură însă decât puţină vreme până ce înţelese că războiul tacit dintre el şi tatăl lui nu se terminase. Mama să îl aştepta la gară şi izbucni în plâns când îl văzu. Arnold credea că de bucurie, mai ales că mama îl îmbrăţişa şi-l felicită zgomotos. Peste câteva clipe însă, îi spuse s-o lase să ajungă acasă înaintea lui, căci Gustav nu ştia de venirea la gară a soţiei şi n-ar fi fost de acord în ruptul capului ca ea să-l primească pe tânărul campion într-un mod atât de entuziast. „Ce-a făcut, în fond? – Obişnuia să spună Gustav. A câştigat o amărâtă de cupă la Londra. Cei de-acolo nici nu se pricep. Dacă mă asculta şi se făcea fotbalist, ar fi avut o grămadă de cupe dintr-astea şi toată lumea i-ar fi cunoscut numele. Ca fotbalist ar fi fost celebru şi bogat, aşa ce, parcă-l cunoaşte cineva?”

Arnold rămase în gară încă o vreme; nu dorea să-i pricinuiască mamei lui neplăceri. Se gândi mult cât de tare ar fi dorit ca tatăl său să-l înţeleagă şi să fie alături de el. Era sigur că o mare parte din ambiţia lui, din dorinţa lui de a câştiga, nu era în fond decât dorinţa de a-l convinge pe Gustav că e în stare să reuşească singur, în felul lui propriu, pe propriul său drum. Dar iată că tatăl nu vroia să recunoască evidenţa. Se gândi să aibă o explicaţie dură cu Gustav, imediat ce ajungea acasă. Spera că resentimentele ar putea fi spulberate de o discuţie ca între bărbaţi. Apoi se gândi cât rău i-ar face Aureliei o asemenea înfruntare. În timp ce se întreba cum ar fi mai bine să procedeze, în gară opri un tren. Arnold se hotărî brusc şi se sui în el, părăsind Thal-ul fără să fi zăbovit acolo mai mult de o jumătate de ceas.

Se întoarse la München şi se hotărî să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Telefona acasă. Îi răspunse Aurelia, care se comportă şi ea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum nu l-ar fi văzut de o grămadă de vreme, ca şi cum nu i-ar fi plâns în braţe în gara din Thal. Deşi lucrurile stăteau aşa cum se aştepta, Arnold simţea cum îl înconjură o răceală de gheaţă exact din partea dinspre care ar fi trebuit să aştepte căldură şi dragoste. Se prefăcu nepăsător. Îl ceru la telefon pe Gustav şi îl anunţă despre succesul lui. Gustav se prefăcu uimit într-un mod indiferent şi oarecare. Îl felicită fără prea mult entuziasm şi fără convingere; nu uită să precizeze catar fi fost de fericit dacă ar fi aflat despre un succes asemănător la învăţătură. Aşa ceva - sublinie Gustav – ar fi fost într-adevăr o veste bună.

Convorbirea fu rece şi seacă. Fără să insiste, Arnold invită, în treacăt, pe tatăl său la unul din concursurile viitoare.

Gustav răspunse evaziv – nici da, nici nu. Arnold nu insistă, prefăcându-se că nu-i pasă. Închise telefonul, respiră adânc de câteva ori, dar nu izbuti să-şi înăbuşe lacrimile. Izbucni într-un plâns nestăvilit, cu sughiţuri. Avea totuşi numai douăzeci de ani şi părerea tatălui său nu-i era deloc indiferentă, aşa cum îi plăcuse să dea de înţeles. „Cred că mulţi dintre noi fac în viaţă lucruri anume pentru a cuceri admiraţia, stima părinţilor, pentru a se impune în ochii lor – declară Arnold Schwarzenegger, mulţi ani mai târziu. În cazul meu, prima încercare a fost un eşec total. Am depăşit greu momentul şi un timp am trăit sub apăsarea acestui gust amar. După mult zbucium am decis să încerc să uit totul şi să mă mobilizez pentru a continua antrenamentele. Speram să găsesc apreciere şi înţelegere la alţi oameni apropiaţi, în primul rând la Albert.”

Se consolă cu gândul că nu a venit încă vremea vacantelor sentimentale; era abia la începutul activităţii şi, dacă vroia să fie cu adevărat convingător, trebuia să câştige mereu, de fiecare dată, iar atunci când i se părea că a câştigat consacrarea, aceasta nu era decât un popas. Arnold reîncepu să se antreneze cu asiduitate. Trebuia să se concentreze asupra viitoarei înfruntări şi nu să se culce pe laurii celei precedente. Îşi fixă un nou obiectiv: va fi Mr Olympia.

Până la marea înfruntare, antrenamentele-i nu erau întrerupte decât de alte demonstraţii sau de concursuri de mai mică valoare, importante însă pentru a-şi verifica nivelul pregătirii.

Două săptămâni mai târziu după întâlnirea din garaThal, Arnold participa cu succes la un concurs la Stuttgart. Spre bucuria lui, fu martor la acest nou succes şi Gustav Schwarzenegger. Tatăl îşi urmări cu atenţie fiul de-a lungul întregii competiţii; părea interesat de tot ce vedea şi era încântat de fiecare dată când Arnold era primit cu aplauze şi înconjurat de admiraţie. Pentru tânărul campion fu o izbândă, chiar dacă tatăl său nu-i dădu cu nimic de înţeles că aprecia la valoarea lui adevărată, şi titlul de campion mondial obţinut de fiu la Londra. În ciuda lucrurilor nespuse, între cei doi părea că se stabileşte un armistiţiu. Pentru Arnold, el căpăta valoarea unei victorii, pentru că era prima oară când Gustav îi lua în considerare într-un mod pozitiv dorinţa de a fi independent.

Dar cea mai mare bucurie, cea mai de preţ confirmare avea să-i vină tânărului Schwarzenegger câteva zile mai târziu. Reg Park nu uitase de promisiunea făcută şi se grăbea să se ţină de cuvânt: Îl invită pe noul campion al lumii acasă la el, în Africa de Sud.

Arnold simţi că explodează de bucurie: Reg Park, idolul copilăriei lui, modelul lui de culturist, modelul lui de viaţă, cel căruia dorea din tot sufletul să-i semene, cel fără de care Arnold n-ar fi ajuns să fie cel de-acum! Iată, în sfârşit, Reg Park îl trata pe tânărul austriac ca pe egalul, ca pe prietenul său. Asta da victorie!

Schwarzenegger se pregăti de drum. Prietenii lui rămaseră uimiţi să-l vadă cufundat în studiu, documentându-se cât mai amplu asupra oraşului

Johannesburg. Încercă să mai înveţe şi câteva cuvinte englezeşti, căci experienţa londoneză şi păţaniile datorate ignoranţei sale cu un an în urmă, îi erau căm vii în amintire. În plus, era hotărât să înveţe de la modelul său cât de mult ar fi fost cu putinţă. Ştia însăcă acest lucru era posibil doar dacă reuşea să fieel însuşi şi să-i facă lui Reg Park o impresie bună. Arnold era hotărât să fie convingător. Renunţă la imaginea de tânăr dezinvolt şi care reuşeşte în viaţă, de băiat cu bani care goneşte cu maşina şi nu-şi bate capul cu niciun fel de reguli. Această imagine putea să convingă feţele şi eventual pe admiratorii săi. Lui Park ar fi preferat să i se arate aşa cum era: un tânăr ambiţios, dornic să înveţe totul şi gata să se supună la orice încercări ca să reuşească mai mult decât oricine.

Făcându-şi bagajele, Arnold îşi alese cu grijă hainele.

Renunţă la extravaganţele vestimentare şi optă pentru nişte costume mai sobre, dar în acelaşi timp tinereşti. Îşi căută cămăşi şi cravate potrivite, ceea ce îi dădu destulă bătaie de cap. Era pentru prima oară când campionul îşi punea problema să se îmbrace adecvat unei anumite imagini pe care vroia să o degaje, şi încă nu ştia la ce sfătuitori să apeleze pentru acest lucru; încercă să se sfătuiască şi cu Albert Busek, dar acesta, după ce mai întâi îl luă în râs, declarându-l un cochet, adică un fel de îuieruşcă, sfârşi prin a-i da dreptate în privinţa preocupărilor sale, dar prin a-şi declina orice pricepere. După ce bătu o vreme magazinele scumpe, ezitând îndelung, revenind, cumpărând şi apoi regretând, Arnold reuşi să-şi înjghebe o garderobă de care să fie cât de cât mulţumit. Se hotărî să-i încerce eficacitatea cu prilejul zborului, căci Reg Park însoţise invitaţia şi de bilete de avion business-class.

Până la urmă, pregătirile se terminară şi veni ziua plecării, campionul nostru se îmbrăcase în costum, riscând în loc de cravată o eşarfă colorată înnodată sub gulerul cămăşii.

Intenţiona să arate ca un tânăr om de afaceri plin de perspective şi de viitor. Le interzise prietenilor să-l însoţească la aeroport; aerul lor sportiv şi neglijent risca să-i compromită toată imaginea. Aşa că urcă sigur de sine în avion şi aşteptă decolarea. Recepţiona satisfăcut privirile care i se adresau, simţindu-se admirat, chiar invidiat. Era sigur că toată lumea se uită la el admirativ şi îşi zice: „iată un tânăr om de afaceri, plin de viitor!” Se aşează relaxat în scaun şi comandă ceva în limba engleză. Stewardesa îl înţelese şi Arnold nu-şi mai încăpu în piele de bucurie, convins că, în sfârşit, stăpânea limba engleză.

Ceru caviar, convins că un adevăratom de afaceri nu mănâncă altceva în avion, mai ales atunci când călătoreşte la businessclass. Mancă tartinele minuscule, privind în jur ca şi cum ar fi aşteptat să-i fie aprobat şi admirat fiecare gest.

Dar drumul până la Johannesburg era destul de lung, iar Arnold era obişnuit să mănânce zdravăn. Caviarul nu contase aproape de loc în stomacul lui de uriaş. Îi era din ce în ce mai foame. Mai comandă o porţie de icre negre,

care tot nu-i folosi la nimic. Încercă să doarmă. Îşi aduse brusc aminte că zborul trecea peste ecuator şi se gândi că evenimentului era probabil sărbătorit cumva, aşa cum se făcea „botezul ecuatorului” pentru marinari. Gândindu-se mai bine, era sigur că un asemenea eveniment nu putea fi ratat. Se uită în jur” şi se întrebă dacă ceilalţi călători îl mai trăiseră vreodată. În acelaşi timp, se întreba cum ar fi mai bine, să mărturisească despre sine că era la primul zbor peste ecuator şi să primească botezul, sau să se prefacă a fi un călător hârşit, atât de obişnuit cu asemenea „botezuri” încât abia îşi aducea aminte de ele, în ultima clipă?

Ezită o vreme, apoi se hotărî pentru varianta a doua. Cum însă nu reuşea să nu fie emoţionat, se hotărî să mai renunţe la ceva blazare. O chemă pe stewardesă şi îi ceru să-l trezească puţin mai înainte de ecuator. Îi era atât de foame, încât singură soluţie era, totuşi, să doarmă puţin. Însoţitoarea de zbor îl privi destul de ciudat, dar îi promise să-l trezească la timp. Arnold puse uimirea fetei pe seama vreunei mici greşeli de exprimare în limba engleză şi adormi.

Visă o masă enormă plină de pui fripţi, de îngheţată şi de vin. Se făcea că un chelner tot încerca să aducă la masă şi nişte caviar, dar Arnold era mereu pe faţă şi îl trimitea înapoi. Se trezi de câteva ori, îngrijorat că doarme cu gura deschisă şi că un om de afaceri adevărat n-ar face niciodată aşa ceva, strânse din dinţi şi adormi din nou. Visă din nou fripturi, până ce însoţitoarea de zbor îl zgâlţâi de umăr, anunţându-l că foarte curând vor fi deasupra ecuatorului. Arnold tresări şi privi în jur.

Părea că se trezise prea târziu, căci printre pasageri nu se zărea niciun fel de agitaţie. Arnold îşi închipui că toţi ceilalţi se pregătiseră deja pentru „evenimentul-ecuator”, aşa că se grăbi să comande şampanie. Scoase cu zgomot dopul sticlei. Privirile tuturor se întoarseră către el. Arnold ridică paharul, invitându-i parcă şi pe ceilalţi să facă la fel. Nu-l urmă nimeni. Atunci campionul făcu un semn, cerându-i stewardesei pahare şi şampanie pentru toată lumea. Privirile celorlalţi nu-l părăsiră nicio clipă. Apărură cupe pentru toată lumea. „Pentru ecuator” – preciza Arnold. Ochii celorlalţi îl mai urmăriră o clipă, apoi se întoarseră, fără excepţie. Nimeni nu luă niciun pahar. Arnold se simţi brusc că şi cum toată lumea l-ar fi părăsit. Era abandonat, înşelat. Şi, dintr-o dată, înţelese: era fals! În sfârşit văzu ce se întâmpla în jurul lui: nimeni nu purta eşarfe colorate sub gulerul cămăşii; nimeni nu mânca icre negre, nimeni nu sărbătorea botezul ecuatorului. Milionari sau nu, oameni de afaceri sau nu – erau nişte oameni ca toţi ceilalţi. Mâncau pui pentru că le era foame: erau îmbrăcaţi aşa cum se simţeau bine, beau fiecare ce le plăcea – apă minerală, coniac, coca-cola. Şi călătoreau pur şi simplu pentru că aveau treabă. Liniştea şi pragmatismul lor făceau ca tot comportamentul festiv al tânărului austriac să apară ridicol. Arnold simţi că moare de ruşine; nu reuşise decât să se comporte ca un caraghios, ca un „tânăr milionar” din cărţi, ca un dandy de melodramă. Se înroşi din creştet până în tălpi, înghiţi în sec, trase adânc aer în piept, închise ochii. Şi înţelese că, orice s-ar întâmpla, în orice mediu s-ar afla,

oricine ar fi – un anonim sau omul çel mai celebru din lume – nu funcţiona decât o singură regulă: fii tu însuţi! Toată pregătirea şi încercările de a semăna cu un clişeu erau doar calea sigură către penibil Până la aterizare, Arnold nu mai îndrăzni să privească în jur. Îşi scoase pe furiş eşarfa colorată şi jură în gând ca, orice s-ar fi întâmplat de-acum înainte, să nu mai încerce niciodată să semene cu o imagine care nu era a lui.

Reg Park îl aştepta la aeroport. În apropiera idolului său, Arnold îşi regăsi bună dispoziţie. Tot ce vedea în jur era nou pentru el, şi bineînţeles, nu prea semăna cu ceea ce citise despre Johannesburg. Park evită să râdă de hainele junelui campion şi acesta îşi recâştigă încetul cu încetul stăpânirea de sine. Era tânăr, avea tot timpul să înveţe ceea ce nu ştia despre societate şi o mică doză de penibil nuavea decât să-l facă mai atent şi mai receptiv. Iar Reg Park era un adevărat om de lume, o stea de cinema consacrată şi un tip de nădejde; se hotăra să înveţe tot ce se putea.

Casa starului, stabilit în Africa de Sud, era cea mai mare casă din câte văzuse Arnold până acum. Îşi spuse că dacă o asemenea locuinţă poate aparţine unui singur om, fără să-ţi lase impresia de spaţiu inutil sau de ostentaţie, înseamnă că omul acela este cu adevărat o personalitate. Încăperile erau mobilate cu gust. Multe dintre piese erau antichităţi. Existau de asemenea şi obiecte de artă, tablouri, sculpturi, tapiserii, paravane de fildeş, măşti de artă neagră. Dar toate lucrurile emanau un flux vital şi rafinat. La gustul interiorului, se adăugau o piscină superbă şi o grădină îngrijită, mare cât un parc. Arnold părea stingher şi stângaci. Dar familia lui Park se dovedi plină de tact şi generozitate, ceea” cea îl ajută să depăşească mai uşor perioada de adaptare. Încetul cu încetul, austriacul începu să se simtă în acest mediu aristocratic ca la el acasă. Reg îi era tot timpul alături, ca un prieten mai mare care are grijă de ucenicia mezinului. Începură să se antreneze împreună, căci Arnold nu vroia să-şi întrerupă pregătirea intensă în vederea campionatului american. Reg Park îi studie modul de lucru, îi dădu sfaturi deosebit de utile şi îl învăţă chiar câteva din propriile sale secrete.

„A fost sever cu mine ca sportiv”, mărturisea Arnold. “M-a criticat mult pentru dezvoltarea insuficientă a gambelor, spunându-mi fără menajamente că nimic nu e mai neplăcut la un culturist ca disproporţia, lipsa de armonie. I-am dat dreptate sută la sută şi m-am ambiţionat să-i demonstrez că voi izbuti să scap de aceste defecte. Totodată am înţeles că titlul mondial nu înseamnă nimic prin el însuşi. Fusese doar o etapă, o treaptă; nu-i învinsesem încă pe cei mai buni, mai mult chiar, aveam mulţi adversari în America. Şi nu orice fel de adversari, ci culturişti care aveau în palmares titluri similare şi nu unul, ci două sau chiar trei.”

Perioada petrecută în Africa de Sud a fost însă o perioadă plăcută. Arnold şi familia Park au fost împreună la petreceri, în vizite. Arnold a învăţat încetul cu încetul cum să se comporte în societate, cum să fie degajat, ce gen anume de discuţii face plăcere doamnelor sau domnilor. Nu mai era timid şi uneori

reuşea să facă asistenţa să râdă, ceea ce-l îndreptăţea să spere că are oarecare farmec. Îl însoţi pe Reg la câteva întâlniri de afaceri şi urmări cât se poate de atent cum negocia acesta şi în ce fel conducea discuţiile. Afacerile erau o lume nouă pentru Arnold şi îl fascinară.

Într-un cuvânt, călătoria peste ecuator, deşi debutase atât de penibil, se dovedi până la urmă plină de succes.

Schwarzenegger învăţase multe lucruri despre viaţa, despre un anumit mod de viaţă – "la vârf – pe care doar îl bănuise şi pe care, iată, acum îl trăia. Se hotărî să facă ce-i stătea în puteri să ajungă şi el celebru şi să trăiască în felul acesta în mod firesc.

Reîntors la München, Arnold Schwarzenegger îşi reconsideră complet programul de antrenament. Era hotărât să pună în aplicare ceea ce învăţase de la Red Park. Începu un tratament intensiv. Vacanţa de la Johannesburg îl făcuse să-şi reevalueze posibilităţile şi să se raporteze mai prudent la ambiţiile sale. Era convins că poate obţine tot ceea ce dorea, dar învăţase că nu trebuie să aştepte nimic de la întâmplare şi de la şansă. Nu era singurul culturist de valoare, nu era singurul tânăr campion plin de perspective. Învăţase că pentru a ajunge primul, trebuia să nu se mai considere singurul. Nu era un gând pesimist, ci o evaluare realistă, singura care putea să-i garanteze ascensiunea deoarece ea îi oferea şi mijlocul de a izbândi. Şi acest mijloc era foarte limpede: Munca.

Arnold începu din nou să muncească pe rupte. Se antrena de două ori pe zi, secondat de Albert Busek. Primul antrenament se desfăşura dimineaţa devreme. Cum faima lui Schwarzenegger în Germania era foarte mare, începură să circule o mulţime de zvonuri despre aşa-zise "secrete" de antrenament ale acestuia.

La sală apărură o mulţime de culturişti, gata să-şi ofere serviciile de parteneri de antrenament. De fapt erau cü toţii „dornici să afle bănuitele secrete. Arnold îi refuză, nu neapărat fiindcă ar fi avut ceva de ascuns, cât mai ales pentru că îi plăcea să lucreze într-o atmosferă de prietenie sinceră; ipocrizia îl demoraliza. Era o perioadă de muncă grea şi avea nevoie de linişte şi de echilibru psihic. Începu să-şi refuze plăcerile la care îl îmbiau prietenii – ieşiri în grup, petreceri, galanterii. Lucra pentru prima oară cu repetări intensive, o adevărată tortură, căci efortul se prelungea mult dincolo de durerea fizică. Nu se cruţa nicio clipă. Era mereu în căutare de exerciţii noi, inventa şi experimenta tot felul de tehnici, forţa limitele. În acelaşi timp se informa permanent despre activitatea celorlalţi culturişti. Vroia să fie mai bun decât toţi, la toate grupele musculare, la definire, la separare. Ceea ce afla îl menţinea într-o permanentă stare de competiţie. „Dacă apărea un culturist cu braţul de 53 cm, eu ştiam că trebuie să am nu 53 de cm, ci 54, 55, 56."

Obsesia lui Arnold devenise terapia de şoc. Ajunsese să fie convins că, după ce se antrenase atât de mult timp folosind serii clasice de exerciţii, musculatura se obişnuise cu efortul şi nu mai răspundea la acest gen de

antrenament. Singura soluţie posibilă era să-şi împingă musculatura să se dezvolte, să o biciuiască cu exerciţii intensive.

Singurul pe care îl accepta ca partener de antrenament era italianul Franco Columbu. Se cunoscuseră la un concurs de forţă şi se împrieteniseră, apoi începuseră să lucreze împreună.

Din această perioadă datează iniţierea antrenamentelor în aer liber. Cei doi puneau halterele în maşină şi plecau la munte.

Acolo se antrenau repetând timp de o oră un unic exerciţiu: „Începeam, de exemplu, cu genuflexiuni cu haltera pe umeri, întâi – douăzeci. Partenerul supralicita. Forţam şi eu. Până la urmă ajungeam să executăm maximum posibil, cu ajutor din partea partenerului. La sfârşitul unui asemenea galop aveam coapsele umflate ca nişte mingi. La maşină ajungeam-în patru labe sau târâş. Dar nu conta, pentru că aşa câştigam 1 cm la perimetrul coapsei.”

Aceste antrenamente monstruoase se repetau la fiecare sfârşit de săptămână. Era greu, dar Arnold se antrena cu plăcere pentru că se convinsese de eficacitatea metodei. Franco Columbu era scund, dar avea o voinţă enormă şi o forţă ieşită din comun. Schwarzenegger îl convinse să abandoneze problemele de forţă şi să se dedice cu totul culturismului.

Rezultatele nu se lăsară mult aşteptate şi Columbu începu să se antreneze cu mult entuziasm.

Într-o zi însă, Arnold observă că lui Franco nu-i ieşea nimic.

Era de mirare, căci prietenul său avea rareori zile proaste, iar atunci depăşea momentele grele printr-un efort de voinţă. De această dată însă părea că oboseala îl marcase. Arnold se hotărî să profite de lipsa de formă a italianului şi îl provocă la o întrecere. Austriacul dorea de mult să-l învingă în probele de forţă. Aşa Că parie pe 20 de mărci că-l întrece la genuflexiuni cu haltera. Italianul acceptă, se concentră şi... câştigă banii.

„Deviza noastră era: concentrează-te în timpul exerciţiului; elimină orice gând cotidian! Eram conştienţi că nu puteam face flotări gândindu-ne la fete, la datorii sau la programul TV, ci numai la grupele musculare asupra cărora acţionam prin exerciţii. Am avut ocazia să văd mulţi «culturişti» care, în pauza dintre serii, citeau ziarul. Arătau mizerabil, chiar după ani de antrenamente, credeţi-mă!”

În tot acest timp în care Arnold visa cum să cucerească America, America începea şi ea să se gândească la el. Printre specialişti începuse să se răspândească faima tânărului şi talentatului campion austriac. Descoperitorii de vedete, cei care căutau mereu să lanseze şi să transforme în celebrităţi nume noi, urmăresc activitatea lui Schwarzenegger şi sunt din ce în ce mai interesaţi de numele lui. Joe Weider, puternicul stăpân al Imperiului IFBB, nu-l scapă din ochi. După campionatul NABBA de la Londra, Weider îl contactase imediat pe tânărul campion prin intermediul unui consilier, Ludwig Shusterich, trimis special să-l întâlnească. Discuţia dintre cei doi a avut caracterul unei tatonări reciproce. Era însă limpede că vulpoiul de Weider mirosise uriaşele

perspective ale lui Arnold şi că era hotărât să “pună mâna pe el” înainte s-o facă altcineva.

Shusterich îi propuse lui Schwarzenegger o colaborare ce părea foarte tentantă pentru un tânăr de douăzeci de ani: dacă era de acord, Weider l-ar lua în SUA şi i-ar oferi de lucru: Arnold urma să fie antrenor şi redactor de articole în revistele de specialitate ale lui Weider; în schimb, acesta se angaja să se ocupe de cariera lui Schwarzenegger şi să încerce, punând la bătaie tot talentul lui de manager, să-l facă un adevărat star.

Oferta, deşi interesantă, era totuşi destul de ambiguă. Lui Schwarzenegger îi displăcuse mai ales aerul condescendent care răzbătea din anumite vorbe ale lui Shusterich. Ştia că fiind o negociere – ofertantul încerca să-şi impună condiţiile şi să obţină ceea ce dorea fără să se angajeze prea tare. Dar o anume prudenţă ce friza chiar neîncrederea în forţele lui îi dictă o atitudine rezervată. Un refuz clar ar fi fost poate o mişcare greşită, aşa că discuţia concretă fu amânată pentru mai târziu.

Ceidin NABBA, care vedeau în Weider un rival de moarte, i-l prezentară lui Schwarzenegger ca pe un rechin şi îl sfătuiră să fie atent. În plus, Arnold parcă nu se simţea nici el gata pentru un pas atât de radical. Promise că se va mai gândi la ofertă. Shusterich se întoarse în SUA, Schwarzenegger se întoarse la München, dar păstrară în continuare legătura.

Arnold Schwarzenegger îşi aminti toate aceste lucruri aproape un an mai târziu, înainte de a pleca din nou la Londra şi de a participa din nou la luptă pentru titlul de Mr. Univers.

La 21 septembrie 1968 îşi adjudecă pentru prima oară titlul, aproape fără probleme. Acum putea să plece în America, pentru că nu se mai simţea cu mâna goală. Weider îl convinsese că acolo este adevăratul teren de înfruntare pentru aşi, iar Arnold se simţea acum gata să-i înfrunte pe toţi. Îl căută pe Shusterich, prezent din nou la concurs, pe care îl informă că acceptă ofertă şi că vrea să plece cât mai repede. Weider îl invitase la Miami şi Arnold era decis să nu se mai lase aşteptat. Shusterich păru uimit de viteza cu care lua campionul marile hotărâri: după ce-l dusese cu vorbă un an, iată că acum vroia totul – într-o clipă.

Cu toate acestea se hotărî să-i înlesnească o cât mai rapidă plecare. Exista însă o problemă: Arnold nu avea viză de intrare în SUA. Lucrurile se puteau aranja în câteva zile, dar atunci campionatul IFBB de la Miami, la care-l invitase de fapt Weider, ar fi fost ratat. Deci viza trebuia rezolvată în câteva ore.

Deşi nu era convins că forma lui Arnold corespundea în acel moment întru totul exigenţelor campionatului IFBB, Shusterich îşi mobiliza toate relaţiile – se dădu pur şi simplu peste cap – şi Arnold fu urcat în trombă într-un taxi, iar apoi în avion. În mare viteză, ca toate lucrurile cu adevărat importante, începea pentru Arnold aventura America!

CAPITOLUL VI – America, America

„Vreau să devin cel mai bun culturist al tuturor timpurilor; de asemenea, şi cel mai bogat. Vreau să trăiesc în Statele Unite ale Americii, să am un zgârie-nori al meu şi să devin stea de cinema. Pe urmă aş fi cu plăcere şi producător...”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Arnold Schwarzenegger păşea pentru prima oară pe pământul american, în septembrie 1968. Avea sufletul plin de speranţă şi mintea doldora de planuri. De când văzuse pentru prima dată Statuia Libertăţii – într-o fotografie – fusese convins că acest pământ binecuvântat, această atât de încăpătoare „Lume Nouă” era spaţiul în care aveau să se împlinească ambiţioasele sale proiecte.

Îndată după ce coborî din avion, după doar câteva minute petrecute în aeroport, Arnold se convinse că nu se înşelase în aşteptările lui. America părea să fie, într-adevăr, „pământul făgăduinţei”, adică un loc atins de har, în care niciun fel de vis să nu pară imposibil. Campionul intuia în toţi cei care mişunau în jurul lui un spirit deschis şi întreprinzător, nişte oameni încrezători în forţele proprii şi în generozitatea destinului. Dacă Europa în care se născuse era un loc al istoriei, al sensurilor grave şi al memoriei, America i se părea un teritoriu al curajului şi al încrederii, al posibilităţii şi al iluziilor în stare să se materializeze. Americanii păreau urmaşii legitimi ai acelor pioneri ai începuturilor, urmaşii acelor autoexilati care fuseseră atât de mândri încât îşi doriseră o viaţă liberă şi demnă pe un pământ, el însuşi, mândru şi neîndurător. Hotărâţi şi fermi, americanii, firi deschise şi comunicative, erau mereu gata să acorde şanse oricărei iluzii. „Visul american” supravieţuia pentru că era în stare, din când în când, să se transforme în realitate. Într-un cuvânt, Arnold Schwarzenegger „descăleca” în America, având mintea plină de toate acele clişee optimiste care îi ajută pe ambiţioşi să reuşească. Chiar dacă nu se înşela prea tare, nici nu avea dreptate în toate cazurile. Dar despre acest lucru avea să-şi dea seama abia mai târziu.

La prima vedere, faptul că ajunsese în SUA, era de natură să confirme că Schwarzenegger reuşea să obţină tot ce-şi punea în cap. Începea să prindă contur visul său de a se măsura cu marii campioni americani. Arnold dorea să se antreneze în aceleaşi condiţii ca ei, să le descopere secretele, să se lase “tras” de spiritul lor de competiţie. Americanii se pregăteau luând în calcul totul: antrenamentul ştiinţific, alimentaţia cea mai potrivită, odihna, susţinătoarele de efort, influenţa mediului asupra psihicului. Austriacul bănuia că o atmosferă tonică e în stare să te fortifice psihic şi să-ţi întărească voinţa, dar despre alimentaţia optimă şi mai ales despre produsele susţinătoare de efort nu ştia aproape nimic. Era însă convins că, de îndată ce va reuşi să ajungă şi el să coreleze antrenamentul cu toate aceste cuceriri ale „ştiinţei

sportului”, rezultatele lui vor ajunge şi ele să se îmbunătăţească. Avea certitudinea că îi va folosi enorm dacă va ajunge să se antreneze cu parteneri competitivi în stare să-l stimuleze prin comparaţie, să-l “tragă” după ei în efort şi în eficienţa pregătirii.

Dar cel mai mult dorea să le arate acestor minunaţi americani ce este el în stare – adică să-i învingă.

Sosise în Florida gata de luptă. Era încă sub influenţa recentului succes londonez şi se simţea în formă, aproape imbatabil. Aparenta modestie cu care se uita în jur nu era uneori decât un fel de superstiţie căpătată de-a lungul concursurilor.

Campionul mondial pentru profesionişti – concursul IFBB pentru care venise la Miami – era cartea lui cea mare. În funcţie de rezultatul acestui concurs avea să se hotărască în continuare soarta lui Arnold. Era decis să-şi joace cu îndrăzneală şansa.

Ca la orice concurs serios, competiţia începuse încă de la vestiare. Printre participanţi se răspândise vestea „debutantului” care tocmai venise din Europa. Lui Arnold nu prea-i plăcea să i se spună „debutantul”, dar nu avea încotro, căci într-adevăr debuta într-o competiţie de profesionişti. Aşa că se resemnă şi îşi plimbă statura impunătoare printre competitori, dornic să-i impresioneze. Simţea că proporţiile şi gabaritul lui nu avea cum să-i lase pe ceilalţi indiferenţi. Aruncă priviri absente, preocupate ici şi colo, iar uneori mai schimba şi câte o vorbă, mai ales ca să lase să se vadă că e în stare să se înţeleagă cu-ceilalţi în limba engleză. Dorea să pară că nimic din ceea ce se întâmplă într-un concurs de asemenea anvergură nu-i este străin.

Lecţiile pe care le primise în situaţii similare avuseseră însă efect, câci de această dată Arnold folosea siguranţa de sine doar că tactică. În realitate era numai ochi şi urechi, gata să înveţe din orice. Ştia prea bine că, dacă faptul că părea sigur de sine îi folosea, cu niciun chip nu-şi putea permite să fie suficient. Era realmente plăcut surprins că statura lui lăsase celorlalţi participanţi o impresie puternică. Se încălzi temeinic şi plin de speranţă şi intră în scenă, gata să-şi apere şansele.

Volumul său, deşi era un atu puternic, nu valora totuşi nimic în sine. Uitându-se în jur, Arnold înţelese acest lucru. Nicăieri în Europa nu văzuse corpuri atât de bine cizelate. Erau corpuri lucrate cu atenţie, cu fiecare muşchi parcă dălduit aparte, sculptat, şlefuit. Musculatura dobândea calitate şi prin aceea că americanii realizaseră o separare şi o definire superioare sportivilor de pe continent. În preliminarii, Arnold evolua bine şi se califică printre cei şase finalişti. Dar concursul în sine începu să-l facă să se simtă mai puţin sigur decât la început.

Intuia că atenţia care i se acorda se baza oarecum şi pe faptul că era noul protejat al lui Joe Weider, magnatul culturismului profesionist. Schwarzenegger intră în finală şi evolua cât putu de bine, apoi rămase cu inima cât un purice să aştepte decizia juriului.

Principalul favorit al concursului, Frank Zâne, cântărea cu 23 de kg mai puţin decât Arnold! Era perfect definit şi arăta superb. Programul lui liber ales smulsese sălii ropote de aplauze. Poza într-o serie de figuri originale, care aveau să rămână în istoria culturismului ca “poziţii Zâne.” Ce mai încolo şi încoace, Frank Zâne arăta ca un zeu!

În sfârşit, vocea comentatorului chemă concurenţii în scenă.

Crainicul anunţă numele campionului: Frank Zâne. Sala izbucni într-o furtună de aplauze. Inima lui Arnold se făcuse mică-micâ.

Perioada de aşteptare a rezultatelor îl făcuse să se umple de îndoieli. Acum toţi americanii i se păreau mai grozavi decât el. Şi se temu că va ieşi pe ultimul loc. Începea să se gândească dacă nu cumva făcuse o greşeală venind în SUA, dacă “-ar fi trebuit să mai aştepte, să se mai antreneze, să fie mai în formă...

Crainicul anunţă numele celui de-al doilea clasat: Arnold Schwarzenegger. Lui Arnold i se păru că visează; era vice-campion! Ieşise al doilea după superbul Zâne! De bucurie i se puse un nod în gât şi i se înfundară urechile, aşa că nici măcar nu mai auzi cum mulţimea îl ovaţionează şi pe el. Ieşi din scenă buimăcit, şi de emoţie aproape că nu îndrăzni să se apropie de campion şi să-l felicite.

Imediat după concurs, austriacul fu însă cuprins de gânduri negre. Totuşi, fusese învins! El, Arnold Schwarzenegger, nu se clasase decât pe locul al doilea! Plecase de-acasă în această tară străină ca să piardă... Se perpeli toată noaptea, încercând să ajungă la o concluzie. De mai multe ori se hotărî să se întoarcă înapoi în Europa şi tot de-atâtea ori renunţă. Ambiţia rănită nu-i dădea pace. Mai târziu, Arnold avu puterea să mărturisească.

„Am plâns toată noaptea. A fost îngrozitor. Mi se părea că lumea se sfârşise!”

Dar noaptea, chiar şi în America, e un sfetnic bun aşa că dimineaţă, Schwarzenegger fu în stare să se analizeze lucid şi să tragă concluziile. Hotărî că nu era el omul care să se lase atât de uşor învins şi că nu avea altceva de făcut decât să muncească din răsputeri şi să-şi ia revanşa. Dacă rămânea să se antreneze pe pământul americanilor, cu siguranţă că avea apoi să reuşească şi să-i bată pe propriul lor teren, în propriile lor condiţii. Şiatunci vor vedea ei cine-i mai bun!

Îşi făcu un plan practic şi purcese să-l pună în aplicare. Ca să poată rămâne în SUA, încheie un contract ferm cu Joe Weider. El îi asigura condiţii bune de pregătire, sală de antrenament, locuinţă, maşină şi salariu, iar Arnold trebuia să-i stea la dispoziţie oricând pentru discuţii despre el şi despre metoda lui de antrenament, ca şi pentru fotografii ce urmau să apară în revistele de specialitate controlate de Weider. În felul acesta, Schwarzenegger avea toate condiţiile asigurate şi s-ar fi putut pregăti zilnic patru-cinci ore în vederea campionatului IFBB de anul viitor.

Weider se ţinu repede de cuvânt şi îi făcu rost de un mic apartament pe

Ştrand Street, în Santa Monica, California.

Pentru antrenamente, campionul urma să frecventeze studioul Vince Gioconda de pe Ventura Boulevard. Arnold îşi petrecu o vreme la New York, apoi veni să se stabilească în California; între timp, adaptarea la modul de viaţă american se făcuse fără dificultăţi. Schwarzenegger descoperise repede că felul de trai dinamic şi competitiv al americanilor i se potriveşte de minune.

Oamenii, chiar dacă duri în relaţiile de afaceri, erau sinceri şi amabili, şi îi plăceau. În plus, austriacul descoperea în „Lumea Nouă" o morală mai puţin severă şi o francheţe mai mare decât în ţara sa natală. Îşi aduse aminte de câteva ori de principiile severe şi uneori ipocrite ale micii comunităţi din Thal. Îşi amintea cum era ierarhizată societatea şi cum vecinii îi zâmbeau tatălui său, chiar dacă înainte cu o seară se ascunseseră după jaluzele şi-l priviseră reprobator cum se întoarce acasă beat.

Arnold ar fi vrut să-l poată aduce aici şi pe Gustav, ca să vadă că o societate mai tolerantă reuşeşte să ajungă şi o societate mai activă. Lucrul era însă imposibil, cu atât mai mult cu cât Schwarzenegger-bătrânul nu întârziase să-şi manifeste zgomotos dezacordul pentru opţiunea „americană" a mezinului.

Nu uitase nici să precizeze, ca de obicei, că Meinhard era un fiu mult mai bun, mai iubitor şi un om care se realizează. Pe Arnold însă începuseră să-l afecteze mai puţin reproşurile familiei. Era convins acum că făcuse alegerea cea bună şi, în timp ce se obişnuia cu „stilul Nixon" al administraţiei americane, îşi propunea să se gândească acasă cât mai puţin. Era fermecat de această societate al cărei singur idol era progresul şi se integra dinamicii generale, mai puţin sentimentale. Făcuse o pasiune pentru maşinile sport şi gonea pe autostrăzi. Începu repede să colecţioneze amenzi pentru exces de viteză, dar nu-i păsa; când alergă în maşina lui decapotabilă, se simţea la fel de bine şi de liber ca atunci când se antrena. Era o bucurie atât de intensă, încât merita să plăteşti din când în când pentru ea!

După ce se stabili în California, Schwarzenegger îşi elabora un program de lucru foarte sever. Muncea intens, urmărind să-şi compenseze toate carenţele într-un timp cât mai scurt. Ca întotdeauna, dificultăţile cele mai mari erau legate de dezvoltarea trenului inferior. Ca să se apropie de tehnicile americane de pregătire, îşi impuse un regim alimentar sever şi se axă pe dobândirea separării, definirii şi densităţii musculare.

Joe Weider îşi urmărea „achiziţia" la antrenamente, cu un interes nedisimulat.. Intuise dorinţa secretă a lui Arnold de a urca în vârful piramidei şi simţea tăria voinţei lui. Dar Weider avu destul de repede ocazia şa afle că protejatul său nu este deloc un model de modestie. Încă de pe atunci, era limpede că în afaceri, Schwarzenegger se dovedea abil şi încăpăţânat, urmărindu-şi cu grijă interesele şi nefiind dispus să se lase păcălit de nimeni. Profită din plin de tot ce-i punea acesta la dispoziţie: Îi citea revistele, se antrena cu aparatele lui, beneficia de medicamentele şi proteinele "de vârf – pe care le lansa pentru culturişti, magnatul american, îi folosea sălile de

antrenament şi contactele din lumea sportului. În schimb, făcea numai ceea ce credea că datorează el: redacta articolele din reviste, apărea în reprezentaţiile organizate de IFBB, dar avea grijă să nu ajungă în umbra lui Weider, “omul lui Weider”.

Acest statut i se părea o capcană care l-ar fi lipsit de perspective.

Primele antrenamente la sala lui Vince Gioconda au semănat destul de mult ca atmosferă cu primele antrenamente din Graz.

Ca şi acolo, colegii de sală nu se lăsară impresionaţi de corpul lui Arnold şi, la început, îl tratară cu indiferenţă. Păreau hotărâţi să nu dea atenţie acestui nou venit cam îngâmfat. Dar ca şi la Graz, Schwarzenegger îşi puse la bătaie farmecul; în scurt timp, impresionaţi mai ales de seriozitatea cu care se antrena austriacul, colegii se transformară treptat în admiratori. Încetul cu încetul, Arnold fu înconjurat şi de un grup de culturişti în devenire, care-l idolatrizau. Ceva mai târziu, după ce schimbă mai multe studiouri de antrenament, ajunse să se stabilească la Golds, pe atunci cel mai renumit centru de culturism de pe coasta de Vest. Conform planurilor sale, îşi transforma rivalii în prieteni. Ajunse în curând să se împrietenească şi cu Franc Zâne, pe care de altfel, îl admira sincer. Şi ca să dovedească o dată în plus că nu-şi uită prietenii mai vechi, Schwarzenegger îl chemă şi pe Franco Columbu în America şi reuşi să-l facă să fie admis în organizaţia Weider.

În acelaşi timp, în ciuda spiritului de independenţă al protejatului său, Weider se apropia tot mai mult de Schwarzenegger. Se poate spune că managerul american era impresionat mai degrabă pozitiv de modul în care tânărul campion îşi urmărea interesele. Începu să-l ia cu el la petreceri, la întâlniri de afaceri şi se împrieteniră. În viaţa particulară, Weider era un om amabil, fermecător şi cald: La petreceri era plin de vervă, în jurul lui izbucneau mereu cascade de râsete.

Era pasionat de artă – în special de pictură – şi de istorie. Când călătoreau împreună, Joe începea să ţină lungi discursuri pe una din aceste teme, aşa încât Arnold beneficia de adevărate cursuri gratuite. Când venea vorba însă despre afaceri, amândoi erau de neclintit. Iată ce spune Arnold Schwarzenegger: „În afaceri, Joe se dovedea un caracter dur, tare ca piatra. Deşi îl admiram din toate punctele de vedere, am avut, firește, în afaceri, şi momente de încordare, întrucât doream şi eu să câştig şi eram perfect conştient că pentru Joe n-au cum să primeze interesele mele.

Dar eu mi-am apărat propriile interese cât am putut, rămânând ferm şi consecvent şi necedându-i niciodată. La München “mă arsesem” destul cu cei care au profitat excesiv de pe urma mea.

Aşa că în SUA, venisem cu lecţia asta bine învăţată. Prietenia e prietenie, afacerile sunt afaceri. M-am arătat la fel de încăpăţânat ca Joe şi astfel i-am ţinut piept.”

De altfel, colaborarea dintre Weider şi Schwarzenegger a durat şapte ani, ceea ce dovedeşte că amândoi au reuşit să treacă peste momentele critice.

Stabiliseră încă de la început o condiţie: să fie absolut sinceri unul cu celălalt. Au respectat-o amândoi, chiar dacă uneori adevărul gol-goluţ pe care şi-l spuneau era cam neplăcut. În schimb, relaţia dintre ei era, astfel, scutită de orice fel de suspiciuni. Weider a jucat un rol imens în viaţa lui Arnold. Îi dăduse şansa să se stabilească în SUA, îi asigurase condiţii de lucru demne de invidiat, îl ajutase să câştige bani. El a fost sprijinul de care austriacul avea nevoie ca să fie propulsat în vârful ierarhiei sportive şi sociale.

Schwarzenegger n-a uitat asta niciodată.

Anul 1969 a fost un an foarte important pentru cariera sportivă a tânărului culturist. Pentru prima dată o fotografie a lui Arnold apăru pe coperta prestigioasei reviste „Muscle Builder”. Reclama începu să-şi facă efectul şi faima campionului prinse să crească. Se rosteau tot mai des formule de genul „noul fenomenmuscular”. Obiectivul era trezirea interesului general. Cu ajutorul lui Weider şi al revistelor sale de culturism, părea că începe să fie atins.

La începutul sezonului competiţional, Arnold avea un moral excelent. Obţinuse separarea şi definirea, era bronzat, reuşise să-şi dezvolte trenul inferior şi se simţea apt pentru victorie. Campionatul mondial profesionist – titlul Mr. Univers la profesionişti – urma să aibă loc la New York. Era un lucru care-i convenea lui Schwarzenegger, îndrăgostit de New York încă de prima dată când fusese acolo. Oraşul, mai boem, mai cosmopolit, îi amintea de metropolele europene, deci de acasă. I se părea aşadar de bun augur să lupte acolo pentru titlu.

Mitul culturiştilor ajunsese în acel moment cubanezul de culoare Sergio Oliva. I se spunea „Campionul”, şi apelativul era atât de concludent că părea un nume propriu. La prima întâlnire a concurenţilor, Arnold îşi inventarie rivalii şi văzu că Oliva lipseşte. Se întrebă ce s-a întâmplat; l-ar fi flatat să afle că sportivul cubanez se fereşte de el, că evită înfruntarea cu austriacul. Dar nu era aşa. În aceeaşi seară se desfăşura, tot la New York, şi concursul pentru titlul de Mr. Olympia, şi Oliva care mai cucerise acest titlu de două ori, se înscrisese acolo. Lui Arnold îi veni brusc o idee năstruşnică: ce-ar fi dacă ar participa la două competiţii în aceeaşi zi? Ele nu se desfăşurau la aceeaşi oră! Se interesă la organizatori şi află că, dacă ar obţine titlul de Mr. Univers, regulamentul nu i-ar interzice să participe şi la concursul pentru Mr. Olympia. Aşa că Arnold nu mai stătu mult pe gânduri şi alergă să se înscrie şi la celălalt concurs. - Vroia neapărat să-l înfrunte pe “Campion”, să-şi dea seama exact care era valoarea lui în raport cu a acestuia.

Câştigă detaşat titlul de campion mondial. Arbitrii îl apreciară în unanimitate: 7-0! Dar, pentru Schwarzenegger, concursul acesta păru doar un antrenament, o încălzire pentru adevărata înfruntare, cea cu Oliva.. Fără să mai aştepte să culeagă laurii pe care tocmai îi dobândise, Arnold urcă în maşină şi goni hotărât către sala în care se desfăşura cealaltă competiţie. Avea un singur gând: să învingă. Nu-şi văzuse încă niciodată adversarul, dar faima

acestuia îl făcea să pară invincibil. Acest lucru nu-l demoraliza pe Schwarzenegger, ci îl incita. Uneori ideea de a se înfrunta cu Oliva. – Cu un mit, adică – i se părea o utopie. Orgoliul însă îl făcea să dorească această înfruntare mai mult decât orice. Cu riscul de a fi înfrânt, Arnold dorea să afle dacă adversarul său este mai bun decât el sau nu. De data aceasta, titlul mondial proaspăt cucerit îl făcea să se simtă şi mai pregătit pentru întâlnire. Intră în vestiare foarte hotărât. Dar acolo îi era dat să aibă un şoc. Oliva arăta atât de nemaipomenit, încât pentru prima dată în viaţă i se păru că înfruntarea, competiţia, nu au niciun rost. Căci tot pentru prima dată vedea o masivitate care să degaje atât de multă graţie. Schimbară câteva vorbe, şi Schwarzenegger simţi că personalitatea celuilalt îl fascinează şi ea. Se dezbracă, se pregăti pentru concurs, dar îşi dădea seama că era deja resemnat. Încă înainte de a intra în scenă, Arnold se mulţumise cu "locul al doilea". Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată!

Când intrară în scenă, Schwarzenegger îl urmări pe rivalul său cu ochii unei admiratoare şi nu cu dârzenia unui adversar.

Evolua şi el, iar ceea ce ieşi bine se datoră tot prezenţei lui Oliva; Arnold dorea să-i facă măcar o bună impresie cubanezului. Aşteptară apoi verdictul. Oliva câştigă în mod firesc; fusese incontestabil mai bun. Cu toate acestea, rezultatul de 4-3 fu de natură să-l trezească pe Schwarzenegger. Se întrebă de ce i se păruse că adversarul său va câştiga cu 7-0. Şi, ca trezit dintr-o vrajă, îşi dădu seama că între ei diferenţa nu era nici pe departe atât de mare cum crezuse el. Îl reanaliză pe cubanez cu un ochi critic şi îşi dădu seama că niciodată în viaţa lui nu se lăsase învins atât de uşor. Îşi reproşa mai ales că se lăsase bătut exact pe terenul pe care se credea cel mai tare şi cu care se lăuda ori de câte ori avea ocazia: atitudinea mentală pozitivă. Îl abandonaseră exact ambiţia şi dorinţa de a câştiga.

După ce-şi recapătă luciditatea, Arnold începu să se gândească şi mai ambiţios la viitoarea întâlnire cu Oliva. I se părea că pierduse pentru că se păcălise singur. Dar îşi dădu seama că îi mai rămân încă multe lucruri de îmbunătăţit şi începu să se antreneze cu un întreit fanatism. Prezenta alături de el a lui Franco Columbu, pe care reuşise să-l aducă în America, îi era de mare folos. Ca pe vremuri, cei doi se antrenau la concurenţă, gata să cadă laţi de oboseală. Arnold îşi întipărise bine în memorie imaginea lui Sergio Oliva şi când simţea că ajunge la un punct mort în timpul lucrului, chemă în minte această imagine devenind astfel mai îndârjit. Îi revenise spiritul de competiţie, comparaţia cu uriaşul cubanez îl stimula, îl motiva. Recăpătase puterea şi dorinţa de a se autodepăşi.

Dar până la următoarea confruntare cu Oliva mai era încă destulă vreme. Până atunci, primul obiectiv pe agenda competiţională erau campionatele mondiale NABBA, care se desfăşurau la Londra. La numai o săptămână după cele două competiţii newyorkeze, Arnold zbura spre Londra. Era pentru prima oară că se întorcea în Europa. În mod firesc, fu năpădit de nostalgii. Îşi dădu

seama că i-a fost dor de München, de prietenii pe care-i lăsase acolo. Îi era dor mai ales de Albert Busek. Chiar dacă cei doi continuaseră să ţină legătura, nici scrisorile şi nici convorbirile telefonice nu putuseră suplini absenţa. Albert fusese trup şi suflet alături de el atunci când încă mai era un necunoscut, îl ajutase să se definească, să se afirme, să contureze planuri. Arnold îşi dădea seama că îi datora mult prietenului său; dar nu de datorii era acum vorba, ci de nostalgii. Se gândi la Thal, la părinţii lui, cu care vorbea destul de rar... Se mai gândi la alt zbor, cel către Johannesburg, şi la convingerea adolescentină de atunci că zborul peste ecuator trebuia sărbătorit. Şi înţelese că nu de dor suferea, ci mai degrabă de un sentimentalism cu totul neamerican, un sentimentalism datorat naturii lui de european. Se hotărî să nu piardă acest sentimentalism, dar să-l ascundă undeva în fundul sufletului, pentru ca această căldură reflexivă să nu-i înmoaie ambiţia. Înainte de orice, Arnold Schwarzenegger era totuşi un campion, adică un model de om care acţionează şi învinge. Lăsă deoparte nostalgiile şi încercă să depene gânduri mai concrete.

Se concentra asupra concursului la care se ducea şi... ajunse la Londra!

Pe aeroport se întâlni cu o parte dintre colegii săi americani, care ajunseseră ceva mai devreme cu alt zbor. Mulţi dintre ei fură surprinşi să-l vadă. Speraseră că Schwarzenegger nu va participa la campionatul de la Londra, deoarece, abia cu o săptămână înainte, fusese văzut în două competiţii. Prezenţa lui spulbera brusc nădejdea de victorie a multora dintre ei.

Temerile concurenţilor se dovediră întemeiate; Arnold câştigă fără efort. La Londra îl însoţise şi Joe Weider. Între ei trebuia să aibă loc acum o discuţie deosebit de importantă.

Contractul pe un an al lui Schwarzenegger expira şi aveau de luat o hotărâre. Sfatul celor doi fu un moment crucial pentru cariera lui Arnold. El îi mărturisi lui Weider că ar fi dorit să mai rămână în America măcar un an. Intenţiona să-l detroneze pe Oliva şi să-şi adauge în palmares şi titlul de Mr. Olympia.

Joe Weider se arătă încântat de proiectele lui Schwarzenegger şi dispus să-l ajute. Aşa că se întoarseră amândoi în SUA. Arnold reîncepu antrenamentele. La puţină vreme după aceea, Weider îşi ajută protejatul – a cărui pasiune pentru cinema o cunoştea-să obţină primul său rol într-un film. Arnold avea motive să fie fericit. Cariera lui se desfăşura conform planului; acum trecea în etapa a doua!

CAPITOLUL VII – Strong Schwarzenegger

„Cred că majoritatea spectatorilor, fie că este vorba despre filme, fie despre demonstraţiile de culturism, nu-şi doresc altceva decât să ajungă şi ei în stare să-şi domine emoţiile şi să-şiurmărească lucid scopul pe care şi-l propun. De asta vin să-i vadă pe cei mai puternici decât ei. Toată lumea simte nevoia să spună: «M-am săturat de şeful meu. Mi-ar plăcea să-i plătesc toatepoliţele. Mi-ar plăcea să pot fi rece şi să nu mă impresioneze.» Când oamenii mă văd acţionând, îşi imaginează inconştient că ei sunt aceia care îşi rezolvă problemele atât de uşor.”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Pentru Arnold, aranjamentul propus de Weider nu era prima tentativă de “împrieteniri” cu cinematograful. În 1968, încercase să facă un filmuleţ de reclamă pentru băutura răcoritoare “7 Up”. Se prezentase plin de încredere la probe.

Aflase că subiectul spotului publicitar se învârtea în jurul unui personaj forţos, musculos şi vital, aşa că nu se îndoia că rolul i se potriveşte. Pe platou încercase să fie cât putea de convingător, dar atunci când văzu materialul filmat totul i se păru exagerat, plin de trăiri pustiitoare – ca şi cum ar fi fost vorba despre o tragedie absolută şi nu despre efectele benefice ale unei “soft drink”. Arnold îl consideră însă un defect uşor de corectat, astfel că se grăbi să-l anunţe pe producător că a înţeles ce-a greşit şi că data viitoare – adică la filmările propriu-zise – va şti să fie mai discret în exprimarea sentimentelor. Producătorul era ocupat până peste cap cu probele celorlalţi aspiranţi la titlul de “Mr. 7 Up” şi nu pierdu prea multă vreme cu Arnold. Îi spuse fără menajamente că accentul lui german puternic constituie un defect imposibil de corectat şi că din cauza acestuia nu va putea niciodată să facă o carieră cinematografică. Apoi îl lăsă baltă şi-şi plimbă lipsa de menajamente către alt concurent respins.

Arnold se simţi teribil de jignit, nu atât de faptul că fusese respins, cât mai ales de siguranţa cu care celălalt îi distrusese dintr-o vorbă o carieră cinematografică, nici măcar începută. Îşi aminti de orele petrecute în cinematograful din Graz şi de dorinţa de a-i semăna în totul lui Reg Park. Apoi se gândi că impoliteţea producătorului se datora şi faptului că nu-l cunoştea. Era tare greu să fii un actor necunoscut şi să fii convingător în faţa unui producător plictisit şi nervos.

Când Joe Weider îi spuse că i-a aranjat un posibil debut în cinematograf, Schwarzenegger îşi aminti incidentul “7 Up” şi decise că trebuie să acţioneze cu prudenţă, dacă vrea ca de această dată să reuşească. Mai întâi, hotărî că în niciun caz nu trebuia să se lase tratat ca un debutant. Scopul scuză mijloacele, aşa că Weider avu misiunea să-l convingă pur şi simplu pe producător că

Arnold este un cunoscut actor din Europa, care a venit acum să filmeze şi în America. Zis şi făcut – producătorul fu convins. A doua etapă era înlăturarea oricărui obstacol posibil care s-ar fi datorat accentului austriacului. Şi aceasta fu trecută cu bine: producătorului i se explică pe îndelete că întrucât personajul în cauză, Hercule, era un semizeu exilat pe Pământ, pare mult mai veridic, mai artistic şi mai inteligent ca el să vorbească puţin altfel decât ceilalţi pământeni. Producătorul, un tip inteligent şi artistic, se dovedi sensibil la argument. Probele date de Arnold Schwarzenegger fură considerate excelente şi contractul semnat.

Mai rămânea un lucru de rezolvat. Arnold considera că ar fi foarte potrivit să-şi găsească pentru ecran un pseudonim artistic, un nume mai sonor. Ar fi dorit în acelaşi timp ca admiratorii lui din culturism, sport de care nu intenţiona să se despartă, să-l recunoască, dar să-l şi accepte ca pe un altul. După multe deliberări, se hotărî pentru numele de Arnold Strong, care i se părea cel mai potrivit; semăna oarecum cu numele lui adevărat, dar în acelaşi timp dovedea şi ce anume tip de personaj dorea purtătorul lui să aducă pe ecran; mai mult, în felul acesta, Arnold se definea ca american, alegându-şi un pseudonim în limba pământului pe care trăia acum, un nume care pe deasupra, îi definea şi preocupările. Dintr-o dată, semnându-şi rolul în acest fel, Schwarzenegger se simţea definit în toate aspectele personalităţii sale. Era foarte încântat.

Joe Weider îşi dădu seama că pseudonimul ales era exact ceea ce se putea aştepta de la un culturist lipsit de experienţă, dar nu interveni. Considera numele prea puţin important şi era convins că Arnold va înţelege şi singur, la un moment dat, câtă naivitate dovedea alegerea lui. Important era ca filmul să se facă.

Şi se făcu. “Hercule la New York” trebuia să fie varianta americană a unui serial italian de succes care-l avea în centrul atenţiei sale pe semizeul Hercule. Era chiar acel serial în care, la cincisprezece ani, Arnold îl admira pe Reg Park în „Hercule în centrul pământului”. Nici nu se putea întâmplare mai fericită pentru debut decât să continue unul dintre personajele lansate de idolul său. Într-un cuvânt, Strong-Schwarzenegger simţea din nou că se născuse sub o stea norocoasă.

Arnold jucă rolul semizeului olimpic izgonit pe pământ, cu naturaleţea forţată a începătorului. Se vedea peste tot efortul de a fi „adevărat” ceea ce făcea – unele scene de-a dreptul groteşti.

Dorinţa lui de a fi „cum trebuie” şi sârguinţa cu care asculta indicaţiile erau însă evidente: Arnold dorea cu tărie să înveţe cum să devină actor. Îşi folosi cunoştinţele deprinse de la Wag Bennet, care-l ajutaseră atât de mult în alcătuirea numerelor din demonstraţiile de culturism. Ele sunt evidente în acele momente în care aparatul filmează de jos corpul încordat al lui Arnold, surprinzându-i jocul muşchilor de pe piept.

Deşi luase lecţii de dicţie şi pronunţie americană, deşi exista justificarea accentului prin neapartenenţa personajului Hercule la lumea în care se

petreceau peripeţiile, până la urmă producătorul decise că Arnold trebuia dublat. Şi o făcu. Spre disperarea debutantului, vocea lui Hercule nu avea să fie vocea sa. Arnold trecu printr-un moment greu. I se părea că accentul lui de austriac era un stigmat care avea să-l însoţească toată viaţa, sfârşind prin a-i distruge cariera şi a-i nărui toate planurile. Dar apoi se linişti, amintindu-şi că până acum reuşise de fiecare dată să-şi transforme un handicap în avantaj. N-avea de ce să se teamă că nu va fi la fel şi în cazul accentului.

Filmul a fost până la urmă gata, iar rezultatul părea să fie jalnic. După părerea criticilor, ieşise un film emoţionant de neajutorat: scene lipsite de tensiune, efecte neinspirate. Filmul nu era nici mitologic, nici eroic. Din când în când transpărea un fel de umor, mai degrabă o autoironie. Totul era însă prins într-o atmosferă monotonă, somnolentă. Muzica era prăfuită, amintind de "cutiile cu muzică" de odinioară. Interpretarea păcătuia când prin-naivităţi, când prin exces. Deşi filmul ar fi trebuit să mizeze pe forţă şi pe eroism, personajele realizate cel mai bine erau oamenii mărunţi, pământenii binevoitori, femeile de treabă şi toţi cei cu mici preocupări casnice.

Arnold fu dezamăgit la început, apoi îşi dădu seama că nici nu se aşteptase la altceva. Regizorul Arthur Allen Seidelman era şi el debutant şi avusese la dispoziţie un buget de numai 300300 dolari. Schwarzenegger însuşi îşi dorise rolul doar pentru că avea tangenţe cu biografia lui, pentru că îl continuă în felul acesta pe Reg Park şi pentru că dorea atât de mult să debuteze. Îşi dădu seama din nou, cât de strâmtă era realitatea faţă de visurile pe care şi le făcuse. Înţelegea încă o dată că visurile mari au nevoie de mult timp şi de multă muncă pentru a se împlini. Ca şi altădată, încercă să desprindă învăţăminte în loc să demobilizeze. Era, în fond, doar un debut. Nu se punea încă problema să renunţe la culturism. Reieşea clar că aceste două activităţi paralele – sportul şi cinematograful – trebuiau să se susţină una pe cealaltă până când Arnold ar fi dobândit adevărata celebritate.

Joe Weider era întru totul de acord cu concluziile prietenului său. Folosi cu inteligenţă faptul că Arnold continua personajul lui Park şi reuşi o adevărată campanie publicitară în favoarea protejatului său. În fond, important era să administrezi câştigul, nu să contabilizezi pierderea.

Schwarzenegger reîncepu să se antreneze întens în vederea concursului Mr. Olympia 1970. Nu întrerupsese antrenamentele nici în timpul filmărilor, dar trebuia să se pregătească mult mai bine dacă dorea să facă faţă unei noi întâlniri cu Sergio Oliva. O victorie asupra cubanezului i-ar fi adus mari avantaje de publicitate, cu atât mai mult cu cât toată lumea consideră înfruntarea celor doi drept o luptă înverşunată.

Oliva câştigase concursul Mr. Olympia trei ani consecutiv, învinsese adversari de elită: Dave Draper, Harold Poole, Sipes.

Alţii preferaseră să-l evite: Reg Park, Bill Pearl. Mai mult decât atât, cei pe care-i învinsese atât de detaşat în 1967, preferară ca în 1968 nici să nu se mai prezinte, aşa că Oliva îşi adjudecase titlul, mai mult în urma unei demonstraţii.

În 1969, înfruntarea fusese mai dură, căci pe scenă urcase Arnold Schwarzenegger, pe care Oliva reuşise să-l devanseze cu scorul minim de 4:3.

Arnold îşi reproşa şi acum atitudinea mentală defensivă pe care o avusese la acel concurs. Era convins că înfrângerea lui se datora în mare măsură abandonului psihic de care se făcuse vinovat. De data aceasta era însă hotărât să lupte până la capăt.

Ştia că poate să-l învingă pe cubanez chiar dacă acesta era atât de minunat făcut şi chiar dacă el, Arnold, îl admira sincer.

Până la concurs mai rămăseseră doar două săptămâni.

Indiferent de numărul celor care ar fi participat şi de valoarea lor, în faţa lui Schwarzenegger nu stătea decât un adversar: Sergio Oliva. Era hotărât să-i dovedească de această dată, că nu degeaba i se spune “stejarul austriac”. În timpul de pregătire care-i rămase, Arnold se antrena fără să omită nici mai mic amănunt, fie el fizic sau psihic. În această perioadă, parcă mai mult decât oricând, reuşi să valorifice la maxim fiecare clipă.

De aceea, nici nu-şi dădu bine seama că timpul trece şi se trezi că ziua cea mare a înfruntării a şi sosit.

De data aceasta Arnold Schwarzenegger puse la bătaie toată experienţa pe care o acumulase de-a lungul anilor. Era hotărât să-şi demonstreze că a învăţat tot ce se putea din victoriile de până acum, cât şi din înfrângerile pe care le suferise. Se antrenase cu mare grijă, profitase de sălile cele mai bune, de proteinele-vitaminele şi susţinătoarele de efort cele mai eficiente. Îşi amintise tehnica deprinsă de la Wag Bennet şi îşi alcătuise un program cu o desfăşurare riguros controlată, care evolua interesant către punctul culminant, nepierzând din vedere niciun fel de efect posibil. Muzica, lumina – totul era ales în aşa fel încât să pună în valoare calităţile lui Arnold şi să-l facă fermecător. Pe lângă toate, campionul hotărâse să elaboreze şi o tactică psihologică menită să-l dezorienteze pe Oliva şi, dacă s-ar fi putut, chiar să-l facă să se enerveze şi să se îndoiască de sine.

În timpul antrenamentelor, Arnold se războise în gând cu adversarul său. Lucra mereu ca şi cum ar fi suportat o permanentă comparaţie cu acesta, ca şi cum ar fi fost mereu judecaţi unul în funcţie de celălalt. Am putea spune că se antrena zilnic până în clipa în care se convingea că şi în ziua respectivă fusese mai bun decât Oliva. Toate acestea pentru a obţine un ascendent psihologic faţă de cubanez şi o atitudine mentală pozitivă.

În ziua concursului, Schwarzenegger puse cu grijă în aplicare tactică pe care o concepuse. Ea îi antrena întreaga capacitate de stăpânire de sine şi se baza pe nervii lui tari.

Planul lui Arnold era simplu: trebuia să-i lase celuilalt impresia că nici nu-l ia în seamă că adversar şi că se socoteşte pur şi simplu mai bun decât el. Aşa că se comportă ca şi cum n-ar fi dat prea mare atenţie concursului. Sosi la sală cu numai un sfert de oră înainte de începerea demonstraţiei. Oliva venise deja de o oră şi jumătate şi se antrena de zor. Întârzierea lui Arnold îl făcuse pe

cubanez să fie curios. O vreme chiar se bucurase, gândindu-se că adversarul lui s-a declarat învins fără luptă.

Aflase apoi de la organizatori că Schwarzenegger era înscris în fişele de concurs. Oliva începu atunci să se întrebe de ce întârzie. Să fie oare atât de tare încât să nu aibă nevoie de antrenament? Cubanezul se antrena şi mai intens, trăgând în acelaşi timp cu coada ochiului la uşă. Când în sfârşit sosi, Arnold nu părea grăbit şi nici iritat, deci nu întârziase accidental. Mai mult chiar, în loc să se apuce de încălzire, austriacul se aşeză şi începu să-l urmărească pe Oliva.

Cubanezul se prefăcea că nu-i dă nicio atenţie, dar peste câteva clipe era limpede că privirile aţintite asupra lui îl deranjau. Nu înţelegea ce se întâmplă şi asta îl nelinişitea.

După ce îl urmări multă vreme fără o vorbă, atunci când tensiunea ajunsese la maximum, Arnold se întoarse către unul dintre ziarişti şi-i spuse cu voce tare: “Eram sigur că Oliva arată mizerabil. N-am nevoie nici de zece minute de încălzire ca să-l conving!” în această clipă, nervii cubanezului cedară. Atât Arnold cât şi ziariştii care asistaseră la scenă aveau să declare mai târziu că victoria “stejarului austriac” în acest război psihologic a fost de fapt elementul hotărâtor în câştigarea titlului.

Arnold Schwarzenegger catadicsi în sfârşit să se echipeze de concurs. Făcu o încălzire scurtă, dar intensă. Acum părea să nu-i mai dea nicio atenţie adversarului, ca şi cum problemele dintre ei s-ar fi limpezit deja. Veni Şi clipa intrării în scenă. Cu exagerată curtenie, Schwarzenegger îl invită pe Oliva să intre primul că pe un campion en-titre ce se afla. Fură amândoi asaltaţi de suporteri. Poliţia încercă să ţină mulţimea la distanţă.

Numele celor doi sportivi erau scandate la concurenţă. Un admirator fanatic se repezi la Arnold cu un foarfece. Poliţiştii intervenira. Plângând, tânărul declară că nu dorea decât o şuviţă din părul idolului său, ca amintire.

Arnold simţi prilejul unui nou atac psihologic. Declară că nu va mai da “autografe decât atunci când va putea semna “Mr. Olympia”. În felul acesta şi cei care scandau acum „Olympia”, deveneau de fapt admiratorii lui şi nu ai celui care mai era, încă, posesorul de fapt al titlului. Oliva părea din ce în ce mai nervos.

Fu neatent cu publicul lui şi grăbit, ceea ce-i cam supără pe admiratori. Fermecător, zâmbitor, amabil, Arnold îi cuceri repede şi pe fanii adversarului său.

În sfârşit, începu concursul propriu-zis. Primul evolua Arnold. Spre surprinderea publicului, acesta începu să pozeze într-un stil care nu era stilul său obişnuit, ci mai degrabă cel al lui Oliva. Ritmul pozelor era lent, un ritm foarte potrivit cu un corp masiv ca al cubanezului. Arnold nu mai lucrase aşa niciodată. Ştia că dacă va reuşi, îl va învinge pe Oliva pe propriul său teren. Spectatorii înţeleseseră această tactică riscantă şi izbucniră în aplauze, susţinându-l frenetic pe austriac. Muzica pe care se execută exerciţiul era

fermecătoare, efectele de lumini neaşteptate, aşa că nimeni nu observă că, de fapt, lentoarea era doar o impresie. Arnold nu făcea altceva decât să se mişte mai încet ça de obicei, dar în acelaşi timp îşi începea pozele cu câteva secunde mai târziu, permiţându-şi astfel un mic timp de odihnă şi evitând suprasolicitarea musculaturii. Procedeul în sine nu avea nimic neregulamentar, în schimb reuşi să-l deruteze pe Oliva. Când îi veni rândul, acesta încercă să rămână şi el cât mai mult în poziţiile alese.

Nu-şi dădu seama că oboseşte; şi iată că, la un moment dat. – datorită tensionării prea îndelungate, musculatura lui intră în vibraţie şi sportivul pierdu controlul asupra muşchilor abdomenului. Greşeala îl convinse pe Arnold că titlul nu-i poate scăpa. Peste câteva clipe, Oliva greşi din nou: mâinile îi alunecară – trupul uns cu prea mult ulei – şi nu reuşi să execute corect poziţia “amfora”. Arnold şi Joe Weider răsuflară uşuraţi: bătălia fusese câştigată.

În sfârşit, arbitrii anunţară numele noului „Mr. Olympia”.

Publicul izbucni în urale, în sală se stârni un adevărat delir.

Câştigătorul era – nimeni nu se mai îndoia – Arnold Schwarzenegger. Obiectivul fusese atins. Arnold cucerise titlul cel mai de seamă în culturism!

Dar momentul victoriei, pe lângă bucurie, exaltare şi entuziasm, conţine întotdeauna şi un grăunte de tristeţe. Ulterior, Arnold îşi amintea: „Când am strâns cupa la piept şi am simţit răcoarea metalului, am înţeles că am obţinut tot ce se putea obţine în culturism. De acum încolo, nu mai rămânea nimic de cucerit. De acum încolo, puteam cel mult să-mi repet performanţa, să-mi apăr titlul cucerit. Dar în domeniul acestui sport nu aveam unde să mai urc.”

Într-adevăr, era greu pentru cineva, fie chiar şi pentru Arnold Schwarzenegger, să-şi depăşească forma în care se afla.

Arnold se găsea la apogeul perfecţiunii sale fizice. Dobândise o definire şi o separare de neegalat. Era puternic şi frumos ca un zeu. Urcase pe culmile culturismului!

Şi, pentru că aici tot nu mai era nimic de făcut, gândurile lui începură să se îndrepte spre alte orizonturi. Pentru Arnold Schwarzenegger se mai găsea oricând o culme de cucerit. Se gândea acum din ce în ce mai mult la cinematograf. Fără să-şi dea seama, începuse să devină un personaj de care America avea foarte mare nevoie. Un erou invincibil, un biruitor, o forţă.

Lumea filmului trebuia să ţină cont de acest „american dream” şi nimeni nu-l putea incarna mai bine decât Arnold. În fond, intuiţia care-l făcuse să-şi aleagă naivul pseudonim fusese corectă: devenise într-adevăr, Strong Schwarzenegger. Mai rămânea numai să o dovedească întregii lumi!

CAPITOLUL VIII – Arnold, regele culturismului

„Pe vremuri, culturiştii spuneau că trebuie să mănânce un kilogram de carne şi două duzini de ouă pe zi; că trebuie să doarmă câte douăsprezece ore, că nu au voie să facă dragoste ş.a.m.d. Atunci eu mi-am zis: cine-ar vrea să mai practice un sport ca ăsta?

Dacă vrei ca oamenii să simtă nevoia să facă un lucru, trebuie să spui despre lucrul acela că este simpatic. Şi aşa am început să vorbesc despre regiiri, dar declarând că mănânc o grămadă de prăjituri şi îngheţată, că dansam nopţi în şir, că făceam dragoste şi tot felul de alte lucruri, în principiu interzise. Şi pe urmă am spus pur şi simplu: antrenaţi-vă de trei ori pe săptămână câte patruzeci şi cinci de minute, şi veţi fi în formă.”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Visul lui Arnold se împlinise. Urcase în vârful ierarhiei mondiale a culturiştilor. Dovedise că este cel mai bun. Şi, privind în urmă, erau doar opt ani de când intrase pentru prima oară într-o sală de antrenament.

Sosise momentul unor noi mari hotărâri. Schwarzenegger ştia, înainte de toate, că orice va face şi orice va deveni, nu va abandona niciodată culturismul, prima sa dragoste. De acolo trebuia pornit şi acum. Înainte de toate, se hotărî să se stabilească definitiv în Statele Unite. Era limpede că aici se putea antrena în condiţiile cele mai bune şi că tot aici personalitatea lui se putea afirma nestânjenit. Ca mulţi alţii, Arnold găsise şi el în America pământul făgăduinţei. Primul obiectiv era să dovedească tuturor că victoria lui împotriva lui Oliva nu fusese un accident. Deci trebuia să-l înfrângă din nou, cu proxima ocazie. Pe urmă, trebuia să-şi reediteze toate marile victorii, să dovedească oricui că este în stare să păstreze toate titlurile câştigate. Era sigur că poate fi “numărul 1 în lume” ani de-a rândul şi era gata să primească orice provocare.

Pe urmă, exista filmul. O cetate pe care trebuia să o cucerească pas cu pas, aşa cum era obişnuit. Dar pentru asta, trebuia să devină independent şi puternic, din punct de vedere financiar. Avea deci nevoie să câştige bani, mulţi bani, pe care apoi să-i investească în afaceri, care să-i aducă din nou mulţi bani. Arnold nu era deloc un rob al banului, dar îşi dădea seama că banii erau în măsură să-i dea libertatea de a alege singur căile pe care dorea să le urmeze. Banii l-ar fi ajutat să ajungă să facă film fără să fie silit să accepte prea multe compromisuri, fără să stea agăţat de orice scenariu i s-ar fi propus. Mulţi bani l-ar fi ajutat să devină chiar propriul său producător, dar asta era deocamdată o idee de perspectivă mai îndepărtată.

Schwarzenegger învăţase multe despre afaceri de la Joe Weider, dar acum simţea că a sosit vremea să se desprindă şi să acţioneze de unul singur. Evident, urma să beneficieze în continuare de ceea ce putea să-i ofere Joe – de

aparatul de publicitate al acestuia, în special – dar trebuia s-o facă în calitate de independent, ca egal al lui Weider şi nu ca protejat al lui. Spiritul metodic în care fusese educat şi care-l îndemnase întotdeauna să facă lucrurile temeinic, îl determină pe Arnold să se înscrie la o Universitate de management. Vroia să intre în afaceri ca un profesionist veritabil.

Primul obiectiv însă era să câştige cât mai repede bani pe care să-i poată înveşti. Calea cea mai la îndemână era popularitatea pe care i-o adusese sportul. Îşi fixă un nou program: avea să câştige bani de pe urma culturismului. Mai mult, popularitatea de care se bucura trebuia întreţinută. Arnold trebuia să nu abandoneze în niciun caz competiţiile, atâta vreme cât nu era încă în măsură să-şi întreţină cu alte mijloace faima. Era decis să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ca acest proiect să se materializeze. Munca pe care ani de zile o dedicase culturismului, energia cheltuită în orele lungi de antrenament, tensiunea psihologică şi stress-ul care-i pusese la încercare nervii în timpul competiţiilor, toate acestea trebuiau să dea acum şi alte roade decât rezultatele sportive. Administrate cum se cuvine, ele trebuiau să aducă bani.

Pentru materializarea acestui plan, era nevoie de o idee. Şi ideea era, în esenţă, simplă. Toţi cei care intrau într-o sală de antrenament aveau să asocieze exerciţiile de culturism cu numele lui Schwarzenegger.

Mai întâi, Arnold trebuia să fie văzut în continuare la concursuri, aşa că mai câştigă, în septembrie 1970, şi titlul profesionist NABBA de la Londra, precum şi campionatul “Pro Mr. World”. Succesul de la Londra fu şi o mare reuşită publicitară, căci Arnold îşi adjudecă titlul în faţa idolului său Reg Park, care tocmai îşi anunţase reintrarea în viaţa competiţională. Victoria era completă şi pe toate planurile.

În paralel cu activitatea sportivă, Schwarzenegger iniţie, împreună cu prietenul său Franco Columbu, o afacere profitabilă, legată tot de culturism. Ea consta într-un fel de “prestare de servicii la cerere”. Mai întâi se puse pe picioare o reţea de expediţie care trimitea, la comandă, tricouri imprimate cu fotografia lui Arnold, postere, centuri de forţă pentru halterofili, echipament specific culturismului şi, bineînţeles, fotografia lui Schwarzenegger, cu dedicaţie. Campionul mai elabora, la cerere, programe individuale de antrenament.

Între timp, lumea americană ajunsese să fie din ce în ce mai interesată de activităţile în aer liber. Joggingul devenise o modă, grija faţă de sănătate şi faţă de corpul propriu se transformase, încetul cu încetul, într-un fel de program de viaţă.

Cetăţeanul american, din ce în ce mai imobil din cauza civilizaţiei şi a nivelului ridicat de trai, începea să vrea să renunţe la sedentarism. Un trup frumos şi sănătos – iată o deviză care se transformă într-un nou “american dream”.

Culturismul începe să-şi câştige admiratori şi în rândurile largi ale populaţiei. Revistele de specialitate nu mai reuşeau să mulţumească nevoia de

informare a publicului.

Arnold simţea foarte bine pulsul. Dacă la început doar sportivii şi milionarii îi comandau programe de antrenament, acum începuse să primească foarte multe cereri din partea unui public larg. Ocazia nu trebuia scăpată. Era limpede că tinerii căpătaseră o adevărată foame de culturism. Schwarzenegger intui că nişte cărţi documentate, bogat ilustrate, care să dea informaţii amănunţite despre execuţia corectă a unor exerciţii de bază, ar fi fost o mină de aur. Piaţa era foarte bine pregătită pentru apariţia unor astfel de lucrări, care ar fi devenit cu siguranţă best-sellers. Stejarul austriac se hotărî să-şi ia inima în dinţi şi să scrie el însuşi o asemenea lucrare.

Planul era clar: trebuia să-şi povestească, mai întâi, biografia – adică un fel de îndreptar despre "cum se ajunge campion" – apoi trebuia să descrie modul în care se antrena, ce anume era corect şi ce anume era greşit în tehnicile uzuale de antrenament. Părea omul cel mai potrivit să o facă: avea o experienţă bogată şi – o ştia prea bine – reuşise întotdeauna să înveţe din greşeli.

Zis şi făcut. Arnold îşi cumpără hârtie, îşi aranja biroul şi se aşează la lucru. Încercă să înceapă simplu, cu începutul. Hârtia era însă încăpăţânată. Nimic nu părea să iasă bine; fiecare frază i se părea falsă. Foaie după foaie luară drumul coşului de gunoi.

Părea mai simplu să ridici greutăţi şi să te antrenezi ore în şir.

Paradoxal, căci în mintea lui Arnold totul era clar – doar erau întâmplări trăite de el însuşi!

Schwarzenegger nu avu nevoie de prea mult timp să înţeleagă că, dacă doreşte să scrie o carte de succes, trebuie să apeleze la un profesionist. Scrisul, iată, era şi el o profesiune.

Alesul fu găsit în persoana ziaristului Douglas Kent Hall. Îi spuse acestuia "povestea vieţii lui Arnold Schwarzenegger".

Ziaristul se puse pe treabă şi aşa apăru cartea "The Education of a Bodybuilder" (Educaţia unui culturist). Ea prezenta în prima parte unele momente din viaţa şi activitatea sportivă a campionului austriac, iar în cea de-a doua exerciţii de culturism şi metode de antrenament pentru începători şi avansaţi.

Cartea avu un succes enorm. Aşa cum era prevăzut, ea răspundea unei cerinţe crescânde a publicului, cerinţă neacoperită de alte lucrări de gen. În plus, aşa cum îşi dorea autorul ei, numele Schwarzenegger devenea, tot mai mult, o emblemă a culturismului.

Între timp, campionul era decis să-şi apere titlurile câştigate şi să nu neglijeze activitatea competiţională. Plănuise pentru 1971, ca mai întâi, să-şi reconfirme valoarea la Londra, în campionatul NABBA. Între timp însă, noul regulament IFBB interzicea participarea la campionatele organizate de această asociaţie acelor sportivi care participau în anul respectiv şi la campionatele organizate de NABBA. Concursul "Mr.

Olympia”, care se desfăşura în acel an la Paris, urma să aibă loc mai târziu decât concursul de la Londra. Schwarzenegger încercă să-şi folosească toată puterea de convingere, toate relaţiile şi toată influenţa ca să-i convingă pe organizatori să admită, o excepţie în ceea ce-l privea. Le explică îndelung că el, în calitatea lui de campion absolut, de câştigător al tuturor marilor titluri sportive, puse în joc de indiferent care organizaţie, are îndatorirea de a-şi apăra toate aceste titluri, încercă şi argumentul efectelor pe care l-ar fi putut avea dezamăgirea spectatorilor – în speranţa că, argumentele economice ar putea avea mai mult succes. Inutil. Organizatorii concursului de la Paris erau inflexibili şi nu intenţionau să admită nicio excepţie, indiferent cine ar fi cerut-o. Aşa că, până la urmă, Arnold trebui să aleagă. Oftă, şi se hotărî pentru concursul „Mr. Olympia”.

Recâştigă titlul, atât în 1971 la Paris, cât şi în 1972 la Essen. Pentru Arnold, competiţiile de culturism păreau că deveniseră nişte simple prezentări de rutină. Nu mai aveau rival.

Între timp, continua vasta “operaţiune” de promovare a imaginii “Schwarzenegger”. Soseau tot mai multe cereri de postere şi de fotografii cu autograf, ceea ce dovedea că numărul fanilor era în creştere. Arnold era tot mai popular. Dar acest lucru nu se întâmpla nici pe departe fără efort. În campania de „obţinere a celebrităţii” în care se lansase, el adăugase acum un nou element: lecţiile de culturism.

Campionul ţinea lecţii de culturism peste tot pe unde ajungea. Era vorba, bineînţeles, de “peste tot în lume”, căci Arnold începuse să circule foarte mult. Când vine vorba despre această perioadă, el îşi aminteşte întâi că era mai tot timpul în avion. Peste tot unde era invitat pentru competiţii sau pentru demonstraţii, Schwarzenegger îşi programa şi un circuit de lecţii. În felul acesta, în scurtă vreme numele său ajunse să fie la fel de cunoscut în aproape toată lumea: În marile oraşe din SUA, în Australia, Canada, Franţa, Finlanda, Belgia, Germania, Austria, Spania, Italia, Măroc, Algeria, Africa de Sud ş.a.m.d.

Austriacul simţea însă tot timpul că, dacă vroia să-şi creeze o imagine cu adevărat cuprinzătoare, trebuia să se implice în activităţi cu caracter de generalizare mai mare decât culturismul. Sportul care l-a consacrat rămase, bineînţeles, punctul de pornire şi reperul activităţii sale, dar Arnold începu să fie un fervent susţinător al ideii de sănătate, mai mult chiar, al ideii că America are datoria să fie o naţiune sănătoasă. Moda dopajului cu hormoni fusese dovedită nesănătoasă chiar când începuse să capete avânt. Schwarzenegger, care descoperise şi el hormonii atunci când debarcase în SUA, renunţă zgomotos să mai recurgă la ei şi începu să proclame, sigur de sine, că un sportiv nu trebuie să aibă încredere decât în muncă. Muncă, efort, antrenament, pregătire fizică neîntreruptă – acestea sunt coordonatele pe care le recunoştea Arnold vieţii sportive: „S-a exagerat întotdeauna importanţa hormonilor. Ei vă pot ajuta în proporţie de cinci la sută, cel mult, dar nu vor face niciodată din cineva un campion, de azi pe mâine. Pregătirea musculară

trebuie să fie exact ceea ce-i spune numele: să poată face corpul mai puternic şi mai sănătos. Iar drogurile fac exact contrariul.”

Există însă, în toată această perioadă de afirmare a imaginii „campionului fără pată şi fără prihană”, şi câteva momente care îi întunecă strălucirea. În 1971, la 20 mai, moare, într-un accident de maşină, fratele său Meinhard. Fără ca măcar să pretexteze vreo scuză, campionul lipseşte de la înmormântare.

S-ar putea spune, dacă am vrea să facem speculaţii răutăcioase, că moartea lui Meinhard fusese receptată tot ca un fel de victorie: rivalul său încă din copilărie, cel care trecea în ochii tatălui lor drept mai bun şi mai puternic, chiar când pierdea întrecerile, cel care îi era dat de exemplu lui Arnold chiar şi atunci când făcea lucruri discutabile, fusese, iată, învins definitiv. Mai târziu, vara, Arnold îi făcu o vizită de condoleanţe văduvei lui Meinhard, la Kufstein. Fără explicaţii.

În noiembrie 1972, în urma unei congestii cerebrale, se săvârşea din viaţă şi Gustav Schwarzenegger. Adică murea tatăl, personajul atât de pregnant în biografia lui Arnold.

Gustav fusese invitat şi asistase la concursul pentru titlul de Mr. Olympia, care avusese loc cu puţină vreme în urmă la Essen. Îl văzuse pe fiul său urcând, din nou, pe cea mai înaltă treaptă ă consacrării în culturismul profesionist. Îl văzuse plin de bani, implicat în afaceri, în plin proces de promovare a imaginii personale, deci – de fapt – a numelui Schwarzenegger. Bătrânul se bucurase de succesele fiului, dar cu măsură. Nu părea să fie cu adevărat convins, cu adevărat încântat. Arnold se aştepta la mai mult entuziasm. Cei doi se despărţiseră totuşi, în termeni buni.

Apoi, spre surprinderea tuturor, Arnold nu participă la funeraliile tatălui său.

Această absenţă este unul dintre momentele discutate în fel şi chip din biografia lui Arnold Schwarzenegger. La cimitirul Weiz de lângă Graz, Gustav a fost condus de întreaga suflare din Thal. Lipsea doar Arnold. De atunci, acesta nu mai pridideşte cu explicaţiile. În filmul autobiografic “Pumping Iron”, Arnold afirmă că oricum nu mai avea cum să-şi ajute tatăl şi că în acel moment era prins până peste cap cu antrenamentele. Îşi dă seama însă că această explicaţie poate părea oarecum cinică, aşa că mai târziu alege o variantă care să mai estompeze, eventual, vinovăţia absenţei sale. Optează pentru o explicaţie legată de o accidentare la picior. Aceasta ar fi, chipurile, de vină pentru faptul că Arnold nu s-a deplasat la înmormântare. Iată ce spune el însuşi într-un interviu din 1988: „Când a murit tatăl meu, eram într-un spital din America. Aveam o rană la picior. N-am putut să merg la înmormântare pentru că eram în spital. A fost o situaţie tare penibilă, pentru că ştiam tot ce făcuse pentru mine. Când părinţii reuşesc să te crească în felul în care reuşise el cu mine, asta înseamnă un mare efort pentru ei. Singura mea şansă ar fi fost să-i dau sentimentul că tot acest efort a avut un sens. Şi iată că, dintr-o dată, totul

s-a spart. Tata m-a văzut progresând, a văzut cum m-am impus în sportul pe care mi l-am ales singur, a înţeles că sunt priceput în afaceri şi că pot câştiga bani, dar n-a văzut niciodată totul împlinit. Moartea nu vine, se pare, niciodată într-un moment bun, oricând s-ar întâmpla ea."

Presa şi toţi cei care îi căuta defecte nu i-au iertat însă niciodată lui Arnold aceste absenţe. Interviurile ating întotdeauna şi problemă delicată a „sentimentalismului" şi a resentimentelor fată de tatăl său, iar unele dintre ele încearcă să demonstreze că Schwarzenegger este un tip cu desăvârşire pragmatic, absolut lipsit de sentimente, un dur care îşi urmăreşfe fără scrupule interesele.

Adevărul este, ca de obicei, mai bogat şi mai nuanţat.

Desigur, Arnold ştie bine ce vrea şi îşi urmăreşte scopurile cu efort neprecupeţit şi încăpăţânare. Austriacul ştie să-şi impună sacrificii, deoarece a învăţat că nimic nu se câştigă altfel, dar nu impune sacrificii altora. A transforma un învingător într-un mecanism fără inimă nu este decât o speculaţie de scandal.

Din perioada triumfului în culturism, datează şi prima poveste de dragoste serioasă din existenţa eroului nostru. Până să o cunoască, în 1970, pe Barbara Outland, Arnold tratase sexul opus cu o anumită detaşare, neacordând vreo atenţie specială problemelor „de suflet." Cu Barbara lucrurile s-au petrecut însă în alt fel. Fata avea douăzeci de ani şi era studentă.

În timpul vacanţei de vară, lucra într-un restaurant cu specific hamburghez din Santa Monica. Arnold, care frecvenţa în mod obişnuit localul, observă într-o seară că a apărut o figură nouă.

O observară şi amicii lui. Schwarzenegger mai cocoş decât toţi, începu să-i facă în mod ostentativ curte. Dar simplitatea cu care îi răspunse fata, firescul ei, îl fermecară pe neaşteptate. Fără să-şi dea seama, deveni atent şi amabil. Camarazii lui râdeau, închipuindu-şi că Arnold doar schimbase tactica, să n-o sperie pe fată. Dar Arnold începu să frecventeze localul, din ce în ce mai des, mai ales singur. Fără spectatori, îşi permitea mai uşor să fie el însuşi. O invită la plimbare apoi la dans. Începură să iasă împreună. Relaţia evolua repede; peste puţină vreme, era invitat acasă la fată, unde urma să-i cunoască părinţii. Amicii îl luau peste picior. Pretindeau că Arnold nu mai seamănă cu el însuşi, că şi-a pierdut simţul umorului, că şi-a pierdut capul după o fetişcană. El Însă suportă – fără să se supere şi fără să dea niciun fel de explicaţii – toate ironiile. Barbara îi era într-adevăr dragă. Mai mult chiar, îi amintea prin atitudinea ei discretă şi plină de linişte, de o fată din Thal. Simţea că Barbara îl plăcea ca om. Pentru prima oară, cunoştea pe cineva care să nu se lase impresionat de faptul că el este un mare campion, o fată care nu urmărea a-i sta alături, doar pentru că era o celebritate.

Faptul îl miră pe Arnold. Se întrebă o vreme dacă Barbara nu se preface. Dar îşi dădu seama repede că fata habar n-avea cine anume era el. Peste câteva săptămâni, când află că prietenul ei este o vedetă, făcu ochii mari şi nu-

i veni a crede. Lucrul acesta mai degrabă o sperie decât o încântă. Viaţa vedetelor i se părea agresivă, zgomotoasă, falsă. N-ar fi vrut ca şi Arnold al ei să fie la fel, iar pe Arnold asta îl înduioşa.

Deşi Barbara nu se dădea în vânt după vedete, fu de acord că Arnold ar avea mai mult succes dacă ar scăpa de accentul nemţesc care-l făcea să vorbească englezeşte ca un cavaler teuton. Şi cum ea se pregătea să devină profesoară, porni cu entuziasm la cizelarea pronunţiei iubitului ei. Acesta făcu repede progrese, spre bucuria fetei. Crăciunul îl petrecură acasă la Barbara, împreună cu familia ei. Relaţia intra într-o zonă de promiţătoare stabilitate. Fata era din ce în ce mai implicată în viaţa lui Arnold. Începu să se ocupe şi de corespondenţa cu fanii. Făcea toate aceste lucruri ca să-i vină în ajutor iubitului ei, dar în tot acest timp nu reuşea să se împace cu viaţa lui trepidantă. Spera că, încetul cu încetul, ambitiile-i se vor domoli şi va ajunge şi el să-şi dorească ceea ce-şi doreşte toată lumea: linişte, prosperitate şi un cămin. Numai că nicio vorbă de aşa ceva. Schwarzenegger era prins într-o grămadă de competiţii, demonstraţii, lecţii de culturism, proiecte de afaceri. Şi proiectele, o dată împlinite, năşteau alte proiecte, altă agitaţie, alte ambiţii. În 1974, când şi-a dat seama că nu va reuşi să-l abată cu nimic pe Arnold de la programul lui de viaţă, „Barbara se resemnă şi îl părăsi pe acest “cuceritor al lumii”. Arnold înţelese corect despărţirea: „Era o femeie echilibrată, care dorea o viaţă normală, ordonată. Iar eu nu eram un om echilibrat, şi chiar simpla idee de a duce o viaţă normală, îmi displăcea. Ea a crezut că dorinţa mea de afirmare se va domoli odată, că voi atinge vârful în sportul meu şi apoi mă voi linişti. Dar un asemenea concept pur şi simplu nu-şi putea găsi loc în mintea mea.”

Între timp, Arnold ajunsese invincibil în toate concursurile de culturism. Îşi apăra toate titlurile pe care le câştigase în aşa fel, încât ceilalţi participanţi la competiţii se vedeau siliţi să se resemneze încă din start. Continua să scrie tot felul de cărţi despre culturism.

Publică două lucrări care conţineau exerciţii pentru bărbaţi şi, respectiv, pentru femei, apoi o carte de căpătâi: „Arnolds Enciclopedia of Bodybuilding” (“Enciclopedia culturismului de Arnold”). Aici apar şi datele antropometrice ale “stejarului austriac” – înălţime: 188 cm; greutate: 110-l15kg; perimetrul toracelui: 150 cm; perimetrul braţului: 56 cm; perimetrul taliei: 86 cm; perimetrul coapsei: 78 cm; perimetrul gambei: 50 cm.

Aceste date dovedesc un echilibru al dezvoltării şi o armonie exemplară. Schwarzenegger a muncit mult ca să le obţină, căutând mereu să-şi remedieze defecţiunile, în special cele ale trenului inferior.

Dar acum culturismul nu-l mai mulţumea deloc. Începea drumul spre ecranele cinematografelor, drum care nu părea să fie prea uşor. Însă nici acela care-l adusese în vârful ierarhiei sportive nu fusese uşor, iar Arnold reuşise să învingă toate obstacolele. Nu intenţiona nici de aceastădată să se dea bătut.

Era regele culturismului. Şi era tipul învingătorului: „Ştiam că voi învinge. Ştiam că voi înfăptui lucruri mari. Veţi spune că aceste cuvinte sunt complet

lipsite de modestie. Sunt de acord.

Modestia nu m-a caracterizat niciodată!”

CAPITOLUL IX – Un nou început

„La Hollywood mi-au înşirat o grămadă de motive pentru care nu puteam să reuşesc: aveam accent german, un fizic prea special, un nume prea lung. Toate astea urmau, chipurile, să-mi facă afirmarea foarte dificilă...”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Ajuns cel mai mare culturist al timpului – şi, poate, unul dintre cei mai mari care au existat vreodată – Arnold Schwarzenegger îşi îngădui răgazul să stea o clipă şi să se gândească la tot ceea ce obţinuse. Devenise un învingător, faima lui era în creştere, se lansase în afaceri; era o personalitate, era un nume, era o vedetă. Hotărî că sportul nu-i mai ajungea. Era o preocupare care-i aducea multă bucurie, dar simţea că nu doreşte deloc să se oprească, devenind astfel “un fost campion”. Se considera mult prea tânăr şi mult prea energic pentru a se mulţumi să trăiască dintr-o glorie apusă. Îşi fixă, cu aceeaşi fermitate că în toate momentele importante ale vieţii lui, obiectivul următor: trebuia să câştige lumea filmului. Începea un nou drum, iar Arnold era hotărât să izbândească.

Bineînţeles, nu abandonă activitatea competiţională. Era conştient că faima pe care o avea ca sportiv îl va ajuta să se lanseze şi în cinematograf. Trebuia să-şi lase răgazul să înveţe nouă meserie – cea de actor – şi până când nu ar fi câştigat şi aici un nume nu avea voie cu niciun chip să-l piardă pe cel deja celebru. Arnold intuia că n-ar fi rău dacă în primele roluri ar putea folosi ceea ce ştia din culturism. Avea un fizic special, care nu putea fi ignorat şi, evident, era în felul acesta predestinat unui anume gen de roluri. N-ar fi putut juca în niciun caz rolul unui mărunt funcţionar sau al unui blând tată de provincie. Statura, proporţiile, ţinuta, expresia hotărâtă a chipului îl trimiteau către tipologia eroică. Semizeul Hercule era exact ce-i trebuia în această etapă. Din păcate însă, filmul fusese un eşec şi ca experienţă, căci Arnold nu prea avusese de la cine să înveţe mare lucru în legătură cu arta actorului. Dar desprinsese ABC-ul şi tot era ceva.

Se iveau însă alte dificultăţi. La Hollywood i se spusese că avea un fizic mult prea impresionant pentru a deveni un adevărat actor. Producătorii erau sceptici. I se reproşa din nou accentul – chiar dacă engleza lui se îmbunătăţise între timp – şi o grămadă de alte fleacuri. Arnold înţelese: drumul nu avea să fie deloc uşor. Nici ceea ce avea de făcut nu era uşor. Ştia prea bine, oricâte ifose şi-ar fi dat – că este departe de a fi actor.

Avea nevoie să exerseze mult până să poată aspira la ceea ce se numeşte “interpretare artistică”. Dar, cel mai important lucru pe care îl pricepu fu acela că, dacă dorea să devină într-adevăr un nume, trebuia să-şi creeze propriul său ţip de personaj.

Analizând mai bine, era clar că lumea dinamică a Americii avea nevoie de

un alt model uman. Ceva care să-i facă pe oameni să creadă în. Ei, să creadă în posibilităţile lor de a învinge. Era nevoie de un erou pe măsura “visului american”, căci vremea pionierilor trecuse. Un fel de om foarte puternic pentru vremuri foarte grele. Arnold simţea că intuiţia lui e corectă, dar nu-şi putea reprezenta concret, mai departe, în ce personaj se putea ea materializa. Îl împiedica mai ales lipsa de experienţă în materie de cinematograf. Până una-alta, se hotărî să înceapă cu personaje mai apropiate de ce ştia mai bine, adică de culturism şi, în tot acest timp, să înveţe cât se putea de mult.

Când trecuseră aproape trei ani de la momentul „Hercule...”, întâmplarea şi prietenii îi scoaseră în faţă un fotograf de la revista “OuiJ, pe nume George Butler. Butler era fascinat de culturism şi avea un foarte bun cap de afacerist; intuise că acest sport – pe care-l cunoştea destul de bine – poate deveni o sursă de venituri şi pentru el. În acel moment, tocmai scria împreună cu Charles Gaines o carte despre culturism. Arnold şi George se împrieteniră, mai ales că amândoi pricepuseră că-şi pot fi de mare folos unul altuia. În plus, Butler era impresionat de prezenţa sportivă a lui Arnold. Îi mărturisi că îl admira de multă vreme. Arnold îi povesti o grămadă de lucruri despre antrenamente, competiţii, concurenţi. Toată această informaţie vie reuşea să facă mai interesantă cartea celor doi. Dintr-un simplu tratat de specialitate, ea se transformă într-un fel de biografie sportivă fără... personaj. Până într-o zi, când Butler îşi dădu seama că lucrarea ar deveni mult mai interesantă, dacă ar vorbi despre un sportiv real, un culturist în carne şi oase. Îi propuse lui Arnold să devină el personajul cărţii şi Arnold acceptă.

Ideea cea mai grozavă era însă că după cartea respectivă s-ar fi putut face un film documentar... Cei doi autori fură încântaţi de ideea lui Arnold. Hotărâră că, în urma succesului pe care scontau, să propună realizarea unui film documentar după o adaptare a cărţii. Evident, rolul principal îi fu promis “stejarului austriac”. Arnold nu stătea degeaba: Îşi aranjase deja un contract pentru viitor.

Prietenii îi fură de mare folos în ofensivă asupra lumii filmului. Şi nu atât prietenii, cât capacitatea lui de a şi-i face.

Era un tip deschis şi comunicativ, care ajungea repede familiar cu lumea din jur. Şi cum frecventa largi cercuri mondene, începu să se împrietenească cu o mulţime de persoane legate de industria de iluzii a filmului.

O relaţie strânsă se stabili curând între Arnold şi actorul David Arkin. Acesta din urmă se pregătea să interpreteze un rol în ecranizarea unui roman poliţist de mare succes, “Rămas bun pentru vecie”, al lui Raymond Chandler. Filmul urma să fie regizat de Robert Altman. Aflând de dorinţa prietenului său de a face cinema, Arkin se hotărî să-l ajute. Pentru că Altman îşi făcea de obicei distribuţiile din propriu-i cerc de cunoştinţe sau dintre prietenii prietenilor săi, Arkin i-l prezentă pe Arnold drept un amic halterofil proaspăt sosit din Germania. Această “introducere” era menită să-l avertizeze pe regizor în legătură cu proporţiile fizice şi cu accentul campionului. În felul acesta, i se

putea căuta un rol în care să nu-i mai poată fi reproşate „deficienţele”. Altman se gândi o clipă, apoi, fără să fixeze o probă sau măcar o întrevedere, decise că are ceva potrivit pentru Arnold. Rolul lui urma să fie acela al unui “dur”, un bătăuş care la ordinul unor gangsteri trebuia să-l terorizeze pe detectivul Marlowe, personajul principal al filmului.

Schwarzenegger n-avea mare lucru de făcut. Trebuia să se plimbe de colo până colo, impresionând cu muşchii lui enormi şi cu statura-i ameninţătoare. La un moment dat, el îl pocnea de două-trei ori pe ElliotGould, interpretul lui Marlowe. Arnold se achită cu bine de sarcinile sale – nici nu era greu – avu grijă să fie discret, aşa cum îi stă bine interpretului unui personaj episodic, şi învăţă mult, pentru că de data aceasta avea de la cine. Atât regizorul şi echipa, cât şi interpreţii rolurilor principale erau cu toţii adevăraţi profesionişti. Deşi rolul fusese mic, câştigul era mare.

Altman îşi amintea cu surprindere de Schwarzenegger, peste ani, atunci când Arnold era deja celebru. Ţinea bine minte că austriacul fusese pe platou, o prezentă plină de bun simţ, un tip muncitor, corect şi care nu-şi dădea ifose. Regizorul mărturisea că nu-şi închipuise nicio clipă, pe atunci, că “bătăuşul” din filmul lui va face o atât de impresionantă carieră în cinematograf. Altman mărturisea de altfel, cu umor: „Nici pe Jack Nicholson nu-l crezusem în stare, la vremea lui.”

„Rămas bun pentru vecie” a însemnat pentru Arnold întâlnirea cu cinematograful adevărat. Un motiv în plus să se convingă că efortul lui de a se impune în acest domeniu este justificat. Munca pe platou fusese fascinantă; de data aceasta filmările se desfăşuraseră într-o atmosferă de competenţă maximă. Lucrurile erau cu atât mai atrăgătoare cu cât erau mai bine făcute. Arnold se convinse că atracţia lui pentru cinematograf era absolut justificată. Acum nu mai avea nicio îndoială: lumea filmului era aceea care îi satisfăcea dorinţele, pofta de muncă şi ambiţiile în cea mai mare măsură. Trebuia însă mai întâi să devină un star adevărat, apoi, cine ştie... poate chiar să facă propriile sale filme.

Era totuşi destul de greu de “prins” un rol în cinematografie.

Se dovedi greu chiar şi pentru invincibilul Arnold. Trebuia pregătit terenul, trebuiau menţinute o grămadă de contacte, trebuia să existe cineva care să-l aibă în vedere şi, mai ales, era nevoie de multă răbdare. Nerăbdătorul Schwarzenegger se văzu din nou silit să-şi adune toată voinţa şi să facă un lucru care-i displăcea profund: să aştepte. Campionul, devenit un răsfăţat al culturismului, se cam dezobişnuise să aibă răbdare. În sport obţinea foarte repede tot ceea ce-şi dorea. Acum, dacă vroia să devină „cineva” şi în cinematografie, trebuia să-şi amintească de începuturi şi să lucreze din greu, aproape fără bucurii imediate, pregătind însă terenul pentru satisfacţiile viitoare.

Dacă rolurile în film veneau mai greu, austriacul descoperi o alternativă de moment în televiziune. Ca o moară care macină fără cruţare timp şi

subiecte, televiziunea avea mereu nevoie de materiale noi, de programe noi. Arnold decise că era un exerciţiu de întreţinere excelent, în vederea viitoarei lui activităţi cinematografice. Televiziunea îl ţinea în priză, îi dădea posibilitatea "să se vadă", adică să-şi studieze apariţiile şi să se corecteze din mers. În plus, fiecare prezenţă pe ecranul televizorului îi consolida popularitatea. Americanii erau nişte telespectatori avizi, care devorau tot ce le oferea micul ecran.

Publicul televiziunii era mai numeros decât cel al cinematografelor, mai puţin exigent şi mai lesne de cucerit.

Arnold îşi dădu seama că popularitatea pe care ar câştiga-o, apărând în programele TV, ar fi o bună bază de pornire pentru succesul pe care şi-l dorea pe marele ecran. Aşa că acţiona în acest sens.

Pe atunci erau foarte apreciate emisiunile în direct, numite Talkshows, unde erau invitate personalităţi care îşi povesteau viaţa şi cariera. Publicul american vădea o foame enormă de povesti despre biografii de succes. Ca nişte copii mari, telespectatorii aşteptau să se identifice cu cei ce reuşiseră.

„Visul american al succesului din nimic, bazat doar pe forţele proprii şi pe şansă, se transferase acum pe micul ecran.

Americanii, ca să-şi păstreze combativitatea, consumau zilnic vedete.

În televiziune domnea însă o concurentă la fel de acerbă ca şi în cinematografie. Realizatorii de emisiuni, ei înşişi vedete, se străduiau să rămână cât mai mult în topul preferinţelor publicului. Pentru asta aveau nevoie în permanenţă de emisiuni de succes. Deci de vedete charismatice, în stare să stârnească simpatia telespectatorilor, să-i câştige, să-i farmece, să-i facă „dependenţi" de programul de televiziune respectiv. Unii dintre realizatori erau ei înşişi în stare să "fabrice" vedete. În acest caz, subiecţii, chiar dacă anonimi, erau învăţaţi exact ce să pară ca să mulţumească aşteptările. Asemenea vedete de mucava, care existau doar întru gloria realizatorului TV, apăreau şi dispăreau peste noapte. Publicul îi îndrăgea o clipă, apoi îi uită, îndrăgostindu-se de o nouă "personalitate", confecţionată de realizator cu mai multă strălucire, de nouă biografie senzaţională, gata să şocheze şi să dispară. Principiul era simplu: trebuia să uimeşti tot timpul, prin ceva cu totul neaşteptat şi ieşit din comun.

Exista şi reversul eroilor de carton. El consta în acele personalităţi adevărate, cu merite incontestabile într-un domeniu sau altul, cu biografii într-adevăr exemplare, care însă nu reuşeau să fie la fel de interesanţi şi de plăcuţi în programele TV. Un fel de eroi care nu erau în stare să lase să li se vadă faţeta spectaculoasă a eroismului. Ei bine, ecuaţia succesului TV era nemiloasă cu aceştia, condamnându-i la un anonimat pe care nu-l meritau. Un personaj adevărat care rata o asemenea emisiune risca să devină neglijat de toată lumea, să fie tratat ca şi cum ar fi ieşit din circuit, să fie uitat înainte de a merita uitarea. Se pare că America nu ştia să-i ierte pe cei care nu reuşeau să-şi facă o imagine publică pozitivă.

Schwarzenegger înţelegea prea bine că „talkshow" -urile conţin acest

risc. Nu era îngrijorat. Dovedise de atâtea ori că poate să câştige simpatia publicului, că se poate face iubit şi admirat. Personalitatea lui emana un farmec spontan, care-l făcea plăcut celorlalţi. Evident, avea şi duşmani şi detractori, dar cine duce lipsă de aşa ceva? Consideră aşadar că era momentul să şi verifice influenţa asupra spectatorilor şi găsi de cuvinta că un program TV ar fi încercarea cea mai nimerită.

Ca de obicei, Arnold acţiona cu înţelepciune. Proba "imaginii publice" era necesară, dar nu şi riscurile inutile.

Austriacul se interesă discret şi află care sunt realizatorii de programe în stare să arunce pe piaţă nume noi. Intră apoi în cercul acestora. Participă la petreceri şi la tot soiul de evenimente mondene alături de ei. Era un tip vesel, cu care-ţi plăcea să stai de vorbă. Cu atât mai mult cu cât îi surprindea întotdeauna pe ceilalţi. Majoritatea oamenilor, văzându-l pe Arnold atât de mare şi de impunător, auzindu-i vocea metalică şi accentul gutural pe care-l datora germanei materne, îl socoteau un "dur" şi în viaţa de toate zilele. Cu atât mai mare le era uimirea când descopereau că uriaşul era plin de umor şi delicateţe. Această surpriză, descoperi Arnold, îl făcea simpatic şi mai uşor de ţinut minte. Nu trecu mult timp şi realizatorii TV, pe care campionul nostru îi viza dar pe care nu-i abordase niciodată în mod direct, îl "atacară" chiar ei, propunându-i să apară într-un program "talkshow". Această manipulare discretă a unor oameni versaţi în „manipulări de presă" fu pentru Arnold primul succes în programul de „promovare a propriei imagini."

Acceptă, modest şi plin de bucurie. Peste câteva zile, fu invitatul televiziunii.

Programul a fost un succes. Arnold, mereu invitat, deveni un personaj iubit de public, ba chiar o apariţie aşteptată de telespectatori. Când lipsea mai mult, era solicitat prin scrisori şi telefoane. În decursul ultimilor doi ani, Arnold câştigase de cinci ori titlul Mr. Olympia, iar acum apărea de zeci de ori în programele televiziunii. Deveni un personaj public, nu numai ca sportiv. Se convinsese pe pielea lui de avantajele unei "imagini publice" favorabile şi se perfecţiona în a şi-o crea. Farmecul său nu mai era acum în întregime spontan. Devenise lucrat şi îndreptat în scopuri urmărite conştient. Programul de cucerire a Americii era în curs de desfăşurare. Îşi făcuse un stil propriu de participare la "talkshows", care avea succes, chiar dacă se cam repeta: destăinuia, cu o ironie dezarmantă, povestea "simplă" a vieţii sale de sportiv, apoi lăuda cu modestie evidentă idealurile noii sale patrii. Metoda se dovedea infailibilă.

Schwarzenegger ajunse în câtva timp o adevărată celebritate a televiziunii. Aproape că nu se mai putea concepe un program de succes care să nu-l numere şi pe el printre invitaţi. În afara popularităţii pe care şi-o câştigase, avantajul era şi acela că avea prilejul să cunoască şi alte personalităţi la modă. Unele dintre ele îi puteau fi utile. Într-un asemenea program o întâlni, de exemplu, pe Lucille Ball. Lucille era o actriţă la modă, foarte iubită de public,

care făcea în special comedii de televiziune.

Era o femeie dintr-o bucată şi se cam săturase de ifosele şi de mofturile vedetelor, dar nu avea încotro şi trebuia să plătească şi ea tribut mitologiei imaginii publice. Înţelese dintr-o ochire ambiţiile lui Arnold. Pricepu, mai ales, că farmecul acestuia este bine administrat de dorinţa lui de succes. Lucille era de acord, Arnold alesese o cale pe care o stăpânea foarte bine. Îi plăcu faptul că austriacul nu se minţea pe sine însuşi şi că-şi urmărea scopul conştient şi programatic. Printre atâtea ifose de vedete care se credeau adevărate, pragmatismul cinstit al lui Schwarzenegger părea o insulă de onestitate. În plus, ea intui repede farmecul real al eroului nostru. Recunoscu că Arnold părea, în sfârşit, un bărbat pe cinste, care ar fi fost în stare să o cucerească chiar şi pe ea.

Lucille Ball nu stătu mult pe gânduri şi se hotărî să vină în întâmpinarea dorinţelor lui, chiar înainte ca ele să fie exprimate.

Aşa că Schwarzenegger primi un rol – primul care i se dădu înainte ca el să-l ceară – în viitorul film al lui Lucille, „Happy Anniversary and Goodbye”. Era vorba despre un film de televiziune în care Arnold juca rolul unui masor care trebuia s-o ajute pe prietena lui Lucy să ajungă la o formă mai bună. Şi cum Lucille trebuia să fie sigură că făcuse o alegere potrivită, iar până la începerea filmărilor nu mai era mult, cei doi se închiseră în casă vreme de o săptămână, pentru ca Ea să-i dea lui lecţii de actorie...

Arnold fu un masor convingător. Datorită eforturilor lui, Lucy ajunse într-o formă mai bună, se văzură şi ceva progrese în materie de actorie. Toată lumea era mulţumită. Cei doi rămaseră buni şi sinceri prieteni.

În noiembrie 1974, ieşi pe piaţă şi cartea „Pumping Iron”.

Autorii, şi Arnold alături de ei, aşteptară cu sufletul la gură să vadă care va fi reacţia cumpărătorilor. Spre bucuria lor, volumul înregistra repede şi aproape fără efort, un adevărat succes de vânzare. Arnold era însă destul de supărat de faptul că presa de specialitate scăpase cartea din vedere. Nu apucă însă să-şi facă sânge rău prea multă vreme, pentru că Gaines şi Butler începură complicate demersuri pentru a ajunge să ecranizeze cartea, şi el fu prins în acest carusel al căutării unui producător. Ceea ce le lipsea erau banii, însă toţi erau siguri că-i vor obţine.

Culturismul, cultura fizică în general, deveniseră deja nişte subiecte foarte rentabile şi era imposibil ca producătorii de film să nu se arunce şi ei asupra acestei mine de aur. Grija pentru corp devenise una dintre preocupările de căpătâi ale cetăţeanului american, şi dădea semne că în curând ar putea ajunge chiar o obsesie naţională. Aşadar, public pentru un documentar de genul lui “Pumping Iron” părea să existe din belşug. După multe tentative şi demersuri, casa producătoare „Whaite Mountains” promise că documentarul planificat va deveni în curând realitate.

În acelaşi timp, Charles Gaines mai lucra la o ecranizare a altei cărţi a lui „Stay ungry”. Arnold află, din întâmplare, că scenariul ar cere participarea unui

culturist, care să devină în film Mr. Univers şi să reprezinte o propunere de mod de viaţă pentru cetăţenii mai conservatori ai statelor din sudul SUA.

Schwarzenegger îşi dădu seama că acest rol ar fi pentru el o nouă şansă. Cumânceperea filmărilor la “Pumping Iron” se amânase pentru ceva mai târziu, Arnold reuşi să-l convingă pe Gaines că el ar fi cel mai potrivit interpret pentru rolul culturistului din cartea sa. Gaines ţinea mult la Arnold şi ar fi vrut să-l ajute, dar nu era încă sigur că un rol de asemenea întindere nu l-ar “dărâma” pe prietenul său, făcându-i astfel mai degrabă un contraserviciu. Ezitările lui veneau din aceea că filmul era de această dată o producţie artistică şi nu un documentar. Chiar dacă ar juca un culturist, Arnold ar trebui totuşi să interpreteze un rol şi nu să se reprezinte pe sine.

Gaines se întrebă dacă experienţa de actor a prietenului său era suficientă ca el să poată susţine până la capăt un rol care solicita şi compoziţie. Amândoi fură de acord că un eşec n-ar servi nimănui.

După ce au discutat mai multe nopţi, dacă n-ar fi bine ca Arnold să înceapă cu documentarul, Gaines şi Schwarzenegger au ajuns, în sfârşit, la o concluzie comună: trebuia încercat potul cel mai mare, chiar dacă asta comporta riscuri! Amândoi erau de acord că merită încercat. Începură aşadar să facă demersurile necesare.

Chiar dacă Gaines era coscenarist al filmului, mai existau totuşi câteva dificultăţi de surmontât. Cea mai importantă dintre ele era posibilă împotrivire a regizorului filmului, Bob Rafelson. Rafelson, care începuse deja filmările cu nişte secvenţe mai puţin importante, căuta de mai multă vreme un interpret pentru rolul culturistului Joe Santo. Din păcate pentru Arnold, părerea regizorului era că, dat fiind faptul că filmul era un film artistic, rolul trebuia neapărat interpretat de un actor şi în niciun caz de un culturist. Rafelson avea o părere destul de proastă despre adevăraţii “Mr. Univers”; îi considera nişte superbe pachete de muşchi, însă nedublate de inteligenţă, farmec, talent. Pe de altă parte, toţi actorii care ar fi putut să încarneze personajul central al filmului în bune condiţii artistice, nu aveau nimic din alura fizică necesară personajului.

Până acum, regizorul părea să fi optat pentru actorul Ben Thompson. Avea însă ezitări: actorul era plin de talent, nu arăta rău, dar Rafelson simţea că are totuşi nevoie de un interpret cu o apariţie fizică mai convingătoare. Filmul se ţinea în mare măsură pe umerii lui Joe Santo şi el ar fi trebuit să arate, astfel încât, să poată fi socotit modelul unui nou mod de viaţă.

Aceasta era situaţia în momentul în care, Gaines se hotărî să i-l prezinte pe Schwarzenegger lui Rafelson. Regizorul se arătă sceptic, dar consimţi totuşi să-l invite pe Schwarzenegger la o discuţie la el acasă. Era o discuţie cu caracter personal, de la care Rafelson aproape că nu aştepta nimic. Arnold însă aştepta totul. Şi era hotărât să câştige totul. În fond, nu degeaba învăţase de atâtea ori lecţia farmecului. De la Reg Park şi până la Lucille Ball, de la prezentările sportive pe muzică clasică şi până la „talkshows” în care ajunsese

să exceleze, Schwarzenegger nu făcuse altceva decât să înveţe cum să fie fermecător, cum să-şi cucerească partenerul. Puse la bătaie tot ceea ce ştia şi, după puţină vreme, Rafelson era încântat de noua lui descoperire. Pentru că, evident, Arnold îl lăsă să creadă că este descoperirea lui. Dacă Rafelson era dornic să joace de-a Pygmalion, Schwarzenegger era dispus să-l lase să creadă că este Galateea. La sfârşitul serii, inspirat şi dornic să înceapă cât mai repede lucrul, regizorul îl sună pe bunul său prieten Jack Nicholson şi îl rugă să se intereseze de un profesor de actorie pentru Arnold.

Partidă fusese câştigată. Gaines şi Schwarzenegger jubilau.

Arnold îşi petrecu următoarele trei lùni în studioul de actorie al lui Eric Morris, lucrând cu dăruirea şi încăpăţânarea cu care lucra în sălile de forţă atunci când îşi pregătea concursurile de culturism. Împreună cu Eric, parcurgea în fiecare zi, câte două-trei ore, scenariul de la “Stay Hungry”. Simţea că face progrese şi că în curând va reuşi să stăpânească rolul! Iar lecţiile de actorie, adevărate lecţii deactorie de data asta, erau exact ceea ce căuta de atâta vreme.

Filmările au început în aprilie 1975, la Birmingham, în Alabama. Partenerul lui Arnold era actorul Jeff Bridges, în plină ascensiune artistică în acel moment. Subiectul avea în vedere o critică a modului anacronic de viaţă, care mai era încă dus în sudul Statelor Unite. Erau vizate obiceiurile sclerozate, aşa-zis aristocratice, ale unei clase burgheze care vrea cu tot dinadinsul să rămână tradiţionalistă şi care invocă mereu un aşa-zis spirit confederat. Până şi afacerile – care sunt tradiţionalele afaceri cu terenuri ale unor obezi cultivatori de bumbac de odinioară – rămâneau în aceeaşi zonă prăfuită şi legată de trecut.

Speculanţii erau graşi, obtuzi şi saturaţi de prăjiturele cremoase, venali şi incapabili să admită că se pot face bani şi în alt fel decât au învăţat ei în urmă cu mai bine de un secol. Lumea întreagă avea aerul unei ape stătute, nemişcate şi moarte. Lumea bună îşi petrecea timpul în întruniri plicticoase şi petreceri scorţoase, în care se -evocau vremurile fericite din perioada romanului „Pe aripile vântului...”.

Intriga filmului se învârtea în jurul personajelor Craig Blake, interpretat de Jeff ridges, şi Joe Santo, interpretat de Schwarzenegger. Craig Blake este unicul moştenitor al unei averi importante. El are posibilitatea să câştige bani speculând terenuri, aşa cum îl învaţă afaceriştii tradiţionali, sau să investească într-o altă imagine a modului de trai – sportul, mişcarea, culturismul. Conflictul de bază este între interesele speculanţilor de terenuri şi interesele culturistului Joe Santo, a cărui sala de antrenament ar fi dărâmată dacă Blake ar vinde pământul. Până la urmă, imaginea despre viaţă propusă de Santo triumfă. O importanţă mare o are şi desfăşurarea unui concurs Mr. Univers, care îi prezintă bogatului moştenitor o perspectivă tentantă asupra posibilităţilor pe care le oferă o altă concepţie despre viaţă, cea a unor oameni dinamici şi sănătoşi; în toată povestea, se amestecă şi un fir sentimental, pentru ca ea să

nu rămână doar o demonstraţie de concepte.

Multe dintre secvenţele filmului au un aer teribil de convenţional, încercând să spargă nişte clişee într-un mediu plin de clişee. Din fericire, demersul este salvat de ştiinţa lui Rafelson de a face excesele să pară ironice. Santo nu se vrea un erou construit după tipicul culturiştilor adevăraţi. El este un tip bine educat, iubitor de cultură. Üna din secventele-cheie ale filmului este aceea în care Santo îl invită pe noul său prieten Craig Blake la o "întâlnire în pădure care se transformă într-un recital de vioară. În scopul interpretării acestei secvenţe, Arnold a luat special câteva lecţii de vioară de la Byron Berline. Ele i-au folosit mai târziu atât pentru "nuanţarea" propriei imagini, cât mai ales pentru fermecarea publicului.

„Stay Hungry" încerca să demonstreze că această nouă formulă de viaţă este pe deplin onorabilă şi acceptabilă, nu doar dinamică şi sănătoasă. Spre deosebire de scorţoşii şi nostalgicii sudişti, Santo şi grupul de culturişti reprezentau spiritul liber, capabil de a construi o societate cu adevărat sănătoasă.

Secvenţă cu secvenţă, filmul se străduieşte să retuşeze imaginea convenţională a culturiştilor, să dinamiteze clişeele uzuale.

Pretinsa homosexualitate a culturiştilor este demascată drept o pură ficţiune. Tot aşa este tratată şi povestea despre mărginirea intelectuală a sportivilor: Santo are cultură şi este un violonist desăvârşit... Este atacat şi proverbialul lor narcisism: Santo nu caută glorie, faimă şi onoare publică, ci doreşte doar să fie sănătos şi să-şi plătească datoriile.

Spre finalul filmului, vrând să lase lucrurile mai mult decât clare, Rafelson împinge imaginea îngroşată excesiv a victoriei culturiştilor până la pragul incredibilului. Astfel, într-o secvenţă care se desfăşoară după concursul pentru titlul de „Mr. Univers", culturiştii se revarsă pe străzile micului şi tradiţionalistului oraş din sud şi încep să pozeze fără reţinere în autobuze, în fata monumentelor, în tot felul de locuri publice.

Secvenţa pare că vrea să simbolizeze victoria noului spirit, vital şi descătuşat de oprelişti, sănătos şi oarecum candid. Dacă acceptăm că reuşeşte acest lucru, atunci trebuie să acceptăm şi că această imagine are cel puţin un punct comun cu cea veche: deşi noul spirit pare mai larg deschis şi mai lipsit de prejudecăţi, el rămâne totuşi nu mai puţin fixat asupra lui însuşi, adică până la urmă la fel de închis în egoism.

Premiera filmului "Stay Hungry" avu loc în iunie 1976 şi îi aduse lui Arnold numai motive de satisfacţie şi de optimism.

Imaginea creată de Bob Rafelson despre societăţile învechite ale statelor americane din sud, imagine receptată drept satirică, uneori chiar corozivă, a reprezentat nu numai un succes de casă, ci şi unul de critică. Majoritatea cronicarilor au primit bine filmul şi au fost cu toţii de acord că acesta se sprijinea pe umerii de culturist ai personajului Joe Santo şi pe idealurile întruchipate de el.

Ca şi până acum, Arnold Schwarzenegger juca, în esenţă, o nouă întruchipare ideală a lui însuşi. Dar lecţiile de actorie pe care le luase în ultimii cinci ani, precum şi experienţa în afirmarea unei anume imagini despre sine, au avut un efect incontestabil, permiţându-i să se ridice deasupra simplei reflectări a personalităţii sale reale şi să construiască o alta, fictivă, dar care să poată primi girul adevărului. Evident, realizarea artistică a acestui rol mai are încă destule lucruri discutabile. Totuşi, Arnold reuşise de astă dată să lase impresia că îşi ignoră corpul şi să convingă printr-o anumită normalitate, care-l arăta mai plauzibil. Există un singur moment al filmului care face excepţie de la această regulă de interpretare şi anume secvenţa concursului pentru “Mr. Univers”. Aici, luminat în roşu şi acompaniat de muzică, austriacul nu rezistă ispitei de a poza “pe bune”, ca un campion adevărat la un concurs adevărat.

În fond, era totuşi “regele culturismului” şi nu putea să se dezmintă.

Altminteri, Joe Santo interpretat de Arnold părea un personaj ca oricare dintre noi. Un critic l-a caracterizat drept „un uriaş blând, mare şi greoi, mereu atent să nu calce pe cineva în picioare. Are un dialog comic, pe care îl debitează destul de priceput, iar în final ajunge să se facă respectat într-un mod destul de neplăcut, cam aşa cum respecţi o panteră care te-a iertat şi nu te-a rupt în bucăţi.”

Pe calea pe care şi-o alesese şi pe care o urmă acum Arnold, „Stay Hungry” rămânea o etapă foarte importantă. Presa străină de la Hollywood îi aprecia prestaţia actoricească şi îi decerna premiul pentru cea mai bună apariţie a anului 1976.

Era primul premiu pe care Arnold îl obţinea în noul său domeniu de activitate. Era confirmarea că se găsea pe drumul cel bun!

CAPITOLUL X – Tranziţia

„Trebuie să ştii să câştigi bani din mai multe lucruri. Să nu te laşi niciodată în baza unei singure afaceri. Ăsta a fost un mare atu în cariera mea cinematografică. La început, când agenţii veneau să-mi spună: «Am un rol mare pentru tine! Ai să fii un şofer de camion, ai să te vezi pe ecran vreo zece minute, dar ai să faci furori cu fizicul tău...", puteam să-mi permit să le spun «nu», pentru că realmente n-aveam nevoie de cei 20 000 de dolari pe care mi-i ofereau ei."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Să revenim la perioada iunie 1975 şi să-l urmărim din nou pe Arnold, întors la Los Angeles după ce a încheiat filmările la „Stay Hungry". Până la premiera filmului mai sunt încă aproximativ şase luni. Schwarzenegger nu ştie încă dacă a ieşit bine ceea ce a făcut, nu ştie dacă filmul va fi sau nu un succes, nu ştie cum va primi critica interpretarea pe care a dat-o el rolului lui Joe Santo. Bilanţul de până acum, cel pe care poate conta, îl reprezintă experienţa căpătată din lecţiile de actorie, din lucrul cu regizorul Bob Rafelson şi cu actorul Jeff Bridges.

În rest – doar speranţe.

Întors la Los Angeles, Arnold îşi reia vechile preocupări sportive şi vechile tentative de a „fermeca" tot mai multă lume.

Programul este cel de mai înainte – mai puţin întâlnirile cu Barbara, de care s-a despărţit definitiv. Ziua lui se împarte între antrenamente, contacte cu manageri de culturism şi organizatori de competiţii, contacte cu oameni de televiziune, prezenţe la televiziune, în general contacte cu oricine ar fi putut să-l ajute să-şi conducă viaţa în sensul dorit de el.

La programul obişnuit, se adăugau noi lecţii de actorie.

Mulţumit de ceea ce învăţase în studioul lui Eric Morris, Arnold îl frecventează în continuare, studiind acum rolul pentru viitorul film „Pumping Iron". Cel puţin în acest sens, lucrurile sunt clare. Gaines, care a urmărit filmările la „Stay Hungry", este acum convins că „Pumping Iron" se va face şi că nu există alt interpret mai potrivit decât Schwarzenegger. Pregătirile pentru documentar sunt în toi: Începerea filmărilor nu-i decât o chestiune de timp.

În următoarea jumătate de an, Butler şi Gaines urmăresc apariţiile pline de succes ale lui Arnold, în cèle mai diverse concursuri de culturism din lume. Cei doi au chiar şi o idee originală. După pregătirile tehnice strict necesare, ei se hotărăsc să filmeze apariţiile sportive ale lui Arnold, urmând ca apoi să le folosească în film. „Pumping Iron" urma în acest fel să capete un caracter de adevărat documentar, cu multe secvenţe filmate la faţa locului şi nu «doar cu secvenţe reconstituite ulterior în studio. Ideea se dovedeşte foarte bună. Competiţiile filmate pe viu, chiar dacă riscau minore imperfecţiuni tehnice,

urmau să aducă viitorului film nota de prospeţime documentară.

Punctul culminant al apariţiilor sportive ale lui Arnold îl constitui campionatul IFBB, care avu loc la 8 noiembrie 1975 la Pretoria. Desfăşurarea unei întreceri sportive cu participare internaţională într-o localitate din Africa de Sud, în plin embargo datorat legii apartheid-ùlui, părea cel puţin surprinzătoare. Organizarea la Pretoria a concursului se datora în mare măsură intervenţiei lui Arnold. El simţise că un asemenea eveniment sportiv ar fi în stare să-i facă o reclamă convingătoare. Era prima dată când Schwarzenegger amesteca oarecum sportul cu politica. Această mutare îndrăzneaţă făcea parte din campania de promovare a unei imagini total pozitive a campionului: militantul pentru sport şi sănătate, militantul pentru păstrarea unui adevărat spirit de competiţie şi pentru fair-play devenea acum şi militant pentru sport ca purtător al ideii de pace şi de prietenie, de relaţii destinse indiferent de ţară şi de culoarea pielii.

Arnold, prieten cu fiul ministrului sportului din Africa de Sud, obţinuse de la acesta suspendarea legilor apartheid-ului pe perioada întrecerii sportive. Presa nu întârzie să facă mare zarvă în legătură cu acest eveniment. Arnold fu prezentat ca un campion al păcii, ca unul care a obţinut, datorită limbajului internaţional al sportului, ceea ce n-au reuşit să obţină o grămadă de organizaţii internaţionale politice şi o altă grămadă de negocieri diplomatice. Campionatul IFBB de la Pretoria era prezentat ca o victorie a spiritului întrecerii egale în faţa unei absurde legi rasiste. Se auziră voci care chiar susţineau că Schwarzenegger este un deschizător de drum întru abolirea definitivă a discriminărilor rasiale din Africa de Sud.

Arnold nu reacţiona în niciun fel la exagerări. În fond, obţinuse exact ce-şi dorise – zarvă pozitivă în jurul numelui său. Atunci când ziariştii îl interpelau şi îl lăudau, se mulţumea să dea răspunsuri modeste, ca şi cum n-ar fi făcut decât un lucru oarecare, ba chiar se arăta iritat atunci când reporterii insistau asupra unicităţii faptului. Invitat la televiziune, Arnold afirma stânjenit că nu înţelege de ce atâta zarvă în jurul său: „Nu e meritul meu, e meritul sportului pe care-l practic!”. Atâta modestie îl făcea simpatic oricărui cetăţean de rând. Succesul demersului s-a dovedit – aşa cum era de aşteptat – garantat!

Schwarzenegger păstrase o amintire de neşters despre prima sa călătorie în Africa de Sud, atunci când, devenit pentru prima dată Mr. Univers, primise invitaţia lui Reg Park. Timpurile acelea i se păreau acum teribil de îndepărtate. Deşi nu trecuseră decât şapte ani, viaţa lui se schimbase cu totul. Mai surâzător şi mai modest, Arnold este acum departe de tânărul candid şi impulsiv de-atunci. Călătoria la Pretoria fu astfel un fel de căutare a celui care era altădată. Nu neapărat o căutare nostalgică, pur şi simplu o încercare de a-şi aduce aminte. Şi, în plus, era dorinţa de a mai evolua o dată în faţa lui Reg Park, acum, când Arnold se simţea indiscutabil cel mai mare culturist din lume. Şi când trebuia, chiar fără să vrea, să facă un fel de bilanţ.

Un motiv deloc neglijabil în toate aceste acţiuni ale lui Arnold era şi

prezenţa permanentă alături de el, urmărindu-l în toate aspectele vieţii sale legate de culturism, a echipei care filma pentru „Pumping Iron”. Tehnicienii acesteia, împreună cu Gaines şi Butler, plecară împreună cu Schwarzenegger la Pretoria. De data asta, zborul nu mai avu nicio legătură cu acel prim zbor peste Ecuator. Fu o călătorie “de serviciu”, ca toate celelalte pe care le făcea campionul pentru a servi peste tot în lume, cauza culturismului şi a succesului personal. Rutina, eficienta fac locurile şi timpurile să semene, chiar şi pentru marii campioni. Sau poate pentru ei chiar mai mult decât pentru alţi oameni.

Concursul se desfăşură conform aşteptărilor. Arnold evolua fără cusur şi demonstră că la acea oră nu exista niciun rival suficient de periculos ca să-i poată sta în cale. Câştigă premiul aşa cum dorea, sub ochii lui Reg Park. Dar surpriză veni abia acum. Stând pe scenă, cu cupa de câştigător în braţe, Arnold făcu un anunţ neaşteptat: intenţiona ferm să se retragă de la participarea activă din competiţii. Acesta era ultimul concurs la care se prezentă. Sala scoase un murmur de uimire. Parcă şi camerele care filmau pentru „Pumping Iron” erau emoţionate, deşi pentru film această declaraţie filmată “live” era o adevărată lovitură de aur. În ce-l priveşte pe Reg Park, simţi că această retragere anunţată chiar la el acasă constituia un fel de omagiu.

Urmară o conferinţă de presă şi nenumărate interviuri. În fata ziariştilor, care nu-şi puteau ascunde uimirea, Arnold declară că hotărârea să este definitivă şi că, în ce priveşte culturismul, se va ocupa de-acum înainte doar de reclamă şi de organizare de concursuri. Nu dădu nicio explicaţie clară pentru decizia lui, dar din majoritatea interviurilor, lăsă să se înţeleagă că intenţionează să devină un actor de succes.

Mişcarea părea oarecum riscantă, căci premiera filmului „Stay Hungry” se amânase pentru anul viitor şi Arnold încă nu avea cum şti dacă prestaţia lui artistică va fi sau nu bine primită.

Schwarzenegger însă începu să nu mai manifeste nicio îndoială că va reuşi ca actor şi poziţia sa fu confirmată în vara anului viitor. După premiera din iunie a filmului „Stay Hungry”, urmară recunoaşterea şi succesul despre care am vorbit deja.

Lovitura veni însă din altă parte. Deşi fusese bine primit de public şi de critică, şi fusese premiat, Schwarzenegger nu primi nicio nouă ofertă de interpretare. Producătorii întârziau să apară cu rolurile mari pe care el le aştepta. Câţiva agenţi care mirosiseră că se puteau îmbogăţi asociindu-şi viitorul cu cel al campionului, veniră să-i propună mai multe roluri secundare.

Erau toate apariţii neînsemnate şi, lucru care-l afecta pe Arnold cel mai tare, se bazau pe impunătoarea lui prezenţă fizică.

Arnold refuză, şi refuză ca principiu acest gen de apariţii. Vroia, de-acum înainte, să fie tratat ca un adevărat actor. Dacă nu se putea să nu se ţină cont de prezenţa lui, atunci cel puţin să i se asocieze şi capacitatea pe care o dobândise de a construi cât de cât un rol.

Putea să-şi permită refuzul acestor prezenţe cinematografice fugare.

Afacerile îi mergeau bine. Venitul său anual se ridicase între timp la circa 200000 de dolari. Nu trăia doar din film, aşa cum nu trăia doar din culturism. Ceea ce câştiga era din nou bine investit şi îi aducea noi venituri. Se interesa tot mai mult de investiţiile imobiliare. Ele au făcut baza averii viitoare a lui Schwarzenegger, care declară: „Se spune că niciodată n-ai să-ţi pierzi banii dacă faci afaceri imobiliare. Dacă investeşti cu înţelepciune, este adevărat. În caz contrar însă, lucrurile se pot întoarce împotriva ta foarte repede. Situaţiile evoluează uneori fără să le poţi controla. O schimbare la Casa Albă, de exemplu, sau o schimbare a raportului de forţe dintre republicani şi democraţi în Congres, pot modifica repede situaţia afacerilor.

Cel mai bine se câştigă din afacerile imobiliare atunci când sunt la putere democraţii, căci este un domeniu care urmează rata inflaţiei."

Afacerile mergeau bine şi în domeniul culturismului. La campionatele IFBB de la Columbus, Schwarzenegger îşi dezvălui hotărârea de a deveni producătorul acestui concurs. În scurtă vreme, el avea să facă din Columbus un fel de capitală mondială a culturismului.

Între timp, filmările la „Pumping Iron" fură completate cu secvenţele de studio. Filmul se constitui într-o glorificare atât a culturismului ca sport, cât şi a culturistului Arnold Schwarzenegger. Tot ce transpare din film pare atât de pozitiv şi sănătos, încât pelicula este un fel de vârf de lance a campaniei de construire a unei imagini personale minunate în care se lansase Arnold. Campionul ştia că acest film era un punct foarte important în biografia lui, că era placa turnantă care putea face definitiv trecerea între culturism şi cinematografie, aşa că se hotărî să "stoarcă" evenimentul la maximum. Mai întâi, reuşi să impună producătorului un nume valoros al reclamei – Bobby Zarem. Acesta urma să facă o importantă campanie de „promotion" pentru "Pumping Iron".

Şi campania începu. Fu anunţată premiera filmului pentru sfârşitul lui noiembrie; apoi fu amânată. Fără explicaţii. Lumea se întrebă de ce. Dar cum data premierei era întârziată cu doar două săptămâni, răbdarea curioşilor nu era prea greu pusă la încercare. Numai că lansarea pe piaţă a filmului fu din nou amânată. De data asta, curiozitatea deveni şi mai mare. Presa intră şi ea "pe fir". Nimeni nu înţelegea ce se întâmplă; momentul era cum nu se poate mai bun, căci era perioada sărbătorilor de iarnă. Producătorul nu dădu însă nicio explicaţie. Se lansă zvonul unor dificultăţi tehnice ivite în ultima clipă, apoi zvonul că Arnold n-ar fi fost mulţumit de anumite secvenţe şi că ele ar fi trebuit refăcute. Această explicaţie părea cea mai convingătoare, căci toată lumea ştia cât de perfecţionat este Schwarzenegger.

Apăru apoi zvonul că premiera a fost amânată pentru că la data fixată câţiva invitaţi, persoane deosebit de importante, nu puteau fi de faţă. "Importanţii" ţineau să participe neapărat, aşa că noua amânare propunea data de 18 ianuarie 1977. Se vehiculau discret nume din cercurile guvernamentale, nume ale puternicilor zilei. Curiozitatea în legătură cu filmul

ajunsese la punctul de fierbere. Peste tot nu se mai discuta decât despre „Pumping Iron”. Toată lumea vroia să-l vadă, toată lumea vroia să afle detalii. Realizatorii erau asaltaţi de presă. Nimeni nu făcea niciun fel de declaraţii.

În fapt, toate aceste amânări făceau parte din campania de publicitate a lui Bobby Zarem. Ele, după cum se vede, îşi atinseseră întru totul obiectivul, stârnind interesul pentru film până la cote scandaloase. Arnold nu greşise nici de această dată.

Bobby era un adevărat profesionist.

Premiera avu loc până la urmă pe 18 ianuarie. Fastul întrecu aşteptările tuturor celor care tratau filmul ca pe un simplu documentar sportiv. Invitaţi, lux, costume de gală, femei frumoase, parfumuri franţuzeşti. Printre cei care soseau la premieră, descinzând din limuzine luxoase şi trecând repede prin culoarul creat de cordoanele de poliţişti, menite să-i pună la adăpost de entuziasmul gălăgios şi necontrolat, nume celebre ale culturismului, ale show-business-ului, ale politicii chiar, într-un târziu apăru şi Schwarzenegger. Mulţimea de fani urlă literalmente de fericire. Cea mai emoţionată era însă Aurelia Schwarzenegger, pe care fiul ei o adusese tocmai din Austria, special pentru eveniment, şi care lăcrima acum, în timp ce intra în sala de cinematograf, la braţul lui Arnold.

Multe săptămâni după aceea, „Pumping Iron” şi Arnold Schwarzenegger au fost două nume pe buzele tuturor. Nu neapărat pentru că filmul ar fi impresionat într-atât prin calităţile sale, cât mai ales datorită campaniei publicitare gândite de Bobby Zarem. Se dovedea din nou că mitologia americană era în mare măsură un produs al reclamei. Arnold devenea din ceân ce mai celebru dovedind în acest mod că ştie cum să promoveze o imagine despre sine care să incite cât mai multă lume şi, într-un fel sau altul, să placă tuturor. Nici măcar criticii de film nu reuşeau să se sustragă atracţiei vedetei.

Cea mai exactă definiţie pentru fenomenul Arnold Schwarzenegger a dat-o, se pare, ziaristul Richard Schickel de la „Time”: „Arnold este un fermecător viclean, care dovedeşte, cu stăpânirea de sine a unui bărbat, că pare să fi ştiut dintotdeauna că va deveni o stea. El dispune de acea însuşire pe care, dacă nu o ai de când te naşti, n-o mai poţi dobândi, oricât de mult te-ai antrena ca atlet sau oricâte comentarii ai asculta despre sculpturile lui Michelangelo. Această însuşire se numeşte charisma, adică darul de a convinge pe căi magice: pe adversar să cedeze în faţa farmecului tău, pe membrii juriului să-ţi acorde note maxime.”

Cu toate acestea, cariera de actor de cinema a lui Arnold părea să rămână într-un con de umbră. „Pumping Iron” îndreptase din nou atenţia asupra culturistului, deturnând-o de la imaginea atât de dorită a starului de cinematograf. Dacă „Stay Hungry” arătase un Schwarzenegger în stare să joace şi alte roluri decât acelea care-l reprezintă pe el însuşi, filmul documentar dovedea că în propriul său rol este un actor stângaci şi greoi. Rolurile mari, pe care le spera Arnold în urmă ultimei premiere, întârziau să se arate. În viitorii

doi ani, singura apariţie pe ecran (pe micul ecran), fu aceea din serialul “Străzile din San Francisco”. Aici Arnold se exersa în rolul unui “odios”, întruchipând un culturist venit din Europa, care avea “proasta deprindere” să omoare femei.

Urmarea cea mai importantă a filmului „Pumping Iron” era o publicitate pe care campionul şi-o dorea de mult. Succesul în acest sens era mare şi Schwarzenegger se vedea în sfârşit propulsat într-o lume pe care o urmărea de multă vreme, cea a puternicilor şi importanţilor societăţii.

În aşteptarea marelui rol, Arnold îşi permise o perioadă ceva mai relaxată. Nu încetă să se antreneze, dar făcea antrenamente de plăcere, care aveau rolul să-l păstreze în formă, şi nu antrenamentele care forţau limitele de acum câţiva ani. Cea mai mare parte din timp şi-o dedică afacerilor. Citea tot felul de reviste de specialitate şi frecvenţa cluburi ale oamenilor de afaceri. Deveni el însuşi membru al unuia dintre cele mai selecte astfel de cluburi – Regency Club din Westwood.

Frecvenţa cercuri din ce în ce mai cosmopolite şi mai conservatoare. Afacerile din sport îi mergeau şi ele bine. Pentru competiţiile de culturism, Arnold reuşea să găsească sponsori puternici, asigurând astfel câştigătorilor premii substanţiale.

Ca să fie la înălţimea poziţiei pe care ajunsese să o ocupe în societate, Schwarzenegger începu să dea atenţie tuturor detaliilor imaginii sale. Căută cu grijă şi alese un croitor celebru din New York. Acesta îl analiză şi hotărî: „Am să vă îmbrac în „Domnul-Toată-Lumea!” Şi astfel, austriacul începu să poarte haine destul de conservatoare, făcându-şi un stil personal din faptul că nu era la modă. Trebuia să fie destul de atent cu ceea ce îmbrăca, pentru că la proporţiile lui, echilibrul vestimentar nu se obţinea uşor. Felul acesta de a fi – simpatic şi aparent oarecare, fapt care îi făcea să se simtă bine pe toţi cei care, altfel, s-ar fi inhibat lesne – îi plăcea lui Arnold. „Ador să arăt ca un student. Îmi plac culorile vii – pantalonii verzi de catifea, cămăşile roşii. Ţinuta mea preferată este şorţ, tricou şi mocasini. Din păcate însă, nu poţi merge la întâlnirile de afaceri îmbrăcat aşa!”

Schwarzenegger nu neglija deloc viaţa mondenă. Participă la petreceri, la serate, la tot felul de evenimente “de casă mare”.

Frecvenţa, evident, numai locuri căutate de celebrităţi. În vara lui 1977, îl găsim pe plaja Venice de lângă Los Angeles. Este o plajă pe care roiesc vedetele rock, manechinele la modă şi culturiştii. Pentru culturişti există chiar o zonă în care aceştia pozează prin tradiţie; aparent unii pentru alţii, în realitate mai ales pentru fetele frumoase care se adună aici şi-i admiră fără rezerve. Pe această plajă o cunoaşte Arnold pe Sue Moray, o blondă superbă, de douăzeci şi cinci de ani. Ocheade, admiraţie, invitaţii, în scurtă vreme idila era gata. De data asta faţă nu mai semăna deloc cu Barbara Outland, cea care nu era interesată de celebritatea iubitului ei. Sue părea o fată care ştia ce vrea şi care ştia şi cum să obţină ceea ce vrea. Aşa că în puţină vreme, se mută cu arme şi

bagaje în apartamentul lui Arnold. Dar şi Arnold era un tip practic. Relaţia cu Sue se dovedea plăcută şi putea deveni şi comodă. În curând toată lumea îi văzu peste tot împreună. Arnold părea un leu dresat ţinut în lesă. Imaginea se potrivea cu modestia pe care o tot afişa, aşa că el nu are de ce să lupte împotrivă-i. Îi ceru însă lui Sue să facă o convenţie: cât timp sunt în Los Angeles, vor ieşi numai împreună. În rest însă, în toate celelalte oraşe, fiecare poate să facă ce vrea. Sue acceptă, pentru că îşi imagină că ea este aceea care căpăta astfel libertate. Şi totul păru să meargă excelent.

În toamnă, Bobby Zarem, cu care Arnold a rămas bun prieten, îi făcu rost de o invitaţie la turneul particular de tenis organizat anual la Forest Hills de către Robert F. Kennedy.

Arnold nu era un jucător de tenis prea grozav, dar evenimentul avea legătură mai mult cu imaginea pentru public a “lumii bune” decât cu tenisul propriu-zis. Turneul este, iată, un prilej oferit oamenilor importanţi să se cunoască între ei, să se împrietenească, să facă afaceri împreună. Exact ce trebuia.

Schwarzenegger luă câteva lecţii de tenis şi plecă la New York.

Metoda de cucerire pe care o abordă era aceeaşi care-i adusese atâta succes în “ultimii ani – modestia. Austriacul păru o celebritate uimită de propriul său succes şi care vroia parcă să dovedească în ce măsură, europenii sunt nişte ruşinoşi. Accentul său gutural, care-l făcea şi mai stângaci, îi adăuga un plus de farmec. În plus, pierdea meciurile de tenis cu o resemnare plină de umor.

În felul acesta, Arnold lăsă o impresie de neşters asupra gazdelor lui, astfel că fu invitat, în continuarea turneului, să-şi petreacă week-end-ul la reşedinţa familiei Kennedy de la Hyannis Port. Acolo o cunoscu pe Maria Shriver, cea care avea să devină soţia lui peste aproape zece ani.

Maria era viitoarea moştenitoare a uriaşei averi a clanului Kennedy, milioane pe care Joe le-a lăsat mamei ei, Eunice.

Tatăl ei, Sargent Shriver, a fost diplomat. Maria şi-a petrecut copilăria în Franţa, unde Sargent a fost ambasador. La şaisprezece ani l-a însoţit pe tatăl ei în campania electorală pentru vicepreşedinţie, intrând astfel în contact direct cu grupul de reporteri care asigurau campania de presă. Tânăra s-a ataşat foarte tare de jurnalişti şi s-a hotărât şi ea să-şi aleagă aceeaşi carieră. În momentul primei întâlniri cu Arnold, era încă studentă la Universitatea Georgetown. Fire independentă – ca toţi membrii familiei – Maria se dovedea adepta reuşitei prin forţe proprii. De aceea era deja o admiratoare a campionului austriac, pe care îl considera un tipic seifmade man. Relaţia lor debuta sub aceste auspicii, căci Maria vedea în Arnold un suflet înrudit.

Întors la Los Angeles, Arnold nu simţi nevoia să-i povestească lui Sue despre Maria. Nici măcar nu se simţi vinovat, căci era la adăpostul convenţiei pe Care o făcuseră amândoi. Maria locuia pe coasta de est, aşa că riscurile unei întâlniri între cele două femei era ca şi inexistent. Atunci când ea veni într-un

week-end să-l viziteze, Arnold o bătu la cap pe Sue până când o convinse, sub pretextul unei întâlniri “cu băieţii”, să plece câteva zile la o prietenă.

Jocul acesta dublu dură aproape toată prima jumătate a anului 1978. Sue deveni însă tot mai bănuitoare. Începu să suspecteze desele plecări la New York ale lui Arnold, precum şi faptul că îşi petrecea cu ea tot mai puţine sfârşituri de săptămână. Începură certurile. Sue ameninţă că va pleca definitiv. Arnold nu se schimbă, sigur că blonda de lângă el nu-l va părăsi atât de uşor. Dar, în august, o anunţă că va pleca în Hawaii împreună cu Maria şi cu nişte prieteni din Austria. Sue se bucură, era o vacanţă pe care o aştepta de mult. Numai că Arnold o anunţă că el nu avea să-i însoţească. Şi astfel se declanşa criza cea mare. Sue puse cap la cap toate bănuielile şi ajunse la concluzia că Maria era rivala ei necunoscută. Criză de nervi, lacrimi, reproşuri. Până la urmă, Arnold fu pus în faţa unui ultimatum: “Eu sau aia!” Sue îşi făcu bagajele şi plecă, aşteptând ca Arnold să vină după ea. Dar Arnold nu veni; ba, mai mult, atunci când Sue se întoarse, îi respinse categoric toate pretenţiile. Aşa că, după un an de trai comun, Sue se mută din apartamentul şi din viaţa lui Arnold, lăsând calea definitiv liberă pentru Maria.

În aceeaşi perioadă, Schwarzenegger primi o nouă ofertă cinematografică. Casa de producţie Warner îi propuse rolul Schönchen Fremder din viitorul film “Cactus Jack”. Arnold citi scenariul lui Robert G. Kane şi nu rămase foarte încântat. Îl mai citi o dată-nu-i plăcu chiar deloc. Totuşi, amână să dea un răspuns clar şi inventă motive să tragă de timp. Un rol principal nu se putea refuza atât de uşor. Cine ştie, poate că în aceste pagini care i se păreau plicticoase se ascundea marea lui şansă.

Se sfătui şi cu Bobby Zarem. Acesta căzu pe gânduri. Socotiră împreună şansele şi riscurile. Până la urmă, ajunseră amândoi la concluzia că ceea ce conta mai tare era apariţia pe ecran alături de Ann Margret şi, mai ales, de Kirk Douglas. Kirk era o vedetă de prim rang şi pentru “palmaresul” lui Arnold ar fi fost bine să apară pe generic la egalitate cu un asemenea nume. În plus, ar fi fost o portiţă pentru a se strecura în lumea mărilor nume ale cinematografului, căci acestea formau un grup destul de închis.

Nu în ultimul rând contă şi suma care i se propunea. Aşa că până la urmă Arnold încheie contractul, pentru 275 000 dolari.

Filmările începură în octombrie 1978. În vederea lor, Arnold se mută la Tucson, Arizona. La început era optimist, dar încetul cu încetul se dezumflă şi el. Deşi nu avea o experienţă prea mare, simţea că secventele pe care le filma nu reuşeau să adune o încărcătură reală nici de dramatism, nici de umor. Cea mai plictisită părea Ann Margret, care nu se preocupă decât să arate bine, să fie filmată avantajos şi să-şi îndrepte mereu sânii spre cameră. Kirk Douglas făcea tot ce putea, dar cel mai adesea umorul lui cădea în gol.

Filmul este un amestec de western-parodie şi de scene de benzi desenate, care s-ar dori o baladă-parodie, în genul celei care a fost “Cat Ballou”. Răul, maleficul, ticălosul-păgubosul Cactus Jack se străduieşte într-un

mod cât se poate de monoton şi de oarecare, s-o uşureze de bani pe frumoasa Charming Jones.

Scenele sunt dramatic de unidimensionale şi se pare că până la urmă chiar şi bietul Cactus se plictiseşte de faptul că se comportă într-un fel atât de lipsit de imaginaţie. Deşi este îmbrăcat mereu în negru şi se străduieşte să fie fioros, banditul-Douglas dovedeşte clar că nu este prea în formă.

Faptul că îi cade un munte în cap şi că se striveşte de tunelul pe care el însuşi l-a desenat nu reuşesc să-l facă nostim, ci lamentabil. Nu se simte niciun fel de bucurie, iar secvenţele ar putea fi lipite unele după altele în oricare altă ordine.

În ce-l priveşte pe Arnold, rolul de Făt-frumos-înger-păzitor al lui Charming nu pare să i se potrivească absolut deloc. Ce-i drept, este partitura cea mai ingrată din acest film cu desăvârşire ingrat. Străinul nesimţitor la avansurile frumoasei pe care o tot salvează din cursele “bestiei” în negru pare nu un străin faţă de această lume, ci un străin fată de subiect. Nu ştim dacă eroul este inexpresiv pentru că aşa i-a cerut regizorul sau pentru-că este cam neajutorat. Oricum, de astă dată nici nu poate fi vorba, în cazul lui Arnold, despre vreun efort actoricesc. Unii critici i-au reproşat chiar că nici nu există pe ecran, deşi, cunoscându-l, putem fi siguri că el a făcut tot ce i-a stat în puteri.

Filmul a ieşit destul de prăfuit. Cu toate acestea, critica nu l-a „înhăţat” atât de feroce cum ar fi fost de aşteptat. Poate şi pentru că erau la mijloc doi actori consacraţi, el a fost mai degrabă lăsat pradă indiferenţei şi uitării, trecând repede într-un anonimat nepericulos. În ce priveşte cariera cinematografică a lui Arnold, existau însă serioase motive care să-l facă să se îngrijoreze. Lucrurile nu prea păreau să se întâmple conform planului.

Abilitatea lui de a transforma o înfrângere într-o victorie s-a manifestat însă şi de această dată. Poate mai din plin că în alte situaţii. Arnold a avut ideea de a se duce să prezinte filmul la Cannes. La început, producătorii s-au arătat îngroziţi. Să prezinţi un produs nereuşit în Europa însemna să intri de bună voie în groapa cu lei. Dar austriacul i-a liniştit repede: nu intenţiona să ceară difuzarea peliculei pe ecran; vroia doar să meargă el la Cannes şi să vorbească acolo despre film. Se făcea astfel un fel de “publicitate oarbă”, care nu risca nimic – nimeni nu putea critica un film pe care nu-l vedea – dar care menţinea în atenţie numele casei producătoare şi ale protagoniştilor.

Ideea era simplă şi genială. În mai 1979, Schwarzenegger se plimba pe croazetă, vorbind tuturor despre filmul american – “marele absent”, îndrăznea chiar să spună – dar, mai ales, arătându-se tuturor, cu modestia şi zâmbetul lui de băiat bun, şi anunţându-i astfel că există el, Arnold Schwarzenegger, actor de film, vedetă, trimis al Hollywood-ului la Cannes!

CAPITOLUL XI – Pe urmele propriului personaj

„În meseria de actor de film, trebuie să-ţi construieşti cetatea ta şi să fii sigur că nimeni nu poate intra acolo. Trebuie să creezi ceva ce nimeni în afara ta să nu poată atinge. Să nu-ţi poată face nimeni ce li s-a făcut lui Marilyn Monroe şi Jayne Mansfield: «Dacă n-o putem lua pe una, o avem pe cealaltă. Sunt amândouă la fel – blonde, drăguţe, au tot doi sâni şi tot un funduleţ...» dacă una nu vroia un rol, o luau pe cealaltă!

Trebuie să te stabileşti" într-o zonă unde nu există nimeni altcineva! Şi atunci, ei vor veni să te caute..."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Filmul „Cactus Jack" a fost, pe bună dreptate, uitat. Pe Arnold însă, lumea filmului nu-l mai putea uita. Devenea un star.

Schwarzenegger nu abandonase nicio clipă ideea că avea nevoie de un personaj croit pe propria lui măsură, un personaj care să întruchipeze o imagine în care spectatorul să vrea să se proiecteze, un fel de frate mult mai mare şi mai puternic care să reprezinte eroul eliberat de toate frustrările omeneşti şi înzestrat cu forţa de a depăşi toate obstacolele. Iar într-o societate ca aceea americană, obstacolele care se puteau ivi în faţa unui om nu erau deloc puţine şi nici uşoare. Imaginea lui Arnold despre supra-personajul pe care şi-l dorea nu avea nimic sentimental.

Nu reuşea încă să găsească un cuvânt potrivit pentru ceva situat între un erou şi o maşină, adică un imbatabil, principial dar complet lipsit de sentimentalism. Un fel de supra-om. Mai târziu, atunci când avea să se realizeze filmul "Superman", Arnold avea să mărturisească în ce măsură imaginea lui despre sine ca personaj se asemăna cu varianta supraumană pe care o propunea filmul.

Devenit o vedetă care îndrăznea să vorbească despre filme cu bugete de milioane de dolari, Arnold nu se îndoia că genul de erou pe care-l căuta urma să se ivească. Şi aştepta. În 1976, imediat după premiera filmului „Pumping Iron", auzise pentru prima dată vorbindu-se despre personajul care avea să-l propulseze şi pe el în legendă. Scriitorul Ed Summer, care pregătea un nou scenariu, îl văzuse pe Schwarzenegger evoluând în film şi i se păruse că este exact ceea ce trebuia pentru viitoarea lui producţie. Summer încerca adaptarea pentru ecran a unei povestiri foarte populare a nu mai puţin popularului Robert E. Howard. Această povestire îl avea în centrul ei pe Conan, un personaj inventat de Howard şi transformat apoi în legendă. Conan era un erou teribil de puternic, un sălbatic care trebuia să treacă prin tot felul de aventuri şi să învingă pentru a supravieţui. Conan era dur şi invincibil, sângeros, dar drept. Americanii îl adorau. Conan era o imagine la fel de populară ca un om viu.

Howard publicase o serie foarte mare de povestiri conţinând aventurile lui, cărţile se epuizaseră în tiraje impresionante, iar de câtăva vreme Conan ajunsese şi personaj de benzi desenate. Aşadar, un eventual film, care să aibă acest personaj în centrul lui, urma să devină un succes garantat.

Arnold primi cu nedisimulată bucurie propunerea lui Edward J. Pressman, producătorul viitorului film la care „scria” Summer, şi-i asigură pe amândoi că va deveni un Conan ideal.

Viitorul se deschidea din nou în faţa austriacului cum nu se putea mai bine.

Numai că moştenitorii lui Robert E. Howard spulberară în curând iluziile lui Arnold. Ei se împotriveau cedării drepturilor de filmare. Producătorul Pressman intră într-un lanţ nesfârşit de procese, iar Arnold îşi pierdu speranţa de a se apropia de eroul pe care îl visa.

Summer însă nu renunţă. Lui i se părea că succesul pe care l-ar avea un film despre Conan merită toate eforturile. Luă bătălia pe cont propriu. Aşa începu odiseea scenariului pentru viitorul film “Conan barbarul”, odisee care avea să dureze mai bine de cinci ani. Summer modifică aproape complet povestea lui Howard. El speră că în felul acesta va scăpa de eventualele conflicte cu moştenitorii drepturilor de autor. Păstră însă caracterele principale şi ţara în care se petrece acţiunea, friguroasa Cimmeria, astfel încât povestea să poată fi identificată cu seria de succes cu care se obişnuiseră cititorii americani. Dar se pare că îndepărtarea de la stilul părintelui lui Conan nu i-a fost de prea mare folos. Producătorii care au citit scenariul au cam strâmbat din nas. Doar Pressman, cel care avusese de îndurat multe în procesele cu moştenitorii lui Howard, vroia neapărat să facă filmul, fie şi numai ca să-şi ia revanşa în faţa acestora. Nici lui nu-i plăcu însă ce făcuse Summer. Îi ceru acestuia să facă modificări, apoi, după mai multe variante de scenariu care i se părură la fel de nefericite, Pressman renunţă complet la serviciile lui.

Între timp, tot mai multă lume era convinsă că un film despre Conan este o idee de succes, cu condiţia să aibă însă la bază un scenariu valabil. Pressman nu vroia să scape jocurile din mână şi încercă să dea lovitura, încredinţându-i subiectul spre dezvoltare lui Oliver Stone. Mişcarea părea foarte inspirată, căci Stone avea în spate mai multe reuşite şi atunci tocmai obţinuse premiul Oscar pentru scenariul filmului „Midnight Expres”, regizat de Alan Parker. Convins că are în mână potul cel mare, Pressman începu să organizeze viitoarele filmări. Îl contactă pe Arnold Schwarzenegger, cu care chiar semnă un contract de principiu. Aranjă toate detaliile necesare. Cum imaginaţia americană se baza în mare măsură pe benzile desenate, Pressman avu chiar ideea – originală! – De a apela la serviciile unui celebru desenator care trebuia să-i pregătească o variantă „de hârtie” a filmului, înainte ca acesta să intre în producţia propriu-zisă.

Arnold, simţindu-se aproape de personajul visurilor lui, se entuziasma din nou şi începu să se antreneze pentru a fi în formă atunci când aveau să

înceapă filmările. Dar urmă o lovitură de teatru: varianta de scenariu pe care o prezentă Stone muta povestea lui Conan din preistorie într-un timp post-atomic. Aventurile căpătau în felul acesta un caracter mai degrabă fabulos şi grotesc, îndepărtându-se de eroismul sângeros care îl caracteriza pe eroul lui Howard. Pressman rămase cu gura căscată. O variantă "cosmică" a filmului i se păru prea mult.

Nervii lui nu mai ţineau la atâtea peripeţii, aşa că în curând renunţă complet la orice proiect legat de producerea filmului „Conan". Toate pregătirile fură pe dată anulate. Arnold se văzu din nou în situaţia de a scăpa personajul printre degete.

Atunci când se părea că nu mai există nicio şansă pentru Conan să ajungă pe ecran, iată că bătălia fu relansata. Purtătorul de steag era de această dată Ron Cobb, desenatorul pe care îl angajase Pressman în vederea pre-producţiei. Cobb lucrase în paralel cu Stone. Benzile lui desenate nu arătau rău de loc.

Chiar dacă nici el nu era teribil de încântat de plasarea subiectului în viitor, reuşise totuşi să dea chip unor caractere care puteau fi purtătoare de succes. Încrezător în reuşită, Cobb se adresă unei figuri foarte controversate din lumea filmului, regizorul John Milius. Acesta, mare amator de scandaluri, mare iubitor de cauze declarate pierdute, se hotărî pe loc să-l readucă pe "barbar" în atenţia producătorilor.

În felul acesta, peripeţiile lui Conan se mutară la Roma.

Milius avea un contract pentru o serie de filme cu celebrul producător Dino de Laurentiis. În acel moment el chiar pregătea un subiect doldora de aventuri. Cum regizorul obişnuia să-şi scrie singur scenariile, lăsă baltă subiectul la care lucra şi care urma să fie viitoarea lui producţie şi se dedică întru totul aducerii pe ecran a lui Conan. Avu loc şi o discuţie preliminară cu de Laurentiis. Acesta avea încredere în Milius şi îi dădu mână liberă; îi era indiferent ce subiect lucra americanul pentru el, îl interesa numai succesul. Milius îi prezentase „aventura Conan" şi ca pe un savuros scandal, ceea ce-l amuzase tare pe producătorul italian, mare amator şi el să declanşeze scandaluri în lumea filmului.

O dată obţinut acordul de principiu, noul părinte al lui Conan se apucă serios de treabă. Lui i se părea fascinantă şi varianta lui Stone, dar îşi dădea bine seama şi de ce un asemenea gen de propunere nu avea cum să fâe pe placul producătorilor. Stone propusese un subiect pentru un minunat film de artă, or toată lumea dorea un Conan eroic şi aventuros – atâta tot! Milius adapta povestirea lui Howard în sensul acesta.

Simplifică peripeţiile personajului, făcându-le în acelaşi timp mai spectaculoase. Conflictul deveni clar şi lesne de urmărit – era una dintre cheile succesului acestui gen de filme – şi avu ideea fericită de a îmbogăţi biografia personajului, adăugându-i şi perioada copilăriei. În felul acesta povestea căpăta caracterul unei epopei cu valenţe educative: spectatorii aveau să-l vadă pe

Conan, transformându-se dintr-un copil fricos într-un tânăr războinic şi, la sfârşit, într-un rege înţelept. Propunerea nu era rea deloc, pentru că, în acest fel, privitorul reuşea în sfârşit să se identifice mai lesne cu un erou care, altminteri, risca să-i rămână străin numai pentru că era prea spectaculos.

Scenariul lui Milius fu bine primit şi fură pregătite filmările.

Schwarzenegger era şi în opinia noului autor cel mai potrivit interpret al lui Conan. Numai că, de Laurentiis nici nu vroia să audă. Cu mai mult timp în urmă, el avusese cu Arnold o întâlnire care-l umpluse de resentimente. Milius habar n-avea despre ce era vorba. Insistă. De Laurentiis refuză în continuare. Nici măcar nu acceptă să spună ce anume avea împotriva campionului. Abia într-un târziu fu de acord să mărturisească:

Arnold îl jignise. Atunci când se întâlniseră pentru prima dată în biroul producătorului italian, Arnold încercase o glumă mai dură. Întrebase, candid, ce nevoie are un pitic – de Laurentiis era mic – de un birou uriaş. Italianul îl dăduse pur şi simplu afară "din biroul lui de uriaş" şi nici nu mai vroia să audă de Arnold Schwarzenegger.

John Milius avu inspiraţia să nu râdă auzind un asemenea motiv. Dar puse limpede o condiţie: filmul se va face cu Arnold în rolul principal sau nu se va face deloc. Între timp, îl sfătui pe Schwarzenegger să-şi ceară scuze de la Dino de Laurentiis.

Austriacul, care aştepta de cinci ani acest rol şi de o viaţă un asemenea tip de personaj, nu văzu nicio piedică în calea împăcării. Când era în joc o asemenea miză, orgoliul nu-şi mai avea rostul. Îşi prezentă scuzele în modul cel mai cuminte cu putinţă. De Laurentiis le acceptă. La 7 ianuarie 1981, începură filmările.

Echipa, cu Milius şi Schwarzenegger în frunte, se mută în Spania. Munţii stâncoşi din Segovia şi peisajele din Almeira erau exact ceea ce trebuia, pentru a da o imagine teribilă ţării aventurilor lui Conan. Condiţiile de lucru erau grele şi regizorul se dovedea nemilos. Arnold era însă gata să facă orice şi nu avea niciun fel de ifose de vedetă. Faptul că nu se plângea nicio clipă de condiţiile grele de lucru deveni în curând un exemplu şi pentru restul echipei. Văzându-l pe protagonist gata să accepte orice dificultate şi orice risc, ceilalţi interpreţi nu îndrăzneau nici ei să se plângă de nimic.

Mai târziu, Arnold declara: „John ne-a adus în situaţia să facem lucruri pe care, altminteri, le-am fi refuzat categoric.

Dintre actori, e adevărat, nu şi-a făcut niciunul griji că ar pûtea fi rănit în timpul filmărilor. În comparaţie cu operatorii şi cu figuranţii din scenele de luptă, am avut noroc, căci dintre aceştia, o mulţime şi-au frânt oasele şi au aterizat direct la spital."

Numai că nici Schwarzenegger n-a fost scutit de peripeţii, încă din prima zi, pe când se filma secvenţa în care Conan era urmărit de o haită de lupi sângeroşi, unul dintre animalele feroce s-a repezit direct la interpret. Arnold a căzut de pe o stâncă înaltă de aproape trei metri şi era gata să-şi frângă

spatele, dar nu şi-a pierdut optimismul: “A început bine şi a continuat tot aşa. Mă distra, era periculos!”

Filmările au durat până în luna mai. Milius intenţiona să fie gata până în iarnă şi să programeze premieră în perioada sărbătorilor. Dar prima variantă a filmului a fost refuzată de De Laurentiis. Producătorul a cerut ca pelicula să nu depăşească două ore. S-a făcut un nou montaj, aşa că, până la urmă, data premierei a fost fixată pentru mai 1982.

Dino de Laurentiis avea o strategie proprie de lansare a filmelor. Tactica lui consta în a ieşi pe piaţă în urma unei intense campanii publicitare şi cu un număr foarte mare de copii. Asta însemna că filmul putea fi văzut în multe locuri încă de la început. Publicul, înfometat în urma publicităţii, lua cu asalt sălile de cinematograf, încă din primele săptămâni. Secretul numărului mare de copii era acela că, în situaţia în care filmul ar fi dezamăgit publicul său dacă avea să fie desfiinţat de critică, efectele dezastruoase aveau să se resimtă abia după ce valul de curioşi şi-ar fi plătit obolul, realizând astfel amortizarea financiară.

Pentru Arnold a contat foarte mult alegerea soluţiei publicitare. Formula consta, până la urmă, în identificarea lui cu personajul: „Arnold Schwarzenegger este chiar Conan”, suna sloganul care însoţea afişul filmului. Campionul a preluat-o, susţinând, ori de câte ori avea ocazia: „Eu sunt Conan”. În felul acesta, vroia să atragă atenţia că, în sfârşit, actorul Schwarzenegger şi-a găsit personajul pe măsură. Era un îndemn pentru public să-l identifice cu acest gen de erou şi un semnal pentru producători, că el se identifică în acest gen de interpretare. „Lăsaţi-l pe Conan să vină la mine!” – exclamă patetic Arnold în interviuri. “El este asemenea mie, un caracter foarte fizic. Nu stă mai întâi să se gândească pentru ca apoi să acţioneze, nu, el o face imediat. Conan acţionează înainte de a gândi şi asta îmi place!”

Critică a primit în mod diferit interpretarea lui Schwarzenegger.

Unii cronicari catalogară filmul în seria superproducţiilor supuse întru totul gustului publicului şi îl abandonară definitiv.

Alţii îşi dădură seama că este, într-adevăr, un personaj pe care americanul anilor optzeci şi-l doreşte foarte tare. Se crea un fel de nouă mitologie, cea a eroului care îşi atinge ţelul, indiferent de numărul şi dificultatea încercărilor la care este supus.

Criticii, în marea lor majoritate, realizară că genul acesta de personaj i se potriveşte lui Arnold cel mai bine. Chiar dacă i se reproşa că îşi prezintă prea ostentativ corpul, că pare uneori să fie propria lui reclamă, Schwarzenegger, datorită trecutului său sportiv, părea cel mai îndreptăţit să se arate în pielea acestor eroi. El demonstra că nu şi-a creat un fizic pe care să-l folosească exclusiv pentru rol. În această ordine de idei, Stallone în „Rambo” şi Cristopher Reeves în „Superman” păreau, mai degrabă, nişte impostori. Reclama nu încetă să-l susţină din acest punct de vedere pe Arnold, care era prezentat că “Mr. Univers de şapte ori”.

Filmul a fost definit drept un „amestec mitologic de legende nordice şi greceşti, de opere wagneriene şi probleme actuale, combinat cu o intrigă de bandă desenată, încărcată exploziv.”

Principalul reproş care i s-a adus a fost faptul că vrea mereu să pară mai important decât este. Critica punea, mereu în discuţie, preţiozitatea cu care o asemenea peliculă afişa un citat din Nietzche: „Ceea ce nu ne omoară ne face mai puternici.” Chiar dacă este adevărat, nu poate fi considerat genul de replică menită să fie transferată în dialogul lui Schwarzenegger. I se reproşau lui Milius dialogurile umflate şi aluziile indecente la suferinţele lui Hristos, precum şi faptul că i-a permis compozitorului să încerce mereu să facă din film o operă, înecând toate aventurile într-un sos muzical bombastic. Mesajul însă era cât se poate de limpede şi, în anul de graţie 1982, ar fi trebuit să cadă pe un pământ fertil: „Acea parte a omenirii, care nu are acces la perfecţionarea tehnologică, nu are altceva de făcut decât să-şi mecanizeze, să-şi întărească şi să-şi controleze corpul într-atât, încât să concureze puterea tehnicii care a stăpânit şi a mecanizat viaţa.”

Bilanţul financiar al filmului nu a fost chiar cel scontat.

Strategia producătorului de a lansa un număr enorm de copii s-a dovedit foarte înţeleaptă, căci, după afluenţa teribilă de spectatori de la început, pelicula a fost repede uitată. “Conan barbarul” costase 19 milioane de dolari şi reuşea, cu greu, să aducă un venit net de 23 de milioane. Acest bilanţ se datora în parte, şi faptului că Milius nu confecţionase subiectului un sfârşit cu desăvârşire optimist. Publicul american apreciază, aproape fără excepţie, doar acele filme care se termină fericit.

Conan însă, deşi învingător, rămânea singur şi puţin trist pe scările templului. Iar publicul n-a putut să-i ierte această nuanţă de melancolie.

Pentru Arnold însă, bilanţul era extraordinar. Din punct de vedere financiar, intrase în categoria vedetelor cu onorarii de şapte cifre. Iar cariera lui cinematografică îşi găsise, în sfârşit, râvnita scânteie de pornire.

1982 fusese însă şi anul lansării personajului Rambo. “First Blood” aruncase pe piaţă un nou interpret, care se baza pe o tipologie asemănătoare celei reprezentate de Schwarzenegger.

Între austriac şi Sylvester Stallone începu acum o rivalitate, care nu a încetat niciodată. Arnold se socotea mai îndreptăţit decât italianul, să interpreteze acest gen de eroi, datorită trecutului său de culturist, care-l recomanda fizic pentru asemenea întreprinderi. Stallone nu arăta nici el rău, dar muşchii lui nu fuseseră nicio dată “confirmaţi competiţional”. „Nu ştiu cât măsoară bicepsul lui Stallone..., afirma Arnold maliţios, vrând să sugereze că rivalul său este totuşi un anonim. Deşi au ajuns colegi, deşi au contracte care îi leagă de aceeaşi societate de producţie cinematografică, deşi fac afaceri împreună, cei doi au grijă mereu să declare că nu sunt prieteni. Într-un fel sau altul, declaraţiile fiecăruia dintre ei au fost, de-a lungul timpului ca şi astăzi, atacuri mascate la adresa celuilalt. Când Stallone declara că este actorul cel

mai bine plătit al societăţii pentru care filmează amândoi, Schwarzenegger declară şi elcă se îndoieşte sincer.

Conflictul nu s-a stins nici cu trecerea timpului. În anii din urmă, Schwarzenegger nu ezită deloc să facă şi declaraţii mai tranşante. “Fac toate eforturile omeneşti cu putinţă să-l suport pe tipul ăsta, să fiu măcar amabil, dar emană din el tot felul de vibraţii negative”. Declaraţiile încearcă uneori să îmbrace haina obiectivităţii, să dea explicaţii pentru antipatie, să o motiveze cu ajutorul faptelor: „Nu de multă vreme, am luat micul dejun împreună. Am hotărât să nu ne mai punem beţe în roate unul altuia şi am stabilit la ce dată să scoatem noile filme ca să nu ne suprapunem. A fost o discuţie absolut constructivă şi aproape agreabilă. Eram gata să îmi reconsider părerea despre Sly, când a zis: «Vreau ca tu să aderi la noul meu club». Am zis: «Ce club?» Şi atunci a început să dea drumul la proştii: «Vă fi un club rezervat numai bărbaţilor, unde femeile nu vor fi admise sub niciun motiv. Aşa ca pe vremuri. Numai bărbaţi. O să putem să stăm tolăniţi şi să fumăm pipă şi să vorbim orice.»

I-am spus că a ales cel mai rău lucru pe care l-ar putea face, că trăim într-o epocă tare sensibilă, în care femeile sunt în stare să se bată ca să-şi păstreze egalitatea. I-am spus că nici eu nu sunt de acord cu cele mai multe dintre fleacurile pe care sunt ele în stare să le debiteze, dar că un asemenea club ar ofensa toate femeile inteligente care există în ţara asta. N-a priceput!”

Uneori, declaraţiile lui Arnold folosesc compătimirea ca pe o perfidă armă de atac, dovedind astfel că metodele austriacului au devenit rafinate. „Stallone a angajat cei mai buni specialişti în publicitate din lume, dar nici chiar ei n-au fost în stare să-i aranjeze o faimă ca lumea. Săracul! De altminteri, cred că nimeni în lume n-ar putea să-l scape de imaginea pe care o are!

Când îl vezi în costumele lui albe, încercând să semene cu o fotografie de modă, te apucă mila. Genul ăsta cam agasează lumea. Şi. pe urmă inelele de aur, lanţurile care strigă «ia uitaţi-vă la mine, ce bogat sunt eu!»... E chiar păcat că nu l-a învăţat nimeni să fie mai modest. I-am spus, de multe ori, că i-ar sta mai bine într-un pantalon de catifea şi o cămaşă în carouri...”

Presa a alimentat mult conflictul dintre cei doi. Probabil că într-o măsură destul de mare, protagoniştii înşişi au fost de acord să-l menţină viu, pentru că acest gen de scandal şi de declaraţii păstrează trează atenţia publicului. Este un mod inteligent de a-şi face publicitate, care nu devine nociv, atâta timp cât relaţiile de afaceri dintre cei doi nu sunt afectate. Ei lucrează împreună, sunt asociaţi într-o afacere care priveşte un mare lanţ de restaurante de lux, îşi văd de treabă cu succes şi, în acelaşi timp, se mai atacă reciproc, pentru ca lumea să nu uite să aleagă cumva între ei. S-au folosit până acum toate motivele de atac posibile. Atunci când ele par să se epuizeze, se apelează din nou la ipotetica relaţie dintre Schwarzenegger şi Brigitte Nielsen, fosta soţie a lui Stallone. Subiectul este o adevărată mină de aur, mai ales că se poate miza pe discreţia masculină asupra aventurilor. Schwarzenegger a afirmat de mai multe

ori, că între el şi Brigitte n-a fost decât o relaţie de lucru, dar, în acelaşi timp, a părut să lase impresia, prin câteva aluzii, că ar putea totuşi să fi fost vorba de mai mult. Adevărul nu-l va putea şti nimeni, niciodată. Într-un interviu din 1988, imediat după divorţul lui Stallone, Schwarzenegger se arăta din nou compătimitor: „Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei. Dar pot să vă spun că i-am văzut anul trecut, într-un magazin de pe Fifth Avenue, şi ea zicea: «Să nu care cumva să cumperi vesta asta, e caraghioasă. Hai mergem în alt magazin!». Vedeţi, ea îi făcea program! Bietul Sly, mi s-a făcut de-a dreptul milă de el!”

Să ne oprim însă aici cu exemplele despre atât de profitabilă, până la urmă, rivalitate dintre Schwarzenegger şi Stallone şi să ne întoarcem la anul 1983. Acest an reprezintă un triumf personal pentru Arnold. El făcuse deja de mai multă vreme demersuri pentru obţinerea cetăţeniei americane. Evident, lucrurile nu păreau să fie o problemă şi trebuia doar să aştepte să treacă perioada prevăzută de lege. Numai că Arnold nu vroia să renunţe nici la cetăţenia austriacă, iar asta se dovedea ceva mai complicat. Austria avea o legislaţie destul de rigidă şi aproape că nu accepta persoane cu dublă cetăţenie.

Schwarzenegger aflase că existau totuşi câteva excepţii. Toate eforturile de a obţine înlesnirea şi pentru el se dovediseră însă fără rezultat. Se părea că guvernul austriac nu-i putea ierta cetăţeanului său că vroia să-şi pună faima în slujba altui drapel.

Până la urmă, Arnold îşi aminti de prietenul lui din tinereţe, politicianul Alfred Gerstl. Apelă la el şi, după mai multe tratative, Gerstl îi rezolvă problema. În sfârşit, cu dorinţa dublei cetăţenii îndeplinite, Arnold Schwarzenegger se alătura, la 16 septembrie 1983, mulţimii de două mii de emigranţi care depuneau jurământul pe steagul american, în Shrine Auditorium din Los Angeles. A fost un moment înălţător. La sfârşitul ceremoniei, noii cetăţeni ai Statelor Unite îşi căzeau în braţe unii altora, la întâmplare, plângând de fericire. Conştient de posibilităţile publicitare ale unui asemenea eveniment, Arnold se lăsă fotografiat din belşug. În următoarele luni dădu dovadă, în toate apariţiile publice, de un patriotism manifest. Lăuda modul de viaţa american şi părea să fie de partea republicanilor.

Bineînţeles, au apărut foarte repede, zvonuri despre ambiţiile politice ale lui Arnold. Se vehicula ideea unei candidaturi pentru senat. Schwarzenegger susţinea peste tot că nu nutreşte asemenea ambiţii, dar dezminţirile lui erau puse pe seama şireteniei. Totul părea sigur atunci când starul apăru la o reuniune a republicanilor, care se ţinea la Dallas, şi anunţă că va fi fericit să dea primul lui vot de cetăţean american pentru un preşedinte ca Ronald Reagan.

Toate speculaţiile se bazau pe marea popularitate a lui Arnold, care ar fi reprezentat oricând un capital electoral însemnat. Însă campionul nu dorea, într-adevăr, să se lanseze în politică. El nu şi-a ascuns deloc simpatiile republicane, ba chiar a acceptat să-şi pună popularitatea în slujba sprijinirii

candidaturilor republicane pentru Casa Albă. A fost un fervent susţinător electoral al lui George Bush şi apoi a acceptat însărcinări guvernamentale din partea acestuia. Dar toate angajamentele de acest gen erau legate de sport, de cultura fizică, de propagandă pentru bodybuilding şi niciodată direct de politica efectivă.

Mai târziu, după ce a intrat în clanul Kennedy, speculaţiile despre ambiţiile politice ale lui Schwarzenegger au reînceput, dar declaraţiile în acest sens ale starului au rămas ferme:

„Politica în sine nu mă interesează deşi, vreau să fiu bineînţeles, îmi place. Este important să te implici în viitorul tării tale, dar ador ceea ce fac şi vreau să-mi păstrez o marjă de libertate. Dacă faci politică, trebuie să serveşti o anumită cauză şi să-ţi supraveghezi toate acţiunile. Nu este vorba că aş avea ceva anume de supravegheat. Viaţa mea nu riscă să devină în niciun fel o viaţă de scandal: nu cred în frauda fiscală, nu întemeiez societăţi fantomă. Dar nu simt dorinţa de a mă prezenta în faţa alegătorilor. Vreau mai întâi să-mi îndeplinesc obiectivele în afaceri şi să mă realizez că actor.”

Zis şi făcut. Proaspătul cetăţean american semnă cu de Laurentiis un contract pentru o serie de filme „Conan”. Primul din această serie avea să fie „Conan distrugătorul”.

Producătorul primise semnalele lansate de public la precedenta peliculă şi intenţiona să-şi modeleze oferta în funcţie de cerere.

Nu urma să fie preluată nicio altă figură din filmul lui Milius, în afară de Conan însuşi, care adunase un număr important de fani.

El urma de această dată să apară ca un luptător dintr-un grup, căci evoluţia de erou solitar îl umplea, până la urmă, de melancolia aceea păguboasă financiar. În plus, finalul trebuia să fie cu totul fericit, în sensul că, după ce Conan avea să-şi înece în sânge duşmanii, nu trebuia să se lase încercat de niciun fel de tristeţe.

Echipă era formată de scenariştii Roy Thomas şi Gerry Conway, precum şi de regizorul Roger Donaldson. Ei hotărâră mai întâi că grupul din care va face parte Conan trebuie să fie unul colorat şi surprinzător, ceea ce a dus, din motive de contrast, la o distribuţie exotică. Ea reunea pe cântăreaţa Grace Jones (bandită Zulă), baschetbalistul Wilt Chamberlain (uriaşul Bombaata) şi Danny de Vito (hoţul Malak). Celebrităţi din domenii atât de diferite aveau menirea să atragă categorii cât mai diverse de public. Dar prima variantă a scenariului i se păru lui de Laurentiis încărcată cu un umor prea infantil. Subiectul fu trecut pentru prelucrare scenaristului Stanley Mann. Roy Thomas, Conway şi Donaldson părăsiră echipa şi intentară proces pentru drepturile de autor. Nimic neobişnuit pentru producător. Mann modifică dialogul, făcu povestea credibilă, dar Thomas şi Conway câştigară procesul şi semnară scenariul.

Ca regizor fu însă chemat Richard Fleischer, în a cărui experienţă, producătorul avea deplină încredere. Numai că amânarea repetată a începerii

filmărilor îl fac indisponibil pe Danny de Vito, care este înlocuit, în final, cu Tracey Walter.

Până la urmă, păţaniile preliminare ale filmului “Conan distrugătorul” păreau să fi luat sfârşit şi Schwarzenegger se întâlnea cu Fleischer să stabilească ultimele amănunte, înainte de începerea filmărilor. Iată însă că Arnold avu parte, cu acest prilej, de una dintre cele mai mari surprize din viaţa lui.

Fleischer îi ceru, nici mai mult nici mai puţin decât... să mai pună nişte muşchi pe el! Starul amuţi de uimire. Candid, Richard Fleischer explica mai târziu: „În filmul precedent mi se păruse pur şi simplu că ar fi prea blând. Arăta ca un tip mediocru, înalt şi puternic. I-am spus că aş fi vrut să văd mai mulţi muşchi pe el, dar nici atâţia cât să deranjeze privirea. Muşchii să fie pur şi simplu acolo şi să pară uriaşi.”

Şi Arnold „mai puse ceva muşchi”, după care plecă în Mexic pentru filmări. “Conan distrugătorul” reuşi să rupă complet orice legătură cu “barbarul” precedent. Filmul nu mai miza deloc pe violenţa excesivă a lui Milius. Fleischer era mai agreabil, mai amuzant, dar şi mult mai convenţional. Ţinutul în care se desfăşurau aventurile devenise însă mùlt mai fantastic, timpul desfăşurării aventurilor păru mult mai legendar şi mai romantic, iar grupul de personaje era plin de pitoresc.

Aventurile aveau un caracter mai degrabă magic decât războinic. Filmările se desfăşurară fără accidente şi fără riscuri inutile, terminându-se cu bine. Echipa de interpreţi legă prietenii trainice. Arnold mărturisea că fusese o experienţă plăcută întru totul şi că, după filmările cu Milius, nici nu-şi imaginase că poate exista o experienţă “Conan” atât de blândă şi de lipsită de riscuri.

Lipsa de riscuri părea să fi fost impusă în toate, de regizorul Richard Fleischer. De Laurentiis fusese inspirat când îl investise cu încrederea lui, căci nu fu nevoie să intervină cu nimic. Filmul se înscrise de la început într-o durată acceptabilă – ceva mai mult de o oră şi jumătate – iar premiera nu fu amânată niciodată. Ea avu loc la începutul anului 1984 şi, ca de obicei, producătorul lansă un număr impresionant de copii.

Succesul de casă al „Distrugătorului” se dovedi repede mai mare decât al filmului precedent, ca şi longevitatea lui. Critica îi reproşa însă un fel de mediocritate blândă, chiar dacă mai suportabilă, în totul, decât violenţa lui Milius. Fleischer păcătui şi el prin grandomania aluziilor, chiar dacă mai puţin decât predecesorul lui. Regina Taramis vroia să amintească de Tamora din „Titus Andronicus” al lui Shakespeare; filmul avea o vagă pretenţie să concureze cu marile legende, dar ambiţiile lui se opreu la timp şi nu ajungeau să deranjeze. Secvenţele sunt spectaculoase, mai ales prin prezenţa lui Schwarzenegger.

Fleischer descoperise secretul de a-l face să pară mai impozant:

El nu constă în cei câţiva muşchi în plus, ci în evidenţierea eroului, prin contrast cu nişte situaţii mai palide şi mai puţin sângeroase. În felul acesta,

personajul se umaniza şi, paradoxal, apărea mai eroic.

Scenariul îi oferise lui Arnold Schwarzenegger mult dialog, umor din belşug şi o paletă largă de stări emoţionale. Starului i-au reuşit mai multe secvenţe comice, dar critica îl acuza totuşi că nu avea – cel puţin până la acea dată – inventarul de mijloace actoriceşti necesare transferării umorului, în registrul ironiei subtile. I se reproşa că multe dintre secvenţele, care se bazau în special pe interpretarea lui, deveniseră secvenţe mai degrabă de umplutură. I se atrase atenţia că nu ştia încă unde trebuia să se oprească şi astfel nu putea aprecia cât de tare se poate baza pe actoria lui. Cel mai adesea era adusă în discuţie secvenţa în care Conan se îmbată. Schwarzenegger exagerase aici într-un mod care-i devenise şi lui limpede, anume căzuse în ispita de a arăta toate aspectele beţiei. Conan-Schwarzenegger beat strângea tare pleoapele, se bălăbănea, se bâlbâia şi îşi împleticea limba – într-un cuvânt, “juca” peste măsură.

Unii critici se întrebau ce-ar fi devenit cariera lui Arnold – este vorba despre cariera lui în cinematograf – dacă filmul „Conan distrugătorul” ar fi apărut înaintea lui “Conan barbarul”. Probabil că tipologia eroilor lui ar fi alunecat înspre o latură mai umană. Nu-i vorbă, lui Arnold i-ar fi plăcut şi aşa ceva, dar până la urmă probabil s-ar fi străduit, şi ar fi reuşit desigur, să ajungă tot la un super-erou. Era în firea lui să-şi dorească depăşirea oricărei limite şi era evident că acelaşi lucru îl intenţiona şi în ceea ce-i privea pe eroii lui. Oricum însă, la fel ca şi personajelor sale, de acum înainte lui Arnold Schwarzenegger-starul nimic nu-i mai putea sta în cale.

CAPITOLUL XII – Punct ochit, punct lovit!

„Poţi să te impui în cinematograf şi fără să câştigi neapărat premiul Oscar. Poţi să te impui ca actorul care câştigă cei mai mulţi bani. Sau ca interpretul cel mai bine plătit pentru un rol anume. Sau ca acela care are cea mai mare parte din proprietate asupra filmelor pe care le face. Poţi fi regele industriei filmului, sau regèle box-office-lui din lumea întreagă. Cât despre mine, eu semăn cu un produs al mesajului personajelor mele, care nu fac decât să spună mereu: «Fii tare! Fii puternic! Fii atât de inteligent încât să nu contezi decât pe tine pentru a-ţi salva viaţa!» “

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Pentru Arnold începea acum perioada de aur pe care o aştepta de atâta vreme. Trecuseră cincisprezece ani de la eşecul probei pentru reclama la “7-Up.” Nu-i fusese deloc uşor eroului nostru să aştepte şi să-şi clădească ascensiunea, fără ca în acest timp să se simtă vreodată cu adevărat răsplătit pentru demersul lui. Dar iată, acum reuşita venise şi era totală, indiscutabilă, definitivă. Schwarzenegger devenise notoriu, lansase un personaj notoriu, mai mult, lansase un gen notoriu şi pe care îl controla aproape în exclusivitate. Aşa cum singur spunea, în timp ce lumea filmului era ocupată cu micile ei furtuni, el îşi clădise în mijlocul imperiului ei o cetate inexpugnabilă.

Ofertele veneau acum, una după alta. Perioadă, în care trebuia să fie atent cu fiecare producător şi să alerge el după rolurile despre care credea că i s-ar potrivi, era de domeniul trecutului.

Ajunsese în măsură să impună el condiţiile. Dovada cea mai clară! După atâţia ani de aşteptare, în intervalul 1984-1988, Arnold scoase 9 (nouă!) premiere! Toate roluri principale.

Toate personaje pe măsura lui. Toate încununate, într-un fel sau altul, de succes. Mai mult decât atât nu era fizic posibil!

În toamna lui 1984, avu loc premiera filmului “Terminator”.

Aceasta era prima peliculă dintr-o serie care propunea un nou personaj: un robot ultra-sofisticat venit din viitor care avea menirea să modifice trecutul în aspectele sale funeste pentru respectivul viitor. În mod concret, Arnold interpretase un robot criminal, un “lichidator” al oricărei fiinţe vii care îi stătea în cale, cu sarcina principală de a distruge o femeie, mama unui copil nenăscut încă. Üna peste alta, destul de complicat de povestit aşa. Esenţial însă era faptul că genul de erou întruchipat de Schwarzenegger se mutase din preistorie şi legendă în viitor. Acest lucru presupunea alt tip de arme, o violenţă mult tehnicizată şi un gen de tristeţe post-atomică.

Catastrofele pe care se bazau filmele de acest gen păreau cu adevărat inevitabile. Marea lor majoritate se petrecuseră deja, iar încercarea unora dintre personaje de a schimba lucrurile, părea de domeniul disperării.

Schwarzenegger-Terminator se afla în acest film de partea maşinilor. Atunci când primise oferta, acceptase fără cea mai mică şovăială, convins că o maşină înarmată era o ipostază care i se potrivea. Şi mai ales i se potrivea ipostaza de erou invincibil. Pentru că, judecând bine, Terminator nu era niciodată învins. Era distrus, într-adevăr, dar neînvins.

Cel care îi propusese rolul era regizorul James Cameron.

Cameron era la al doilea film al său. Debutase într-un mod convingător şi era aşteptat să confirme, atât de spectatori cât şi de critică. Cu „Terminator", el dovedea că aşteptările fuseseră absolut îndreptăţite. Regizorul reuşea un film de acţiune fulminant, care ţinea spectatorul cu sufletul la gură. Ştiinţa lui Cameron, de a-l face pe Terminator să pară imposibil de eliminat, creştea clipă de clipă tensiunea. El reuşise să evite, cu ştiinţa unui vulpoi bătrân, tentaţia de a înlănţui simplu scenele.

Scenariul lui nu slăbea ritmul nicio singură clipă, servind puncte culminante în serie. Existau în film torente de scene tensionate care, prin ştiinţa realizatorilor, reuşeau să se însumeze unele cu celelalte. Secvenţele fuseseră filmate excelent şi erau dublate la fel de muzica lui Brad Field. Pelicula avea acea calitate rară pe care o dă completa identitate dintre dramaturgie şi tematică. Cameron folosea cele mai moderne mijloace tehnice pentru a obţine un sentiment foarte simplu şi foarte omenesc: frica. El reuşea să ajungă egalul în materie al lui Steven Spielberg, cel care în deceniul opt devenise maestrul genului.

Terminatorul lui Schwarzenegger era caracterizat drept "un automat fără milă, fără regret, fără frică." Nu în ultimul rând, sentimentul acesta de masivitate ameninţătoare era pus şi pe seama interpretării. Uneori se părea că actorul s-a confundat cu personajul. Un critic afirma, pe jumătate în glumă, pe jumătate speriat cu adevărat: „Filmele ca «Terminator» îţi lasă impresia că roboţii au preluat demult puterea, cel puţin la Hollywood".

Studiat mai atent, scenariul se dovedea încă şi mai inteligent. Dacă la prima vedere povestea părea doar impecabil şi profesionist construită, la o a doua lectură ea dovedea trimiteri discrete la probleme mai adânci. Exista în film un joc al paradoxurilor temporale; existau raporturi cauzale rafinate şi referiri la mitologia esenţială a omenirii, aşa cum era raportarea la legendă lui Mesia. Toate acestea nu îngreunau cu nimic accesibilitatea, desfăşurarea rotundă şi clară a poveştii.

Existenţa laturii erotic-sentimentale a peliculei făcea ca totul să pară mai omenesc, deci cu atât mai posibil.

Critica, preocupată să catalogheze, a încadrat „Terminator" în genul filmelor „New Bad Future" (Viitorul rău) şi l-a considerat un fel de model, de ghid pentru această categorie cinematografică. Se considera, mai ales, că filmul se diferenţiază clar de categoria SF de serie, prin aceea că nu se ambiţiona să hotărască o vină cuiva, pentru starea proastă în care ajungea omenirea. Nu erau implicate ca vinovate maşinile în sine, ci eventual proasta

lor folosire. În fond, Terminator nu putea fi distrus decât cu ajutorul unei alte maşini – o presă enormă.

„Terminator” a fost acel film inteligent pe care Arnold îl aştepta de atâta vreme. Rolul a însemnat consacrarea lui absolută. Inexpresivitatea pe care i-o cerea personajul îi convenea de minune. Terminator se potrivea întru totul posibilităţilor lui actoriceşti şi nu-i cerea, nici măcar, acel minim efort de adaptare pe care i-l impusese Conan. Masca rigidă şi imobilitatea expresiei îl solicitaseră, exact, în direcţia care îi convenea cel mai mult şi pe care o stăpânea cel mai bine.

Privită mai atent, construcţia pe care o dăduse rolului se baza exclusiv pe acel principiu pe care îl deprinsese atât de bine, în timpul lungilor lui antrenamente: disciplina absolută.

Critica primise bine rolul. Într-un fel, cronicile păreau şi ele puţin speriate de o voinţă atât de totală. Acum chiar că Arnold era confundat cu Terminator! Un critic spunea despre el: „Schwarzenegger este o maşină. Cu el nu poţi argumenta!” Iar un altul: „Nu este un talent natural. Dar este în stare să înveţe şi va munci oricât ca să-şi îmbunătăţească stilul. Este un actor!”

Starul, în schimb, părea încântat de imaginea indestructibilă pe care reuşise să o transmită. Era chiar bine dispus şi făcea declaraţii paradoxale, care, bineînţeles, stârneau admiraţia fanilor: „În fiecare dintre filmele mele mă îndrăgostesc... de o armă. De ce ar trebui să fie o femeie? E de-a dreptul plicticos! Şi pe urmă, în mai toate filmele de aventuri, femeile nu au decât o apariţie trecătoare. Sigur, numai dacă filmul nu se învârteşte chiar în jurul uneia dintre ele, ca în «Terminator». Dar dacă femeia e doar vânturată prin film aşa, ca să mai adaugi puţin sex în manieră hollywoodiană, mai bine te îndrăgosteştide o bazooka!”

“Terminator” a fost un film care, din punct de vedere financiar, a dat lovitura. A realizat cele mai mari încasări în 1984, chiar dacă premiera avusese loc abia în toamnă. Succesul a continuat în timp şi a adus producătorului un venit curat de 69 milioane de dolari. Evident, încasările au fost o lovitură norocoasă şi pentru interpretul principal, care şi-a avut cota-parte. Dar mai important pentru Arnold era faptul că, imaginea lui pe ecran se ridicase definitiv deasupra domeniului pur omenesc. Era deci foarte normal ca să nu mai aibă niciun interes să se întoarcă în zona filmelor cu barbari. Cu toate acestea, viitorul film va fi „Red Sonja”, a cărui acţiune se petrecea din nou în preistorie. „Red Sonja” era un fel de replică feminină a filmelor cu Conan. Arnold acceptă să joace doar pentru că îl rugaseră Dino de Laurentiis – cu care era acum în relaţii foarte bune, precum şi excelentul său prieten Richard Fleischer. Rolul lui era o variantă a lui Conan, care acum se numea Kalidor. Parteneră în rolul Soniei avea să-i fie daneza Brigitte Nielsen.

Filmările începură pe 24 septembrie 1984, la Roma.

Schwarzenegger n-o cunoştea pe parteneră cu care avea să joace. De fapt, nimeni n-o cunoştea încă prea bine pe Brigitte.

De Laurentiis o văzuse pe coperta unei reviste de modă şi cedase insistenţelor ei, promiţându-i că o va lansa în cinematograf. În curând însă, prezenţa debutantei pe platourile de filmare deveni o pacoste pentru toată lumea. Regizorul Fleischer nu ştia ce să mai facă pentru ca interpreta să aibă cât de cât firesc, în apariţia ei eroică. Operatorul nu mai ştia cum să o filmeze ca să nu pară copleşitoare în raport cu ceilalţi interpreţi. Erau probleme chiar şi în secvenţele pe care ea le avea de jucat alături de Arnold, căci staturile lor erau comparabile (!) şi uneori Brigitte devenea impunătoare în raport cu absolut orice! Nici caracterul danezei nu părea mai şlefuit decât talentul ei: era pisăloagă, alintată, un scai de care nu puteai scăpa nicio clipă şi, dacă se putea încă ceva şi mai rău, nu se pricepea să facă nimic.

Cea mai mare dificultate se ivi curând din cauza relaţiilor ei cu Arnold. Nu vă grăbiţi să credeţi că aţi înţeles totul. Arnold a dezminţit mereu, că între el şi uriaşa debutantă ar fi fost alte legături decât cele „de serviciu”. Asta însă nu înseamnă că Brigitte n-ar fi încercat totul ca să-l cucerească. Nu se ştie din ce motiv, era hotărâtă să-l ia pe Arnold de bărbat şi se ţinea de el. Încerca mereu să ajungă lângă starul american în orice împrejurare: la masă, la petreceri, la ieşirile de seara. Un adevărat gentleman, aşa cum se vroia Schwarzenegger, nu putea respinge brutal avansurile unei femei. Aşa că, după câteva zile, zvonul că între cei doi a început o aventură pasionantă se răspândi cu repeziciune.

Brigitte Nielsen era la acea dată o femeie fără obligaţii – cel puţin în aparenţă – deci în principiu, nu există vreun impediment serios în ce priveşte legătura celor doi. Arnold, în schimb, era ca şi logodit cu Maria Schriver. Totuşi, mici bârfe despre anume legături sentimentale ocazionale între el şi partenerele lui din alte filme mai existaseră, dar nimeni nu făcuse atunci atâta caz de ele. De ce să fi fost altfel de astă dată? Probabil pentru că Brigitte avea faima funestă de persoană imposibilă.

Cei care se gândeau la posibila aventură a celor doi actori erau îngrijoraţi – unii – sau fericiţi – alţii – că Schwarzenegger avea să-şi găsească „ac de cojoc”. Pentru că – faptul era notoriu – de Brigitte nu se putea scăpa! Dacă Arnold avusese ghinionul să se oblige cumva în faţa ei, atunci putea fi sigur că n-avea s-o scoată lesne la capăt!

Presa îşi dădu seama că pretinsa aventură este o mină de aur şi îşi făcea un punct de onoare din a-şi ţine cititorii la curent cu ultimele evoluţii ale “cazului”. Senzaţia era asigurată. Se spunea că Aurelia Schwarzenegger în persoană l-ar fi sunat pe fiul ei, în mod repetat, pentru a-i spune să termine “cu persoana aceea imposibilă”. Se vorbea despre faptul că Maria ar fi pus detectivi pe urmele lui Arnold şi că aceştia aveau datoria să-i raporteze din două în două ore, ziua şi noaptea, tot ce făcea logodnicul ei. Se spunea chiar că venise ea însăşi, incognito, să vadă cine este rivala ei şi cum ar fi cazul să acţioneze. Unii dintre ziarişti erau chiar atât de îndrăzneţi încât susţineau că întreg clanul Kennedy se implica în această “love-affair” şi că lui Brigitte avea să i se retragă dreptul de şedere în Italia. Ca să nu mai vorbim despre ce avea

să i se întâmple în SÜA, unde, evident, nu avea să fie primită niciodată!

Toată această febrilă activitate de presă nu era însă decât exploatarea la maximum a unui fapt despre care, în fond, nimeni nu ştia nimic. În mod obiectiv, adevărat era că Brigitte Nielsen îi făcea curte lui Arnold şi că el încerca în mod vizibil să se eschiveze. Situaţia părea comică, în fond, şi absolut pe dos decât se întâmpla în film. Sonja era un personaj mai degrabă rezervat, care se lăsa cu greu şi, abia la sfârşit, îmbrăţişată de Kalidor. Pe cât de tare trebuia să se prefacă Brigitte în film că-şi respinge partenerul, pe atât alerga după el în fiecare pauză de filmare! Încurcătura făcea deliciul tehnicienilor şi îl aducea la disperare pe regizor. Fleischer nu mai ştia cum să aranjeze camerele şi din ce unghi să filmeze ca să nu se vadă ce priviri languroase îi arunca lui Kalidor Sonja cea războinică atunci când ar fi trebuit, de fapt, să-l respingă cu hotărâre!

Nu vom afla niciodată în ce măsură se amuza Schwarzenegger de toată această aventură comico-sentimentală. El a părut însă tot timpul să ia în uşor situaţia şi să nu-şi facă probleme. Nu era obligat cu nimic faţă de Brigitte, iar un scandal în presă nu însemna neapărat un lucru negativ pentru cineva care era obişnuit cu publicitatea. Era cel mult un grăunte de sare într-o imagine altminteri teribil de pozitivă. Peste ani, când a fost întrebat direct dacă Brigitte Nielsen a fost “prietena lui” în perioada filmărilor la „Red Sonja”, răspunsul a venit ferm şi explicit: “Nici vorbă. Aşa ar fi vrut ea. După ce s-a învârtit o vreme degeaba în jurul meu, a venit într-o zi la mine în cabină şi mi-a spus răspicat: «Vreau să vin cu tine în America şi să fiu soţia ta!» Şi eu i-am răspuns la fel de răspicat: «Am deja o logodnică de care mă simt profund legat şi n-am nevoie de nimeni altcineva». «Dar eu sunt cea mai bună» – a zis ea. «Te asigur că nimic nu mă va face să-mi schimb hotărârea», i-am răspuns, «dar mai sunt o grămadă de tipi pe-acolo.» Ea îl cunoştea pe Jake Bloom, avocatul meu – care era şi avocatul lui Stallone. L-a rugat pe Jake s-o invite la masă o dată când era şi Sly, şi ăsta s-a aprins imediat după ea. Am fost foarte mulţumit, pentru că nu vroiam s-o văd ţinându-se după mine. E o persoană care nu te slăbeşte nicio clipă!”.

Zvonurile au dispărut tot atât de repede cum apăruseră. La 11 ianuarie 1985, Arnold se întorcea – singur – în Statele Unite şi peste puţină vreme începea filmările pentru „Commando”.

„Red Sonja” apăru în vara următoare şi fu o cădere. Criticile erau distrugătoare şi încasările mizerabile. Până la urmă, Fleischer nu izbutise să aducă toate lucrurile la un numitor cât de cât comun. Despre Schwarzenegger se spunea că nu reuşeşte să fie decât un erou secundar, care părea că se străduieşte, cu o vădită lipsă de plăcere, să scape cât mai repede de obligaţiile lui. „Red Sonja” reuşea însă, să demonstreze limpede un lucru: vremea “barbarului” trecuse. “Terminator” modificase într-atât imaginea pe ecran a lui Arnold Schwarzenegger, încât acesta nu se mai putea întoarce în preistorie. Venise timpul eroului din zilele noastre.

Stallone avusese un succes neaşteptat cu “Rambo” II, care tocmai apăruse pe piaţă. Specialiştii erau cu toţii convinşi că acest lucru se datora mai ales modelului de erou pe care îl propunea. Era vorba de un luptător care ia lucrurile pe cont propriu şi care impune dreptatea cu baioneta, fără să mai aştepte negocierile şi tergiversările politicienilor. Reprezentând acest justiţiar sângeros şi frust, Stallone ajungea steaua momentului.

Nu exista, poate, niciun alt lucru care să-l înfurie mai tare pe Arnold decât acest neaşteptat succes al rivalului său direct.

„Commando” reprezintă ofensiva declanşată de el, în replică.

Atacurile verbale ajung să fie deschise şi furioase. „S-ar putea să omorâm în «Commando» mai mulţi oameni decât Stallone în «Rambo II», numai că noi nu pretindem că facem totul din mândrie patriotică. Această agitare a steagului este curată tâmpenie!” – declară Schwarzenegger presei.

Într-adevăr, noul film era o orgie de acţiune. Încă din pregeneric, spectatorului i se “livrau” trei crime; apoi, imediat, era “servit” în imagine bicepsul singurului bărbat care putea stăvili aşa o grozăvie: cine altul decât Arnold Schwarzenegger, interpretând aici un personaj numit John Matrix. Într-un fel, „Commando” se păstra în limitele realităţii, doar în secvenţele idilice, altfel filmul părea să vizeze ficţiunea pură. Matrix sare de pe roata unui avion în mers, smulge cabine telefonice cu mâna şi distruge de unul singur o trupă de elită, înarmată până-n dinţi. Evident, el nu se alege din toate acestea nici măcar cu o zgârietură. Mobilul nu mai era politic – ca în “Rambo” – ci dragostea ultragiată a unui tată pentru fiica lui. Se regăseau în film modele clasice de a acţiona: eroul prefera, de exemplu, lupta faţă în faţă cu adversarul, un fel de echivalent al „trântei drepte”. Doar că totul se baza pe nişte date fizice ieşite din obişnuit.

După ce Schwarzenegger demonstrase că era un invincibil supra-om al preistoriei şi al viitorului post-atomic, acum aducea o imagine a invincibilităţii lui actuale, a supra-omului din zilele noastre. Actorul se simţea în sfârşit liber, pentru că nu mai era forţat să se adapteze la scară umană şi nega chiar necesitatea existenţei unei asemenea banale dimensiuni. Scenariul îi asigura un dialog destul de cinic, încât să poată suna înspăimântător atunci când era rostit cu accentul gutural al austriacului. „Îmi place de tine, de aceea am să te omor ultimul” – rostea senin Matrix. Arnold stăpânea la perfecţiune mijloacele actoriceşti de care avea nevoie, ca să joace secvenţele ce permiteau asemenea dialoguri. Mai greu fusese, în “Commando”, cu interpretarea scenelor de tandreţe şi îngrijorarea paternă, care au rămas, de altminteri, şi cele mai slabe secvenţe din film.

„Commando” s-a dovedit un film cu un foarte mare succes internaţional. El a devenit chiar un fel de “promotion” pentru numele lui Schwarzenegger, în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii: Japonia, Filipine, Rusia. Situaţia în U.R.S.S. avea să fie chiar spectaculoasă, „Commando” ajungând, în scurt timp şi pentru multă vreme, filmul cu cele mai multe copii pirat pe casete video.

Era clar că în sfârşit, lumea i se deschisese starului.

În acelaşi timp, viaţa particulară a lui Arnold se desfăşura la fel de fericit şi de precis. În august pleca în Austria împreună cu Maria Schriver. De aniversarea lui, chiar în ziua în care împlinea 38 de ani, o invită la o plimbare cu barca, pe lacul Thalersee şi acolo, în deplină linişte şi singurătate, o ceru în căsătorie. Maria acceptă, deschizând în felul acesta în faţa lui porţile imperiului Kennedy. După ce câştigase jumătate din împărăţie, Făt-Frumos Schwarzenegger o lua acum şi pe fiica împăratului de soţie! Aurelia, anunţată la întoarcere despre fericitul eveniment, era să leşine de emoţie. Bineînţeles, presa trebuia să afle şi ea despre căsătoria vedetei. Schwarzenegger se grăbi să prezinte el însuşi lucrurile, pentru a arunca asupra lor lumina cea mai convenabilă: „Era o zi splendidă. De jur-împrejurul nostru, erau dealuri verzi. Vâsleam şi îmi spuneam «acum sau niciodată!» Nu era nimeni acolo care să ne deranjeze sau să ne întrerupă. Mi se părea extraordinar de romantic. Aşa că i-am cerut mâna...”

Nunta fusese fixată pentru 26 aprilie 1986. Era o nouă victorie a lui Arnold în înfruntarea directă cu Stallone. În timp ce acesta din urmă rămânea cu Brigitte Nielssen, Schwarzenegger se însura cu moştenitoarea milioanelor familiei Kennedy. Deşi prietenia dintre el şi Maria dura de nouă ani, multă lume a fost totuşi mirată de această căsătorie. Unii îndrăzneau chiar să spună că Arnold ar fi “o pată neagră pentru familia Kennedy.” Au început din nou speculaţii despre ambiţiile politice ale lui Arnold. Dar toate acestea nu erau decât vorbe-n vânt. Maria avusese şi ea între timp o ascensiune spectaculoasă ca ziaristă, devenind prezentatoare de ştiri la postul de televiziune „CBS Morning News”. Căsătoria celor două vedete avea să fie un foarte important eveniment monden!

Mai târziu, după ce au trecut câţiva ani şi discuţiile despre această căsătorie s-au mai domolit, Arnold a răspuns adesea în interviuri la întrebări despre natura relaţiilor dintre el şi Maria.

Declaraţiile lui s-au dovedit întotdeauna sobre şi echilibrate, chiar dacă uneori ziariştii aşteptau în mod evident un cât de mic motiv de scandal. Cea mai completă mărturisire părea să fie aceasta: „În ziua în care am întâlnit-o pe Maria, am simţit că era ceva foarte special, dar relaţia noastră a debutat lent. Pot să spun însă că am iubit-o din ce în ce mai mult, an după an.”

Angajamentul într-o căsnicie nu este însă ca un contract de afaceri unde, dacă lucrurile nu merg, te adresezi unui tribunal.

De asta nu m-am avântat să fac acest pas nici la 25, nici la 30, nici la 35 de ani. L-am făcut la 39, pentru că atunci am simţit că eram pregătit.” Ziariştii se arătau intrigaţi de faptul că, deşi legătura dintre cei doi era de multă vreme de notorietate, deşi căsătoria fusese stabilită, ei au continuat să locuiască separat până la nuntă. Arnold oferi însă şi la această întrebare o explicaţie valabilă: „Era preferabil să trăim separat. Maria provine din prima familie catolică a ţării şi nu vroiam să se spună că trăieşte în păcat. A fost o hotărâre

lipsită de egoism. Şi eu sunt catolic, dar nu-mi prea bat capul cu asta. Numai că am tot respectul pentru familia Kennedy şi nu vroiam să le stric reputaţia.”

Nunta a avut loc la data stabilită, la Church of Saint Francis Xavier din Hyannis Port. Arnold, care cu aproape două săptămâni înainte începuse lucrul la “Predator”, a venit cu avionul său personal direct de la filmări. Ceremonia era cotată drept evenimentul monden al anului. Ţinând cont de precedente de acest gen, se făcuseră eforturi ca ea să nu se transforme într-un circ de masă. Exagerările şi situaţiile necontrolate care se petrecuseră, nu de multă vreme, la nunta dintre Madonna şi Sean Penn, erau încă vii în memoria tuturor şi o repetare a acestui gen de lucruri era cu totul nedorită. Familia Kennedy îşi folosise toată influenţa şi obţinuse închiderea spaţiului aerian de deasupra localităţii Hyannis Port. O problemă o reprezentau şi ziariştii, veniţi într-un număr foarte mare. Lor le-a fost rezervată o platformă amenajată în faţa bisericii şi au fost condamnaţi să nu se poată mişca de acolo. Erau informaţi cu regularitate despre desfăşurarea evenimentelor de către agenţii de presă ai familiei Kennedy, care le aduceau, din oră în oră, un fel de „dări de seamă” gata redactate. Dar nimeni nu i-a putut împiedica pe reporterii de scandal să povestească amănunţit – şi, evident, exagerat – toate fleacurile la care avuseseră norocul să asiste cu ochii lor. De aceea, a doua zi, cotidienele desfăşurau pe cel puţin două coloane, povestea “spectaculoasă” a descărcării şi sădirii în faţa bisericii a unor pomişori gata înfloriţi.

Nunta a avut fast, dar a încercat să fie sobră, aşa cum o cerea tradiţia unei case mari. La cununie s-a cântat Wagner, Beethoven şi Schubert. Meniul de gală a constat în homar rece, piept de pui cu ciuperci în sos de şampanie, căpşuni californiene, bomboane “mozartiene” (aşa-numitele „Sfârcuri ale Venerei”) şi un tort de mireasă uriaş, cântărind aproape 200 de kg, cu opt etaje şi o înălţime de 2,30 m. Familia Kennedy şi-a făcut apariţia în jurul orei zece, întâmpinată cu urale de focalnici. Cronicile mondene menţionau: „Ted Kennedy şi Eunice Shriver; fiica lor divorţată Joan, într-o rochie înflorată roşu aprins; Ethel-cea-cu-mulţi-copii; controversata Jackie, aranjată meticulos, cu mănuşi albe, însoţită de fiul John-John şi fiica ei Caroline – în rochie albastră de domnişoară de onoare; tânărul politician în devenire Joseph II, cu soţia şi doi copii mici s.a.m. d”

„Buletinul oficial” oferit presei menţiona următoarea desfăşurare a evenimentelor: cununia a durat aproximativ 75 de minute şi a fost oficiată de reverendul John Baptist Riordan. Ted Kennedy, Jim Lorimer, Eunice şi Sargent Shriver au recitat pasaje din Biblie. Oprah Winfrey, o prietenă a Măriei din perioada petrecută de ea la Baltimore, a recitat poezia lui Elizabeth Barett Browning, „De ce anume te iubesc pe tine?”.

Domnişoarele de onoare ale Măriei au fost: Alexa Halaby, cele două surori ale reginei Iordaniei, Charlotte Soames Hambro, Theo Hayes şi producătoarea TV, Roberta Hollander. Cavalerul de onoare al lui Arnold a fost Franco Columbu. Mult mai mult, decât au oferit aceste „buletine de ştiri” ale

nunţii, nu s-a prea putut afla. După-amiază, tinerii căsătoriţi au plecat pentru luna de miere în Antigua.

Grăbindu-ne să povestim nunta, am devansat însă evenimentele. Să revenim în vara lui 1985. După cererea în căsătorie şi după vacanţa petrecută împreună cu Maria în Europa, Arnold se întorcea în SUA pentru un nou film. Era vorba despre „Raw Deal”. Filmările au început în luna octombrie. Personajul Mark Kaminski făcea parte din aceeaşi categorie cu Jöhn Matrix şi avea menirea să-i întărească lui Arnold poziţia de “invincibil al zilelor noastre”. Era vorba tot despre o serie de crime, de evenimente sângeroase şi de violenţe, pe care le putea rezolva “doar Mark Kaminski”.

Acesta se dovedea în stare să lichideze de unul singur o întreagă bandă de terorişti, încât un spectator mai atent s-ar fi putut întreba, la ce bun toată strategia de infiltrare a şerifului Kaminski în Mafia, de vreme ce el ar fi putut să-i distrugă, încă de la început. Răspunsul era simplu şi a aparţinut unui cronicar mai hâtru: „Şi noi cum ne-am fi petrecut două ore?”

Se pare însă, că şi Critică se obişnuise cu defectele unui asemenea gen de filme, pentru că deja nu se mai năpustea asupra lor să le desfiinţeze. Peliculei „Raw Deal” i se reproşează mai ales, că şi-a propus să fie nu doar un film de acţiune, ci şi unul ironic, şi că, pentru o asemenea iniţiativă, ar fi fost nevoie de un regizor mai priceput decât John Irvin. Lui Arnold i se reproşa în special stângăcia cu care încerca să-şi motiveze psihologic personajul. Această stângăcie aparţinea însă în special scenariului; Schwarzenegger avea doar vina de a nu fi reuşit s-o ia pe cont propriu. Oricum, mai mult încă decât în “Commando”, ultimul film era împărţit distinct în două categorii de secvenţe. Cele de acţiune se susţineau prin violenţă şi prin prezenţa fizică impresionantă a protagonistului; cele care ar fi trebuit să fie “psihologice” erau mortal de plicticoase şi arătau un Arnold, care rămăsese la fel de stângaci atunci când trebuia să se dovedească uman pe ecran. Schwarzenegger părea să se simtă cel mai “în pielea personajului” – actoriceşte vorbind --mai ales în final, când Kaminski se transformă într-o maşină nemiloasă de ucis. Reuşita acestei secvenţe punea şi mai tare în lumină nereuşita altora şi în general, evidenţia imensele dificultăţi pe care şi le asumă un regizor atunci când vroia să-l pună pe Schwarzenegger să interpreteze situaţii cât de cât normale.

Filmul a avut un succes sub aşteptări. Arnold fusese însă plătit regeşte şi, la sfârşitul filmărilor îşi cumpăra, cu preţul de cinci milioane de dolari, o vilă spaniolă în Pacific Palisades!

Din punctul lui de vedere, succesul venea pe bandă rulantă.

Următorul proiect cinematografic era „Predator”. De data asta, casa “2Oth Century Fox” îi oferea lui Arnold un fel de combinaţie între eroul contemporan şi cel al timpurilor viitoare.

Scenariul propunea o poveste fantastică, dar care se întâmpla absolut în vremea noastră – sau într-o vreme ca a noastră – numai că punea în conflict o forţă umană cu una extraterestră.

Dutch – acesta era numele personajului principal – se înfrunta cu un “Predator” – adică un extraterestru programat să distrugă.

Forţa umană se va dovedi, până la urmă, victorioasă. Din nou, singurul interpret verosimil al unui personaj de o asemenea forţă nu putea fi altcineva decât Arnold Schwarzenegger, dar chiar şi în această variantă, eroul se întorcea acasă, absolut golit sufleteşte şi parcă dezumanizat de absurdul încercărilor prin care fusese silit să treacă. Scenariul avea de această dată şi câteva implicaţii politice. Conflictul, unde erau amestecaţi până la urmă Dutch şi aliaţii lui, era declanşat de minciună autorităţilor care ascundeau, sub panaşul misiunilor patriotice, meschine interese politice. Personajul Dutch era un veteran al fostului război din Vietnam, iar “detaliul” acesta nu era nici el întâmplător. Pe de o parte, se făcea trimitere la război ca la ceva la fel de lipsit de sens şi de mincinos ca şi misiunea în care era trimis Dutch. Pe de altă parte, funcţiona din nou un mecanism al mentalităţii americane care era gata să asimileze un supra-erou contemporan cu un supravieţuitor al conflictului din Vietnam.

Era o concepţie pe care se bazau multe filme şi ea se dovedise plină de succes.

Filmările pentru “Predator” au început la 14 aprilie 1986 în Mexic, la Puerta Valeria. După douăsprezece zile, Arnold pleca să se însoare, aşa cum am povestit. El putu apoi să-şi permită o lună de miere ceva mai lungă, datorită faptului că filmul cerea efecte speciale, destul de complicat de pregătit. Deşi pe 12 mai, starul relua filmările, au mai urmat şi alte întreruperi, căci masca realizată pentru personajul Predator s-a dovedit ulterior nefuncţionala. Filmările odată gata, premiera a fost planificată pentru jumătatea anului următor, căci pelicula avea nevoie de dificile lucrări de postprocesare.

Arnold avea din nou în faţă o perioadă de timp mai puţin aglomerată. Se hotărî să se dedice “vieţii de familie”. De ziua de naştere a Măriei – 6 noiembrie – îi făcu o mare surpriză, căci invitase special pentru această ocazie, corul de copii din Viena, pe care îl adusese până la Los Angeles. La aniversare participa şi Aurelia Schwarzenegger, care, de când fiul ei se însurase, începuse să-şi petreacă mai mult timp în SUA. Crăciunul îi găseşte pe toţi la Seefeld. Soţii pleacă apoi pentru câteva zile la schi, după care rămân la New York să serbeze începutul noului an. Evident, Arnold nu-şi neglijează nicio clipă afacerile.

Aurelia este uluită de modul de viaţă al “băiatului”. Arnold, explica, amuzat: „Ea vine din Graz, un orăşel austriac unde oamenii se aşează la o ceaşcă de cafea – care se poate întinde două ore – şi au timp să stea la taclale. Când ajunge în California, se miră că la ora opt, atunci când se trezeşte, eu tocmai mi-am terminat antrenamentul. «De ce-i nevoie să te scoli aşa devreme?» mă întreabă ea? «De ce nu mănânci mai întâi? Nu cumva îţi dăunează la sănătate?» îi explic că trebuie să mă antrenez înainte de micul dejun. Apoi începe să sune telefonul, iar eu mănânc şi discut afaceri în acelaşi timp. Pe urmă plec la birou, iar după-amiaza mă găseşte din nou acasă, făcând

exerciţii. Dacă am o oră liberă, joc tenis în grădină cu Maria. Sau fac un tur cu motocicletă, sau călăresc. Mereu este ceva de făcut. Dar mama crede că sunt un măgar de povară şi că mă extenuez muncind. În fond, este o mamă austriacă foarte mândră de fiul ei."

Avu loc, în sfârşit, premiera cu „Predator". După numai o săptămână, filmul făcuse încasări de 12 milioane de dolari.

Era un indiciu, care dovedea din nou puterea numelui Schwarzenegger. Critică a considerat pelicula un amestec de SF şi film de război. Eroul obosit, pe care îl întruchipase Arnold, plăcu publicului şi păru să deschidă un nou gen pentru interpret.

Filmul aduse încasări foarte mari, plasându-se repede ca succes de casă pe locul doi după „Terminator". La sfârşitul anului, Arnold obţinea din partea Asociaţiilor Proprietarilor de Cinematografie, premiul „Starul anului". Nimeni nu se mai mira câtuşi de puţin. Succesul lui Schwarzenegger devenise ceva firesc, cotidian.

Numai şase luni mai târziu, urmă o nouă premieră: „The Running Man" („Evadatul"). Se reluă de data aceasta imaginea eroului încărcat de muşchi care, într-o societate viitoare, se răzvrătea cu toată puterea trupului împotriva aberaţiilor erei informaticii. Filmul beneficie de publicitatea importantă, pe care o obţinuse cu puţină vreme înainte relansarea pe piaţă a cărţii, după care se făcuse adaptarea cinematografică – un roman al prestigiosului Stephen King. Subiectul relua motive des întâlnite în scrierile despre viitor din anii şaizeci. Cel mai important dintre ele era cel al aspectului dezolant al Americii de după anul 2000. Arnold nu prea era de acord cu această imagine sumbră, dar publicul o agrea. Interpretul se mai întâlnise cu ea – să ne amintim numai de acel Los Angeles murdar şi copleşit de resturi ale succesivelor revoluţii tehnologice, cu care am avut de-a face în "Terminator". Categoria, în care s-ar putea încadra asemenea subiecte, se poate numi foarte bine, Apocalipsul marilor oraşe. De data asta, supra-eroul era în conflict cu dominaţia impusă de televiziune. De fapt cu minciuna, căci până la urmă nu se milita, împotriva televiziunii, ci împotriva manipulării oamenilor prin mass-media. Scenariul suferea din păcate, de unele contradicţii interne destul de ascuţite, pe care nu le putea acoperi complet nici măcar Schwarzenegger, cu fizicul lui impunător şi cu replicile lui cinice cu tot. Scenele de acţiune sunt la fel de convingătoare ca de obicei, căci Arnold se specializase într-atât într-un anume gen de duritate, încât ea reuşea acum să umple tot ecranul. Ca întotdeauna, i s-a reproşat că secvenţele de viaţă liniştită nu-i prea ies. De data aceasta, Arnold s-a hotărât să răspundă: „Atunci eliminaţi secvenţele de viaţa obişnuită!".

Ofertele continuau să curgă din toate părţile. Cea mai bună dovadă că personajele pe care le întruchipa Arnold se impuseseră în conştiinţa şi în referinţele publicului, era faptul că i se cerea să facă reluări, adică să facă de fapt, continuări ale filmelor care avuseseră succes. Schwarzenegger nu simţea însă niciun fel de atracţie pentru oferte de genul „Commando II" sau „Predator

II”, aşa că le refuză, însoţindu-şi atitudinea cu o nouă declaraţie de forţă: „Mă interesează că un film de-al meu să tină afişul numai până când îl scot pe următorul. Unii actori se asigură că au de lucru pe câţiva ani înainte, de frică să nu ajungă după următoarea premieră pe o pantă descendentă. Ei semnează contracte cu toate studiourile din oraş şi pe urmă, peste doi ani, când urmează să facă într-adevăr filmul, ajung să-l urască. Este o situaţie în care nu vreau să mă aflu niciodată.”

Aşa că, atunci când anunţă în sfârşit ce proiecte are pentru anul 1988, toată presa amuţi: Arnold intenţiona să joace rolul unui ofiţer sovietic! Austriacul se dovedea din nou în pas cu timpul. Politica de deschidere care se practica acum la Moscova pusese capăt războiului rece. Un asemenea rol, într-un scenariu care urmărea aventurile colaborării dintre un poliţist american şi unul sovietic, era un semn de exactă conectare la realitate. Chiar şi la realitatea financiară. Drept pentru care producătorul, considerând că publicul va fi avid după un asemenea subiect, îi şi plăteşte lui Schwarzenegger un onorariu de 10000000 de dolari, èe puneau astfel bazele unei fructuoase colaborări, între puternicul studio de producţie “Carolco” şi puternicul Arnold Schwarzenegger.

Regia filmului „Căldură roşie” o prelua Walter Hill, un specialist al filmelor de acţiune. El dorea ca în rolul căpitanului de miliţie Ivan Danko, Arnold să arate mai colţuros; îi ceru să mai slăbească. Starul dădu jos 10 kg şi luă, vreme de trei luni, lecţii de limbă rusă. Vroia ca, de „această dată, accentul lui să sune sovietic şi nu teuton. Filmările urmau să se desfăşoare la Budapesta şi Schlaming, întrucât, în URSS, tot nu se dădeau aprobări de filmare pentru americani. În luna următoare presa anunţa, însă, o ştire de senzaţie: În spiritul politicii de deschidere şi datorită admiraţiei pe care autorităţile sovietice o purtau sportivului şi actorului Arnold Schwarzenegger, Moscova autoriza filmările pe teritoriul său!

Între 9 şi 11 februarie 1988, o primă echipă de filmare se deplasa la Moscova pentru începerea lucrului la exterioarele din Piaţa Roşie. Echipă era însoţită de conducerea casei producătoare şi de interpreţi, care erau cu toţii devoraţi de curiozitate. Se simţeau de parcă ar fi fost primii oameni care pătrundeau în spatele zidului chinezesc. Nu aveau de ce să regrete călătoria, căci li se oferi ocazia să fie martorii unui eveniment istoric: chiar în acele zile Gorbaciov anunţă retragerea trupelor sovietice din Afganistan.

Obţinerea dreptului de a filma în Piaţa Roşie i-a făcut peliculei o publicitate internaţională imensă. „Căldură roşie” avea să fie un film care, ca şi “Commando”, avea să se bucure de încasări mai mari pe mapamond decât acasă, în America.

Imaginea lui Ivan Danko era aceea a unui poliţist lipsit de scrupulele americane ale “citirii drepturilor”. Ivan mai întâi loveşte şi pe urmă întreabă. Din punctul lui de vedere, un traficant de droguri sau un criminal nu mai au de ce să pretindă vreun drept. Ei sunt în mod evident vinovaţi, iar el îi poate trata

ca atare chiar înainte ca justiţia să se pronunţe. În mod explicabil, spectatorii americani l-au supranumit repede „Dirty Ivan” (Ivan cel Murdar). Schwarzenegger a ales ca soluţie de interpretare o lipsă de expresie aproape totală şi, o absolută imobilitate a feţei. El nu schimba mimica niciodată, pe tot parcursul filmului, răspunzând la jignirile colegului său american cu laconice fracţiuni de propoziţii. Actoria lui Arnold dovedea din nou că se bazează în principal pe o disciplină exemplară. În acelaşi timp, “Căldură roşie” îl eliberă pe star de complexul eroului solitar. Filmul cu eroi care impresionau prin fizic începea să fie depăşit, dar cu Ivan Danko Schwarzenegger dovedea că poate la fel de bine să joace şi altceva. După cum reacţionară fanii, se părea că publicul ar fi fost de acord cu o eventuală modificare de stil a preferatului său. În ce-l privea pe el, Arnold şi-o dorea din toată inima. O dată ce era plătit cu sume de opt cifre, putea, într-adevăr, să-şi permită şi altceva!

CAPITOLUL XIII – Schimbarea la faţă

„Am jucat în filme cu o mulţime de scene negre, cu o mulţime de eroi brutali, însă mesajul lor era clar: forţa trebuie întotdeauna folosită în mod pozitiv, pentru a zdrobi răul.

Arnold Schwarzenegger ca persoană particulară este împotriva forţei. Ceea ce am făcut în filme trebuie privit cu puţin umor: nu vreau să întemeiez o nouă filosofie, vreau numai să câştig bani!

Eu însumi sunt un tip vulnerabil, într-o mulţime de privinţe. Am încercat de aceea să fac şi alt fel de filme, căci sunt de părere că pe ecran trebuie să apară adevărata noastră personalitate.”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Pas cu pas, an cu an, Schwarzenegger înaintase cu răbdare şi încăpăţânare pe drumul pe care şi-l propusese. Perseverenţa culturistului şi capacitatea de adaptare a actorului îşi dăduseră mâna ca să creeze un imperiu inexpugnabil. Arnold nu mai era un om, ci o instituţie. Devenise în ochii tuturor exact ceea ce intenţionase: un erou gata de orice. În stare să se transforme, convingător, în ceea ce se aştepta de la el. În stare să facă publicul să aştepte de la el ceea ce era dispus să dea!

După atâtea concursuri, după atâtea filme cu succes variabil care îl aduseseră însă în vârful Olimpului cinematografic, Arnold obţinuse cel mai mare atu pe care şi l-ar fi putut dori: publicul era gata să-l accepte în orice ipostază. Avea acum dreptul să se arate aşa cum dorea. Raporturile de forţă se schimbaseră. Nu mai trebuia să-şi construiască imaginea după preferinţele publicului, ci publicul ajunsese să-şi reconsidere gustul în funcţie de imaginea lui Schwarzenegger. Venise momentul să fie el însuşi.

Ca întotdeauna, Arnold a avut grijă să nu facă niciun fel de schimbări brutale, să nu provoace rupturi sau şocuri puternice în mentalitatea spectatorilor săi. Conştient că timpul va lucra în favoarea lui, aşa ca şi până atunci, starul a început să se apropie, rol cu rol, de un personaj mai asemănător cu sine însuşi. Nu înseamnă că ar fi negat vreo clipă supra-oamenii pe care îi interpretase. Ei erau o parte importantă a personalităţii lui Arnold. Îl reprezentau, dar nu întru totul. Acum vroia să le acorde şansa de a se îmbogăţi, de a se nuanţa, de a-şi permite luxul vulnerabilităţii. Dimensiunea nouă pe care o câştigase interpretul, trebuia să fie transmisă şi personajelor: supra-omul avea de dovedit că rămâne totuşi în datele omenescului.

Ocazia schimbării i-o oferi Ivan Reitman. Acesta îşi aminti că, în urmă cu doi-trei ani, Arnold îi mărturisise cât de mult i-ar plăcea să joace într-o comedie. Aşa că regizorul îi propuse un rol în viitorul lui film, „Twins” („Gemeni”). Proiectul părea absolut trăsnit. Schwarzenegger avea de jucat într-un cuplu de gemeni împreună cu Danny de Vito! Alăturarea era uluitoare şi se simţea de la

început cât poate deveni de ofertantă. Aşa că starul acceptă cu bucurie, chiar dacă ştia că va avea de înfruntat handicapul diferenţei de posibilităţi actoriceşti fată de uluitorul De Vito.

Filmările începură în primăvara lui 1988. Apropierea în cadru a celor doi interpreţi era prin ea însăşi atât de comică, încât de multe ori nici măcar echipa de filmare nu reuşea să-şi tină râsul. Mobilitatea interpretativă a micuţului Danny era dublată de o imobilitate aproape totală a uriaşului Arnold. El intuise că acesta era modul în care trebuia să-şi conducă interpretarea, şi se dovedea că are dreptate. Reitman apreciase soluţia şi contrastul era total. De Vito era rău şi lipsit de scrupule, în timp ce uriaşul său partener, care ar fi fost în stare să desfiinţeze un pluton de poliţişti fără să apuce să transpire, era plin de candoare, principial şi blajin.

Cei care au lucrat la acest film afirmau că niciodată nu s-au înţeles mai bine cu Arnold. Devenise cel mai fermecător dintre interpreţi şi era o bucurie să filmezi cu el. Avea un umor atât de surprinzător, încât îi lăsase cu gura căscată pe toţi aceia care se grăbiseră să creadă că-şi va frânge gâtul, încercând să joacealtceva decât ştia cel mai bine. Felul în care se lua în serios era delicios. Memorabila secvenţă, în care Julius-Arnold nu ştie cum să se poarte cu o femeie când rămân singuri, a provocat enorme hohote de râs chiar în timpul turnării. Partenera eroului mărturisea că, acesta arăta atât de neajutorat, de surprins şi în acelaş timp de curios, încât chiar şi ei îi venise greu să-şi ţină râsul. Toţi membri echipei erau de acord că filmările fuseseră o foarte agreabilă sărbătoare.

Filmul a avut un mare succes, atât de casă cât şi de critică.

„Gemeni” s-a dovedit o peliculă savuroasă. Spectatorii pufneau în râs încă de la reclamă, care îi prezenta fotografiaţi pe cei doi protagonişti – în mod evident atât de diferiţi – cu explicaţia: „Gemeni: nici chiar mama lor nu i-ar putea deosebi!” Succesul schimbării imaginii lui Arnold era asigurat!

Şi succesul încasărilor a fost mare. “Twins” a ajuns filmul cu cel mai eficient raport investiţii-încasări din câte făcuse Schwarzenegger până atunci. Situaţia lui financiară era foarte bună. Nu numai datorită cinematografului, cât în special priceperii în afaceri, venitul anual al starului era estimat, pentru 1988, la nivelul de 35 milioane de dolari. Declaraţiile lui Arnold, în legătură cu aspectul financiar al vieţii lui, sunt întotdeauna prudente. Întrebat în ce domeniu câştigă cel mai mult, el a răspuns: „În toate: în filme, în afacerile imobiliare, în celelalte investiţii pe care le-am făcut. Dar nu-mi place să intru în aspectul financiar al filmelor. Să vorbeşti despre câştig e o prostie. Asta nu vinde niciun bilet în plus şi reuşeşte cel mult să facă oamenii invidioşi. Şi nici nu pot să vorbesc despre “salarii”, pentru că de mai mult timp, onorariile pe care le primesc se dublează în fiecare an. Am urcat tot timpul, de aceea nu se poate spune cât anume câştig. Iar ofertele pot fi surprinzătoare.

De exemplu, Keith Barish, pentru care am făcut “Evadatul”, mi-a oferit cincizeci de milioane pentru cinci filme. N-am acceptat, pentru că în

cinematograf mă interesează acum un proiect anume şi nu să fac cât mai multe filme, indiferent cum ar fi ele. Banii contează numai dacă proiectul îmi place. Dar într-adevăr, se pot câştiga sume cu adevărat fenomenale din cinematografie.”

La premiera „Gemenilor” a participat George Bush în persoană. Arnold se implicase foarte mult în campania electorală pentru ultimele alegeri prezidenţiale. Unii susţineau chiar că victoria lui Bush în statul Ohio i s-ar fi datorat în întregime lui Arnold. În semn de mulţumire, preşedintele l-a numit în fruntea Comitetului pentru Educaţie Fizică şi Sport.

În perioada care a urmat, Arnold a acordat din ce în ce mai multă atenţie căsniciei. În mai 1989, presa aflase că Maria Shriver urma să dea naştere unui copil. Era un nou prilej pentru Schwarzenegger să se arate altfel decât se ştia despre el până acum. Era surprinzător cu câtă bucurie vorbea despre viitor. Îşi luase rolul de tată foarte în serios, o însoţea pe Maria peste tot şi se lăsa chiar fotografiat în postură de „om de interior”. Era un nou prilej şi pentru propaganda unei „vieţi sănătoase”. Fostul culturist ducea acum o campanie acerbă împotriva anabolizanţelor, a dopajului şi a oricăror substanţe, care ar fi avut o cât de mică legătură cu ceea ce el numea "droguri”.

Toată perioada sarcinii soţiei sale, Arnold declară că este îngrijorat că scurta perioadă, în care folosise el însuşi anabolizante, să nu fi avut asupra lui urmări care ar fi putut acum să se transmită viitorului copil. Dar la 13 decembrie 1989, Maria năştea, la Los Angeles, o fetiţă sănătoasă, pe care părinţii au botezat-o Katherine Eunice. Tatăl arăta radios şi fericit şi toată presa era plină de mărturisirile lui, despre minunatele bucurii ale paternităţii.

Nu după mult timp, Arnold consideră că a venit vremea să facă un nou film. De data aceasta, era vorba despre un proiect la care ţinea mult şi pe care îl urmărea de câţiva ani. Cu aproape un deceniu în urmă, starul se îndrăgostise de o povestire a fascinantului autor SF – Philip K. Dick. Povestirea fusese repede preluată de scenarişti de la Hollywood şi avusese parte de o traiectorie plină de neprevăzut. Drepturile de ecranizare fuseseră succesiv cumpărate şi vândute de mai multe case producătoare şi vreo cincizeci de scenarişti o tot rescriseseră. În 1988, lucrurile păreau să fi devenit în sfârşit clare şi scenariul, cu titlul provizoriu „Total Recall” („Amintire totală”), se pregătea să intre în filmări în regia lui Bruce Beresford, cu Patrick Swayze în rolul principal. Dar, cu două săptămâni înainte să înceapă treaba, Dino de Laurentiis – căruia îi aparţineau acum drepturile pentru adaptare – se vedea silit să scoată la vânzare o mare parte din proiectele pe care le avea, ca să-şi achite datoriile. Arnold s-a adresat casei “Carolco” şi a. intervenit pentru ca aceasta să cumpere „Total Recall”.

Scenariul a devenit astfel un fief al lui Schwarzenegger. El alese regizorul-pe Paul Verhoeven şi îi lasă acestuia deplină libertate. Verhoeven, olandez de origine, se impusese la Hollywood, în urma succesului impresionant cu „Robocop”. El dădu poveştii din „Total Recall” un aspect grandios. Filmările

s-au desfăşurat în Mexic şi au durat în total 130 de zile. Bugetul de care a beneficiat a fost considerat fabulos: 60 milioane de dolari. Era o cifră care plasa pelicula imediat în urma lui „Rambo” III. Investiţia s-a dovedit însă justificată, profitul adus fiind şi el enorm.

„Total Recall” relatează întâmplările muncitorului constructor Doug Quaid, în anul 2084. Lui i se implantează în creier memoria unor aventuri imaginare petrecute în timpul unei excursii pe Marte. Dar aventurile imaginare se dovedesc a fi amintiri reale, sau cel puţin aşa se lasă impresia uneori, căci autorul adoră să amestece realitatea cu planurile ficţiunii, până dincolo de limita de la care ele s-ar mai putea diferenţia.

Povestea face parte tot din genul „Bad Future”, (Viitorul cel rău), dar Schwarzenegger are de jucat aici un personaj mai nuanţat. Chiar dacă Quaid se dovedeşte şi el un erou magnific – în stilul mai vechilor filme ale lui Arnold – el are acum o mulţime de slăbiciuni şi de puncte vulnerabile. Permanenta glisare a planurilor real-imaginar face personajul să-şi asume o mare cantitate din acel “omenesc” – atât de râvnit acum de starul american pentru rolurile pe care le interpretează. Mai mult decât un invincibil, Doug Quaid este un bărbat plecat în căutarea propriei identităţi. Hotărârea dârză este dublată de un sentiment al vulnerabilităţii eroului, care nu ştie bine cine este.

Chiar dacă unii critici se arătau sceptici, în legătură cu posibilităţile actoriceşti ale lui Arnold, de a realiza un rol de o asemenea factură, el reuşi până la urmă să fie convingător, mai ales în secvenţele de derută şi incertitudine. Maşina de ucis se îndoia în mod convingător că o asemenea identitate îi era într-adevăr necesară şi acţiona abia în clipa limită. Era o nouă victorie pentru noua imagine a lui Schwarzenegger.

Următorul proiect cinematografic era mult mai convenţional din punctul de vedere al dramaturgiei, dar mai potrivit imaginii de “tată de familie” pe care o purta cu sine Arnold. La sfârşitul anului 1990, publicul american îl putea vedea interpretând rolul unui poliţist deghizat în educator, în filmul „Poliţist la grădiniţă”. Motivul principal, pentru care starul se reîntorsese la genul „policier”, era acela că noua peliculă îi fusese oferită de regizorul Ivan Reitman, cel cu care colaborase atât de bine la „Gemeni”. De data asta însă, filmul nu avea să fie nici pe departe o reuşită asemănătoare. „Poliţist la grădiniţă” se baza pe un scenariu subţirel şi mult prea convenţional, ca să poată ieşi din el altceva decât un filmuleţ acceptabil. Legea contrastelor duse la extrem şi tratate cu naturaleţe – pe care o aplicase Reitman în „Gemeni” – nu se putea baza aici decât cel mult, pe diferenţa dintre spiritul prusac de disciplină al eroului, interpretat de Schwarzenegger şi obrăzniciile copilăreşti la care se deda banda, de puşti. Regizorul obţinu un rezultat modest, al cărui relativ impact asupra spectatorilor se baza în special pe apariţia vedetei lor favorite. În concordanţă cu noua lui imagine publică, Arnold ţinea sus drapelul valorilor familiei, pornind în finalul poveştii cinematografice spre un viitor mai bun, împreună cu soţia şi copilul răului, pe care reuşise să-i salveze.

Până la urmă, toată lumea tratã „Poliţist la grădiniţă” ca pe un divertisment al starului, căruia îi plăcuse să joace înconjurat de copii.

Nu de puţine ori, copiii ajung, în această perioadă, să fie unul dintre principalele subiecte de interes pentru Schwarzenegger.

El face demonstraţii de cultură fizică pentru cei mici, publică lucrări de iniţiere în practica exerciţiilor fizice, apare în emisiuni de televiziune, care au menirea să-l transforme într-un model oferit copiilor. Declaraţiile vedetei dovedesc un interes real pentru cei mai mici admiratori ai săi: „Sunt idolul copiilor şi mă iau de model. Sunt răspunzător în faţa lor. Am renunţat chiar şi la fotografiile care mă înfăţişau cu ţigara între dinţi. Îi îndemn mereu să nu pună mâna pe droguri, să nu bea alcool şi să nu se apuce de fumat. N-o să mă mai vedeţi niciodată în public cu un pahar de vin sau de whisky în mână...”

La începutul anilor 90, Arnold se găsea prins într-o mulţime de activităţi de toate felurile. O dată cu filmul „Total Recall”, se lansase şi în afaceri de publicitate. Faptul n-a surprins pe nimeni. În fond, era vorba despre cineva care cunoştea, mai bine decât nimeni altul, cum trebuie prezentat un lucru ca să fie plăcut, admirat, cumpărat, asimilat. Toată viaţa lui fusese un şir de experienţe, care aveau ca scop să convingă lumea de o anume calitate a eroului Schwarzenegger. După ce reuşise atât de bine să se lanseze pe sine însuşi, Arnold avea de ce să se simtă îndreptăţit să lanseze cu succes orice altceva.

Un nou domeniu în care se aruncă superstarul – un domeniu despre care mărturisise de mult că îl interesa – este regia de film. În 1990, el realizează în această calitate, un episod din serialul de televiziune „Povestiri din mormânt”. Era vorba despre un fâlmuleţ de groază de o jumătate de oră. - În care Arnold avusese modestia să nu se autodistribuie, şi în care, ca regizor, încerca să obţină nu numai efecte de groază, ci să demonstreze că avea şi mult umor. Filmul reuşea să fie un exerciţiu făcut bine şi primit bine. O posibilă „cădere” ar fi fost amortizată de repeziciunea cu care se schimbau centrele de interes în cazul televiziunii, aşa că Arnold dădea din nou dovadă că ştie să-şi calculeze bine riscurile.

Fascinat de reclamă, Arnold accepta adesea să apară în clip-uri, Evident, contra unor onorarii exorbitante. O singură zi de filmare, sau uneori numai câteva ore, îi aduceau beneficii de sute de mii de dolari. Niciun fel de activitate legată de film sau de televiziune nu i se părea neglijabilă. Aşa că, spre surprinderea multora, Schwarzenegger acceptă o apariţie de câteva minute într-un videoclip muzical al formaţiei Crunsn Roses.

Anul 1991 îi aducea starului premiera celui mai scump dintre toate filmele care se făcuseră vreodată până atunci. Era vorba de „Terminator II-Ziua judecăţii”, o reluare şi o continuare a subiectului din primul “Terminator”. Deşi Arnold avea reputaţia bine stabilită că refuză să facă reluări după rolurile de succes, de data asta cedase insistentelor lui James Cameron şi acceptase rolul. Explicaţia pe care avea să o dea presei pentru hotărârea lui era foarte convingătoare şi neaşteptat de profundă. Schwarzenegger nu mai era

Terminator-cel-rău, adică o super-performantă maşină criminală, ci un organism ultraperfecţionat pus în slujba apărării umanităţii. Actorul nu avea de interpretat o prelungire a primului rol, ci un personaj cu totul nou. Acest personaj era fascinant prin aceea că, o maşină reuşea să pătrundă într-atât valoarea vieţii, încât înţelegea ce înseamnă umanitatea. Era exact genul de transformare pe care îl suferiseră toate personajele pe care le interpretase Schwarzenegger, de la filmul „Gemeni" încoace. Era nouă imagine a super-vedetei. Terminator cu menirea schimbată, adică Terminator-devenit-cel-bun, era imaginea-simbol a „schimbării la faţă" a personajului numit Arnold Schwarzenegger.

Cheltuielile filmului se ridicară până la urmă la suma fabuloasă de 94 milioane de dolari. Dintre aceştia, 15 milioane reprezentau numai onorariul lui Schwarzenegger, pe care el îl folosise-în mare parte, ca să-şi cumpere un avion "Gulfstream G -III -Jet". Scenele de acţiune ale noii producţii erau atât de spectaculoase, reuşeau atât de tare să tină publicul cu sufletul la gură, încât în curând, „Terminator ÎI" bătea orice record de încasări. O mare parte a succesului se datora protagonistului.

Numărul de fani ai lui Arnold crescu spectaculos, în urma realizării acestui film. Faptul se datora, în cea mai mare parte, umanizării personajului şi vulnerabilizării sale. Era evident că acum, în ciuda fizicului impunător, Arnold nu era cel mai puternic de pe ecran. Şi dacă până la urmă reuşea să învingă, acest lucru se datora unor calităţi mai preţioase şi mai rare decât forţa fizică. Victoria vulnerabilităţii lui Schwarzenegger se vădea mai mare decât victoria invincibilităţii sale. Îndrăgostit el însuşi de ceea ce realizase, starul se dedică întru totul promovării şi reclamei de difuzare a filmului.

Tot în anul 1991, Schwarzenegger aştepta să devină din nou tată. Acceptă, totuşi, la rugămintea lui George Bush, să se deplaseze în Orientul Mijlociu, pentru a susţine oralul trupelor angrenate în războiul din Golf. Era o îndatorire patriotică pe care Arnold n-o putea refuza. Vizita lui avu o valoare psihologică enormă pentru soldaţii americani. Pentru mulţi dintre ei Arnold reprezenta un modèl de vitalitate şi de sănătate, aidoma aceluia cu care orice cetăţean american dorea să se identifice. Aşa că starul avu bucuria să-i raporteze preşedintelui Bush că şi-a îndeplinit misiunea exemplar.

La sfârşitul verii 1991, Maria aducea pe lume încă un copil – prilej de bucurie pentru amândoi părinţii. Era tot o fetiţă, şi o botezară Cristina. Peste puţin timp însă, copilului i se depista o maladie congenitală care îi afecta activitatea inimii.

Arnold fu izbit. Medicii îl asigurară însă că maladia este remediabilă prin operaţie, cu condiţia ca micuţa Cristina să ajungă cu bine la vârsta de trei sau patru ani. Din acel moment, ambii părinţi începură să se ocupe în mod deosebit de copil. În preocupările lui Arnold, viaţa de familie trecu pe primul plan.

„Inima mea bate în ritmul micuţei inimioare bolnave a copilului meu", avea să declare starul. Activitatea lui profesională sau de afaceri nu s-a

întrerupt însă, deşi Schwarzenegger încercă pe cât posibil să nu lipsească de acasă prea mult timp, convins fiind că prezenţa lui poate să o ajute pe Cristina să se facă bine. „Am descoperit acum ce înseamnă să ai o viaţă de familie adevărată.

Este cea mai mare bucurie din lume. Sunt sigur că operaţia mezinei va reuşi şi sper să trăim cu toţii mulţi ani fericiţi ca să ne putem bucura unii de alţii”, mărturisea presei un Arnold matur, îmblânzit şi responsabil. Vremea promovării cu încăpăţânare a imaginii sale trecuse. Urma viaţa pur şi simplu.

La începutul anului 1992, Schwarzenegger era anunţat că viitor protagonist în trei pelicule. Una dintre ele trebuia să fie din nou o comedie: “Se întâmplă accidente.”.". O alta, aşteptată cu sufletul la gură de public şi de ziarişti, era un film poliţist, cu titlu incitant – “Clubul fetelor” – şi trebuia să-i aducă laolaltă pe ecran pe cei doi mari rivali, Schwarzenegger şi Stallone.

Aceste proiecte au fost însă abandonate, cel puţin pe moment.

S-a realizat însă un al treilea, numit „The Last Action Hero”. Se pare că acesta este un proiect apropiat de sufletul lui Arnold, pentru că el a preluat întru totul şi sarcina reclamei filmului. Şi cu toate că noua producţie ar urma să aibă premieră în a doua jumătate a anului 1993, în jurul ei pluteşte un mister total.

Schwarzenegger a adoptat tactica de “promdtion” deprinsă de la Bobby Zarem, adică “stârneşte curiozitatea, dar nu divulga nimic”. Aşa că, deşi s-au plătit sume fabuloase pentru ca numele filmului şi al lui Schwarzenegger să fie trecute pe naveta „Columbia”, la cel mai recent zbor planificat al ei, despre subiect şi despre realizare nu se ştie aproape nimic. Evident, presa face tot felul de speculaţii. În mod sigur însă, toate elementele furnizate spun doar atâta cât să sporească şi mai mult curiozitatea. Arnold joacă în „The Last Action Hero”, rolul unei vedete de film de acţiune, care este înfruntat, într-un mod incredibil, de un bătrân de 75 de ani. Se mai ştie că muzica aparţine celebrei formaţii “Megadeth”. Restul e tăcere...

Se zvoneşte însă că Schwarzenegger intenţionează să se implice în cinematografie şi ca producător. Se dau ca sigure câteva titluri de filme cu Öruce Willis – dar ce poate fi sigur într-o lume atât de frământată ca aceea a cinematografului?

Bârfele spun că Arnold ar fi zgârcit. Că ar face multe lucruri numai pentru bani. Că a acceptat să apară într-o reclamă japoneză dubioasă, pe post de zeitate învesmântată într-o tunică aurie, numai ca să-şi mai umfle contul din bancă cu încă un milion. Se spune că şi-a concediat bucătarii din lanţul de restaurante de lux pe care le posedă împreună cu Silvester Stallone şi Bruce Willis – numai pentru că făceau fripturile prea mari... Se spune chiar că a fost văzut în acelaşi timp la Jocurile Olimpice de la Barcelona şi la reşedinţa familiei Kennedy de la Hyannis Port...

Dar tot ce se zvoneşte. – Real sau nu, posibil sau nu – demonstrează un singur lucru cert, incontestabil, verificat: Arnold Schwarzenegger a intrat

definitiv în conştiinţa oamenilor. A reuşit să arate cât de departe poţi ajunge atunci când crezi în muncă, în perseverenţă, în reclamă şi-mai ales – în tine însuti!

EPILOG

„Singurele mele fantasme privesc viitorul. Am o mare capacitate vizionară! Nu pentru că mi-aş propune să mă gândesc unde voi ajunge peste zece ani. Pur şi simplu mă înconjoară viziunile şi mă las în voia lor. Probabil că întotdeauna m-am lăsat condus mai mult de fantasmele mele decât de deciziile conştiente...”

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Los Angeles, anul 2003. Pământul nu s-a schimbat prea mult. În orice caz, nu atât de mult pe cât ar fi aşteptat vizionarii.

Viciile omeneşti – minciuna, hoţia, invidia, lenea, s.a.m.d. – au rămas şi ele neschimbate. Ba unele chiar s-au perfecţionat şi ş-au adaptat (ar fi destul dacă am pomeni evaziunea fiscală...), însă, spre bucuria optimiştilor, au mai rămas şi câteva calităţi.

Muncă, de exemplu, perseverenţa, încrederea justificată în forţele proprii şi – de ce nu? – Chiar ştiinţa de a reuşi.

Undeva, în grădina unei vile care se zăreşte printre copaci, un domn care arată nemaipomenit – ca un fost culturist – şi care se mişcă nemaipomenit – deşi are tâmplele argintii – aleargă pe un teren de tenis, încercând să reziste atacurilor unor adolescente superbe, care joacă amândouă împotriva lui. De pe margine îi priveşte o femeie minunată; are un aer uşor superior şi îngăduitor faţa de eforturile bărbatului, căci ştie foarte bine că el n-a reuşit s-o învingă niciodată. Deşi este un mare campion, tenisul nu e, totuşi, punctul lui forte. ŞI nici nu mai are timp să ia cele o mie de lecţii despre care spunea, pe vremuri, că i-ar fi de-ajuns ca să-l transforme într-un veşnic câştigător...

El este, însă, câştigător în alte domenii. Este actorul cel mai bine plătit din lume, al cărui succes este garantat şi care joacă doar în filmele care corespund convingerilor lui intime. Este producătorul celor mai de succes filme din ultimii zece ani, cel care a lansat un număr important de vedete, până atunci nume necunoscute. Este un mare specialist al reclamei, pe care doar moralitatea şi simţul dreptăţii, deprins în timpul copilăriei sale europene, îl împiedică să impună publicului subproduse. Pentru, că, altminteri, priceperea i-ar permite să vândă orice! Este omul om de afaceri al deceniului, cel căruia fiecare dolar investit îi mai aduce încă alţi doi dolari, deşi îşi plăteşte impozitele şi respectă legile cu stricteţe! Pentru el nu contează banii sau gloria, contează doar să semene cu imaginea ideală pe care lumea întreagă şi-a făcut-o despre el. Doar dintr-o eroare nu este Preşedintele Statelor Unite: legea nu permite participarea la cursa prezidenţială decât celor născuţi pe teritoriul Statelor Unite... Este, în schimb, omul cel mai puternic, dar şi cel mai bun din lume: Arnold Schwarzenegger!

Şi undeva, într-o localitate oarecare din vasta întindere a SUÀ, un puşti

minunat, sănătos şi ambiţios (chiar dacă mai face inofensive şotii copilăreşti...) a descoperit puterea magică a culturismului şi se antrenează zilnic. Niciun Terminator nu-l ameninţă... El va deveni totul, chiar şi preşedintele Statelor Unite. Pentru că el ştie cine trebuie să fie modelul lui: nimeni altul decât Arnold Schwarzenegger!

Dacă suntem cu adevărat vizionari, trebuie să recunoaştem că numai aşa se vor petrece lucrurile în anul 2003...

FILMOGRAFIE

FILME

1. „Hercules în New York” (Hercule la New York)
SUA 1970
Regia – Arthur Allan Seidelman. Producţia – Ralf Industries Aubrey Wisberg). Muzica – John Balamos. Scenariul – Aubery Wisberg.
Interpreţi: Arnold Strong (= Arnold Schwarzenegger: Hercule), lold Stâng (Pretzie).
Durata – 91 minute (OF/DF), 94 minute (versiunea americană entru TV)
Titluri originale alternative: „Hercules – The Movie” (durata – 2 minute); „Hercules Goes Bananas” (durata – 75 minute).

În Olimp, semizeul Hercule are o purtare teribil de lipsită de respect, aducându-l pe Zeus, tatăl său, în situaţia de a-l expedia cu un fulger pe Pământ, printre muritori. Hercule aterizează tocmai în Atlantic, unde, din fericire, este pescuit de un cargobot. Dar semizeul nu ştie ce înseamnă nici recunoştinţa, nici umilinţa, aşa că refuză cu încăpăţânare, sistematic şi chiar arţăgos, să participe alături de marinari la spălatul punţii, invocând natura sa divină. La bord se stârneşte o încăierare, dar până la urmă, Hercule reuşeşte să ajungă în portul New York.

Acolo îi întâlneşte pe măruntul vânzător de covrigi Pretzie, care, nu întru totul dezinteresat, se oferă să-i arate oraşul. Apoi, pe un teren de sport din Central Park, îi cunoaşte pe frumoasa Helen şi pe tatăl ei, profesorul. Hercule se descotoroseşte destul de uşor de prietenul Helenei, devenindu-i chiar el partener. În timpul unei plimbări nocturne cu trăsura, o salvează de atacul fioros şi neaşteptat al unui urs scăpat din cuşcă. Datorită staturii, musculaturii şi, nu mai puţin, a darurilor sale semizeieşti, Hercule ajunge un renumit luptător. Pretzie simte repede în aer mirosul afacerii rentabile şi se erijează în manager. Semnează un contract cu o bandă de gangsteri. Dar, între timp în Olimp, s-a hotărât pedeapsa pentru Hercule: Zeus a decis să-l exileze pe fiul său pentru o sută de ani în infernul lui Pluto. De partea sa este şi zeiţa Nemesis, care are datoria să ducă la îndeplinire condamnarea. Hera, soţia lui Zeus, intrigantă ca de obicei, reuşeşte să modifice ordinul şi face în aşa fel încât lui Hercule i se serveşte un praf fermecat, care-i fură puterile divine. Pluto este hotărât ca, alături de Hera, să ducă până la capăt pierzania eroului, aşa că, înaintea unui concurs de haltere, pariază o sumă mare împotriva lui Hercule. Devenit muritor, semizeul pierde concursul. Urmează o spectaculoasă cursă de urmărire, între maşini şi o trăsură trasă de cai; Hercule reuşeşte să scape şi se refugiază într-un depozit. Gangsterii sunt însă hotărâţi să-i facă de petrecanie lui Hercule, ca şi tovarăşilor săi.

Eroul îi cheamă în ajutor pe fraţii săi, Atlas şi Samson. Între timp, în Olimp, Zeus a descoperit planul infam al Herei şi brusc mărinimos, îi restituie lui Hercule puterile divine. Apoi Zeus însuşi descinde pe Pământ, căci i se pare că planeta a devenit teribil de amuzantă.

Thomas Roth/Detlef Hedderich (Enciclopedia filmului fantastic):

„Datorită inadvertenţelor din scenariu, a interpreţilor care joacă destul de naiv şi de nepriceput şi, nu în ultimul rând, datorită muzicii parcă de flaşnetă, care tot repetă aceleaşi trei acorduri, filmul emană o linişte care acţionează forţat, aproape hipnotic asupra spectatorului, convingându-l o dată în plus de experienţele din timpul şcolii, şi anume că legendele greceşti sunt numai bune pentru adormit.”

2. „The Long Goodbye” (Rămas bun pentru vecie)

SUA 1973

Regia – Robert Altman. Producţia – United Artists Lions Gate Films (Jerry Bick). Scenariul – Leigh Brackett, după romanul lui Raymond Chandler, „The Long Goodbye” (“Somnul de veci”). Muzica – John Williams; melodia “The Long Goodbye”, de John Williams şi Johnny Mercer.

Interpreţi: Elliot Gould (Philip Marlowe), Arnold Strong (= Arnold Schwarzenegger) – Jack Knight.

Durata – 113 minute (OF), 112 minute (DF).

Ecranizarea modernizată a celebrului roman al lui Raymond Chandler, pe care critică a primit-o în mod diferit. Detectivul particular Philip Marlowe încearcă să lămurească presupusa sinucidere a prietenului său Terry Lennox. Arnold Schwarzenegger joacă un rol episodic, remarcându-se în special prin aceea că îi dă un pumn lui Elliot Gould. Arnold îl interpretează pe bătăuşul şefului gangsterilor, Marty Augustine, care se simte înşelat la bani de Lennox.

Robert Altman: („The Movie Time):

„Arnold Schwarzenegger era un tip destul de plăcut. Nu s-a înghesuit deloc în lumina rampei, aşa cum făceau alţii. Iar eu nu m-am gândit nicio clipă că va avea vreodată un succes atât de mare. De altfel, nici pe Jack Nicholson nu l-am crezut în stare, la vremea lui.”

3. „Stay Hungry” (Rămâi flămând sau Mr. Univers)

SUA 1976.

Regia – Bob Rafelson. Producţia: United Artists (Harold Schneider, Bob Rafelson). Scenariul – Charles Gaines, Bob Rafelson. După romanul lui Charles Gaines. Muzica: Bruce Longhorne, Byron Berline.

Interpreţi: Jeff Bridges (Craig Blake). Arnold Schwarzenegger (Joe Santo).

Durata – 102 minute.

Alabama, în sudul Statelor Unite. După moartea părinţilor săi, Craig Blake rămâne unic moştenitor al unei averi importante. El este contactat de nişte traficanţi de terenuri, care vor să-l convingă să cumpere şi apoi să dărâme o mică sală de antrenament sportiv, aflată pe un teren de pe care se pot scoate bani mai buni. Craig Blake merge să discute condiţiile afacerii cu proprietarul sălii, Thor Erickson. Cu acest prilej îl cunoaşte şi pe Joe Santo, un culturist austriac care se antrenează în sala cu pricina, în vederea participării la concursul "Mr. Univers".

Craig şi Joe se împrietenesc. Fosta prietenă a lui Santo, Mary Täte, se îndrăgosteşte de Craig. Este din ce în ce mai clar că Blake nu mai este interesat acum de afacerea plănuită iniţial şi că nu mai doreşte să cumpere şi să dărâme mica sală de sport.

Speculanţii de terenuri se hotărăsc să acţioneze singuri şi, într-o noapte pun să se demoleze sala. Dar Blake intervine şi preîntâmpină dezastrul, obţinând astfel şi încrederea lui Erikson. La o petrecere se provoacă un scandal. Dezamăgită, Mary se desparte de Blake, pentru că acesta a permis ca prietenul lor Joe să fie batjocorit de restul invitaţilor. Între timp, speculanţii, care nu au abandonat ideea de a obţine terenul cu sala de sport, iau legătura cu Erickson şi îl conving că vor să-l facă managerul unui club de masaj, apoi îl lasă pe mâna a două prostituate care au „sarcina" să se ocupe de el. Între timp, concursul pentru "Mr. Univers" este în plină desfăşurare într-un mic orăşel din Sud. În timp ce Joe Santo îşi adjudecă titlul suprem, Erickson, complet beat, o violează pe Mary Täte, în cameră căreia intră întâmplător. Alarmat de fată, Blake soseşte la faţa locului şi se încaieră cu atentatorul. Soseşte în sfârşit poliţia, Erickson este arestat. Santo se întoarce învingător în Alabama şi, împreună cu Blake, preia conducerea sălii de antrenament. Speculanţii sunt avertizaţi să nu mai spere şi să nu mai încerce nimic, pentru că hotărârea celor doi este fermă: acolo va rămâne o sală de sport!

Rüdiger Hamachen (Magazin):

„Contrastul între provincialismul statelor americane din Sud, între tradiţiile lor îngăduitoare şi apariţia unei noi generaţii, care tinde spre o viaţă mai liberă, mai lipsită de convenţii, iată ceea ce face farmecul filmului, care oscilează între satiră şi critică socială."

Mark Le Fanu (American Directors):

„În loc să vedem adevărul curat, vedem goliciunea prezentată ca o metaforă şi, din această cauză, o imagine atât de monolitică a lumii riscă, tratată astfel, să se transforme şi să capete sensuri contradictorii.

Nu pare să existe vreun adevăr special în figură şi gesturile culturistului, interpretat de Arnold Schwarzenegger; întreaga problemă este complet transparentă şi ironică, aşa cum trebuie să fie de fapt arta. În timp ce Rafelson este de acord cu conţinutul şi mesajul rolului interpretat de Schwarzenegger,

făcându-l pe omul de afaceri Blake să accepte, în final, iniţiativa pro-sport a lui Joe Santo, această poziţie este contrazisă de imagine şi de paralelele posibile între diferite imagini. În cadrul tematicii propriu-zise, totul rămâne neutru şi misterios.”

4. „Pumping Iron”

SUA 1977

Regia – George Butler, Robert Fiore. Producţia – White Mountain Productions (George Butler, Jérôme Gary).

Scenariul – George Butler, Charles Gaines. Muzica – Michael Small.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger, Lou Ferrigno...

Durata – 85 minute.

Film documentar: antrenamentul lui Arnold Schwarzenegger pentru concursul “Mr. Olimpia 1975”. Schwarzenegger este deja o mare vedetă în lumea culturismului. Titlurile câştigate de el l-au transformat într-o legendă vie. Oamenii se întreabă cum trăieşte, cum se antrenează marele campion. Filmul încearcă să dovedească – dacă mai era nevoie – că un campion ca Arnold este un om obişnuit, deosebit de ceilalţi doar printr-un volum enorm de muncă şi printr-o voinţă puternică. Arnold Schwarzenegger este prezentat la antrenamente, în plin efort – fără însă a-şi trăda “secretele” stilului de lucru – în clipele de răgaz, la masă sau îngăduindu-şi momente de relaxare. Dar concursul presupune mai mult decât simplul antrenament, presupune o strategie şi o pregătire a publicului, adică un aspect publicitar. Arnold Schwarzenegger pozează unui fotograf – muncă la fel de grea şi de solicitantă ca şi cea de la antrenamentele de forţă. Ba, mai mult, organizează nişte apariţii de binefacere la închisoarea din Terminal Island, spre deliciul nedisimulat al deţinuţilor. Îl cunoaştem şi pe adversarul principal al lui Schwarzenegger, Lou Ferrmgo, un uriaş de aproape doi metri şi 130 de kilograme. Competiţia dintre ei începe înaintea concursului propriu-zis, cu replici şi contrareplici în presă şi apoi cu provocările de la vestiare. În final, aşa cum de altfel era de aşteptat, Arnold Schwarzenegger câştigă titlul fără vreun efort deosebit.

Vance Hillmann, (Bees Cinema):

„Filmul îi aduce lui Schwarzenegger (care este în propriul său rol, în mod neaşteptat, un actor mai slab decât în cel al lui Joe Santo, culturistul interpretat în producţia anterioară), o publicitate pe care şi-o dorea de mult. În urma succesului repurtat, Arnold Schwarzenegger accede într-o lume nouă, cea a «puternicilor» şi a «importanţilor» societăţii.”

5. „The Villain” (Ticălosul sau „Cactus-Jack”)

SUA 1979

Regia – Hal Needham. Producţia – The Villain Company.

Scenariul – Robert G. Kane. Imaginea – Bobby Byrne (Metrocolor)

Interpreţi: Kirk Douglas (Cactus-Jack Slade), Ann-Margret (Charming Jones), Arnold Schwarzenegger (Schönchen Fremder)...

Durata – 89 minute.

Vestul sălbatic. După un atac nereuşit asupra băncii, Cactus-Jack-cel-rău ajunge la închisoare. Aici este contactat de A very Simpson, proprietarul unei mine bogate, care îi propune să-l ajute să scape, cu condiţia să îndeplinească misiunea pe care i-o încredinţează. De voie-de nevoie, Cactus Jack acceptă propunerea lui Simpson. Afacerea constă în a o uşura de bani pe inimoasa Charming Jones. Aceasta are respectivii bani tot de la Simpson, care a cumpărat mina de la tatăl fetei şi acum se preface că vrea să-şi plătească datoria, contând însă pe faptul că, aşa cum s-au înţeles, Cactus-Jack va recupera suma. Singura problemă constă în aceea că frumoasă este păzită de un cowboy cam ţeapăn şi cu nume ciudat – Schönchen Fremder. Cactus-Jack încearcă tot felul de trucuri ca să-şi atingă ţelul şi eşuează de fiecare dată, nu atât din pricina acelui cowboy, cât din faptul că mereu cade în capcana propriilor sale şiretlicuri. Faimosul Cactus se dovedeşte un ins păgubos: fie revolverul său este golit chiar înainte de atac, fie peste el se prăbuşeşte o stâncă, fie se păcăleşte cu tunelul desenat de el însuşi pe peretele muntelui.

Nici Charming Jones nu are mai mult noroc: Încearcă să-l seducă pe Schönchen Fremder, dar de fiecare dată ştiinţa ei de seducătoare se loveşte de naivitatea uluitoare a cawboy-ului.

După toate aceste încercări nereuşite de a depăşi un adversar, care de fapt nu există sau care, dacă există, de fapt nu li se împotriveşte, în final, după o urmărire sălbatică, aşa ca pe vremurile bune ale western-urilor cu indieni, Cactus-Jack îi capturează pe cei doi într-o căsuţă de la marginea drumului. Din nou dă să tragă cu revolverul şi din nou acest lucru se dovedeşte imposibil: Charming Jones i se aruncă direct în braţe, sătulă de naivitatea lui Fremder.

Josef Schnelle (Magazin):

„Comedia îşi trage umorul din procedeul «mereu căzutului în cap», care i se aplică personajului lui Kirk Douglas. Dar această buclă dramaturgică se repetă de mult prea multe ori şi totul pare mai degrabă plicticos... Arnold Schwarzenegger nu ştie nici el cum să ajute mai bine filmul şi atunci uzează mereu de un rânjet preocupat.”

6. „Conan the Barbarian” (Conan barbarul)

SUA 1982

Regia – John Milius. Producţia – Dino de Laurentiis.

Scenariul- John Milius, Oliver Stone, după personajele lui Robert E. Howard. Imaginea – Duke Callaghan. Muzica – Basil Poledouris.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Conan), James Earl Jones (Thulsa Doom), Max von Sydow (König Osric), Sandahl Bergman (Valeria), Ben

Davidson (Rexor)...

Durata – 129 minute.

Suntem într-un trecut teribil de îndepărtat, în plin timp de legendă. Atlantida abia s-a scufundat. O ceată fără căpătâi de oameni neîndurători, conduşi de diabolicul Thulsa Doom, hălăduind în căutarea secretului unui aliaj metalic cu proprietăţile oţelului din zilele noastre, ajunge într-o tară nordică. Cimmeria – acesta este numele ţării – este un ţinut friguros, îngheţat, bântuit de viscole. Oamenii lui Thulsa Doom omoară fără milă şi fără motiv locuitorii unui sătuc cimmerian.

Doar câţiva copii reuşesc să supravieţuiască măcelului; ei sunt luaţi de războinici şi duşi în sud. Supuşi unor munci silnice, neîngrijiţi, extenuaţi, copiii mor unul după altul. Supravieţuieşte doar micul Conan, un băiat a cărui mamă a fost decapitată sub ochii lui de însuşi Thulsa Doom. Ani în şir, Conan pune în mişcare cu propriile braţe roata unei mori. Timpul trece-şi el ajunge un bărbat voinic şi puternic. După ce participă, în arenă, la câteva lupte pe viaţă şi pe moarte, Conan reuşeşte să-şi câştige libertatea. Obsedat de amintirea măcelului la care fusese martor în copilărie, el are un singur gând: să-şi răzbune mama şi să-l pedepsească pe Thulsa Doom. Dar până să-l găsească pe acesta, va mai avea de înfruntat multe întâmplări. Pornit la drum în căutarea duşmanului său, Conan face rost de o sabie, eliberează o vrăjitoare şi se împrieteneşte cu Subotai, un mongol în care găseşte un minunat tovarăş de călătorie.

Amândoi se hotărăsc să-şi încerce norocul în ţara-regelui Osric din Zamova. Acolo se aliază cu Valeria, conducătoarea proscrişilor, şi pornesc cu toţii într-o mare expediţie de pradă.

Osric îi capturează, dar le promite celor trei libertatea, în cazul în care ar reuşi s-o scape din ghearele lui Thulsa Doom pe fiica sa, Yasimina. Aflăm despre Thulsa Doom că între timp a devenit conducătorul temutului trib al şerpilor... Conan pătrunde mascat în templul acestora, dar este descoperit şi lăsat captiv, hrană vulturilor. Valeria şi Subotai îi recuperează şi un vrăjitor reuşeşte, cu mijloace magice, să-l readucă pe Conan la viaţă. Urmează marele atac asupra lui Thulsa Doom, care rezistă foarte bine. Totul devine un adevărat măcel, Yasimina este într-un târziu salvată, dar o săgeată a „şerpilor” o omoară pe Valeria. Conan are acum încă un motiv – dacă mai era nevoie – să dorească a se răzbuna pe Thulsa Doom. O predă pe Yasimina tatălui ei şi se decide să acţioneze singur – acum sau niciodată! – Refuzând chiar şi ajutorul lui Subotai. Conan pătrunde din nou în templul de marmură al şerpilor, pe care îl incendiază, după ce mai întâi îl decapitează pe Thulsa Doom, răzbunându-şi mama.

Deci totul se termină crud, dar cu bine.

Wayne Shart (Monthly Film Bulletin):

„Filmul face parte din categoria poveştilor dinamice şi de acţiune, dar, dacă e să-l judecăm după acest criteriu, atunci putem spune că este ucigător de plicticos. Pretenţiile mitologice sunt mari şi, tocmai de aceea, hilare. Conan se răzbună ca Oedip – sau cel puţin aşa vor să ne facă să înţelegem realizatorii peliculei – şi suferă aidoma lui Hristos, dar nu putem fi convinşi câtuşi de puţin că încărcătura emoţională justifică – altfel decât în tonalitate burlescă – pretenţiile acestor similitudini. Toate artificiile, provocând susmenţionatele analogii nu reuşesc să-i confere personajului interpretat de Schwarzenegger, vreo profunzime demnă de luat în seamă."

Detlef Hedderich/Thomas Roth („Magazin"):

„În filmul «Conan the Barbarian» se evidenţiază o serie de spaime primare (frica de sine însuşi, ca şi frica de superioritatea unui adversar), care se contopesc cu potenţa sexuală într-un singur act de forţă, actul uciderii celuilalt ca act de purificare şi de autoapărare. În urmă rămâne doar o lume cuprinsă de flăcări".

7. „Conan the Destroyer" (Conan distrugătorul)

SUÂ 1984

Regia – Richard Fleischer. Producţia – Dino de Laurentiis Corporation. O producţie Edward R. Pressman. Scenariul – Gerry Conway, Roy Thomas; după personajele create de Robert E. Howard. Imaginea – Jack Cardiff. Costume – John Bloomfield. Muzica – Basil Poledouris.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Conan), Grâce Jones (Zulă), Wilt Chamberlain (Bombaata), Mako (Akiro), Tracey Walter (Malak), Sarah Douglas (Regina Taramis), Olivia DAbo (Prinţesa Jehnna), Pat Roach (Toth-Amon)...

Durata – 101 minute.

Noi peripeţii îl aşteaptă pe puternicul şi indestructibilul Conan. Jehnna, nepoata reginei Taramis cea rea, are de îndeplinit o misiune deosebit de periculoasă. Taramis se hotărăşte să-l convingă pe Conan să-i ajute nepoata, dat fiind renumele de viteaz al acestuia. Astfel îi promite că, dacă o va însoţi în aventură pe Jehnna, ea, Taramis, o va învia pe Valeria, iubita lui Conan, şi îi va reda astfel fericirea pierdută. Conan este de acord. Misiunea constă în a lua din castelul vrăjitorului Amon-Toth, cheia magică a unui cavou în care se află un corn împodobit cu pietre preţioase. De acest corn are nevoie Taramis, pentru că el are puterea de a-l învia pe zeul adormit Dagoth, Conan şi Jehnna, însoţiţi de Malak şi uriaşul Bombaata, pornesc la drum, fără ca eroul nostru să bănuiască vreo clipă că Bombaata a fost însărcinat de Taramis să-l lichideze, după ce îşi va fi îndeplinit misiunea. Drumul este plin şi el de peripeţii; Conan îl salvează pe vrăjitorul Akiro din mâinile canibalilor, apoi o eliberează pe Zulă, o bandită căzută pradă furiei locuitorilor unui sat. Cu toţii ajung la castelul lui Toth-Amon. Conan îl învinge pe vrăjitor în duel; oamenii lui Bombaata încearcă

să-l lichideze, dar Conan iese învingător şi din această încercare. Singura care ştie însă unde este cavoul cu pricina e Jehnna, care cu câtva timp înainte fusese închisă acolo, deoarece era destinată să-i fie jertfită lui Dagoth. Dar ea nu poate să ceară pedepsirea lui Bombaata pentru „atentatul" împotriva lui Conan, pentru că uriaşul este cel care, odinioară, reuşise s-o răpească din ghearele vrăjitorului. Jehnna îi conduce la cavou şi preţiosul corn este găsit. Dagoth reînvie.

Ceata eroilor noştri se reîntoarce.la castel, dar, surpriză: Dagoth a ucis-o pe Taramis şi a transformat palatul în cenuşă.

Are loc o luptă pe viaţă şi pe moarte. Conan reuşeşte în sfârşit să smulgă de pe fruntea zeului cornul fermecat şi Dagoth se preface într-un morman de cioburi. Din nou totul s-a terminat cu bine. Prinţesa Jehnna devine regină. Akiro este numit vrăjitorul curţii, Zulă – comandantul pazei, iar Malak – nebunul curţii. Nouă regină este gata să-l răsplătească din belşug pe Conan, simţind chiar că ar dori să împartă cu el tronul şi patul.

Dar Conan, îndrăgostit încă de Valeria, încalecă pe calul său şi pleacă, aşa cum îi stă bine oricărui cavaler rătăcitor.

Peter Gaschler (Heyne SF – Magazin):

„Cu tot dinamismul acţiunii şi în ciuda momentelor de umor, predomină impresia îndeplinirii unei îndatoriri de rutină. Construcţiile sunt mai degrabă sărace, destul de geometrice, deseori lipsite de fantezie.

Trucajele sunt uşor de recunoscut şi măresc senzaţia de artificial. Chiar şi invenţia cea mai spectaculoasă – cabinetul cu oglinzi al lui Toth-Amon – nu este în realitate decât o pălărie veche întoarsă pe dos, căci apariţia magicianului este extrasă din «Moartea roşie» a lui Poe şi aduce bine aminte de «Doamna din Shanghai» a lui Orson Wells."

Peter Weis (Bravo):

„Filmul îşi doreşte să concureze marile legende, dar nu ajunge să aibă în niciun caz amploarea acestora. Distracţia de moment înlocuieşte mitologia.

Dimensiunea mega este străvezie, însă, intriganta regină Taramis încearcă să amintească, măcar prin nume, de Tamora, eroina lui Shakespeare din «Titus Ândronicus», dar rămâne doar un proiect palid de "femeie-viperă". Luptele sunt nesângeroase şi devin spectaculoase mai ales prin prezenta impunătoare a lui Arnold Schwarzenegger. Eroul are, din fericire, umor. El nu joacă un supraom şi reuşeşte să ne convingă că poate este mai bine aşa."

Hâns Messias (Magazin):

„Conan dovedeşte că poate fi şi comic, devenind, în consecinţă, mai puţin un erou cosmic cât un lăudabil strămoş al lui Indiana Jones."

8. „The Terminator" (Terminator)
SUA 1984

Regia – James Cameron. Producţia – Cinema 84, Pacific Western Production. Imaginea – Adam Greenberg. Scenariul – James Cameron, Gale Ann Hurd. Dialoguri – William Wisherjr. Efecte speciale – Fantasy Film ÎI Effects, Leslie Huntley. Muzica – Brad Fiedel.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Terminator), Michael Biehn (Kyle Reese), Linda Hamilton (Sarah Connor), Paul Winfield (Traxler), Lance Henriksen (Vukovich), Rick Rossovich (Matt), Bess Motta (Ginger), Earl Boen (Silberman), Shawn Schepps (Nancy), Franco Columbu (Terminator în viitor)...

Durata – 107 minute.

„Los Angeles, anul 2029. Maşinile războiului se ridică din cenuşa focului nuclear. Bătălia lor pentru distrugerea omenirii a durat zece ani. Dar ultima înfruntare nu va avea loc în viitor. Ea se va consuma aici şi acum, în prezentul nostru. În această noapte..."

Los Angeles, anul 1984, ora 1,52 dimineaţa. Un oraş supradezvoltat, murdar; gunoaie, derbedei, beţivi. Brusc, cerul se umple de fulgere enorme; la lumina lor se materializează un uriaş. Acesta brutalizează şi sperie trei punk-işti, furându-le hainele. Pe o altă stradă, ceva mai târziu, se materializează încă o apariţie, un bărbat gol – Kyle Reese – care şi acesta fură hainele de care are nevoie. Apoi, foarte grăbit, caută într-o carte de telefon o adresă. Aflăm că persoana care îl interesează este o anume Sarah Connor.

Între timp, uriaşul şi-a făcut apariţia într-un magazin de arme; i se prezintă o serie de arme automate, alege una anume şi apoi îl omoară pe proprietarul magazinului. A luat şi el din cartea de telefon adresele celor trei persoane cu numele de Sarah Connor; ajunge la prima şi o ucide cu sânge rece. Poliţia este alertată şi începe urmărirea. Fără succes, însă, căci uriaşul o ucide în aceeaşi manieră şi pe a doua Sarah Connor. Bupă această nouă crimă, detectivul Traxler înţelege că şi cea de-a treia persoană cu numele Sarah Connor este în pericol şi încearcă s-o avertizeze printr-un anunţ în cadrul programului de ştiri de la televizor. Sarah vede anunţul şi află la telefon că trebuie să se ascundă de urmăritorul ei despre care poliţia bănuieşte că ar fi Reese. Sarah fuge de acasă şi se refugiază în discotecă „Tech Noir". Între timp, uriaşul pătrunde în locuinţa ei şi o omoară pe prietena lui Sarah şi pe iubitul acesteia, convins fiind că şi-a terminat misiunea ucigaşă. Dar un telefon alarmat al lui Sarah o dă de gol şi ucigaşul pleacă în căutarea ei la "Tech Noir". Pătrunde în discotecă, dar Reese ajunge şi el acolo şi o salvează în ultima clipă pe Sarah. Fug amândoi, urmăriţi de străinul care pare indestructibil şi care este, la rândul lui, urmărit de poliţie. Sarah, înnebunită de frică, este în pragul unei crize de nervi. Nu înţelege deloc ce se întâmplă şi nici de ce ar fi dorit cineva s-o ucidă pe ea, o chelneriţă oarecare. Reese încearcă s-o convingă că tot ceea ce se petrece îşi are explicaţia în viitor; uriaşul urmăritor este un "Terminator", adică un Cyborg de model Cyberdyne Systems 101, care are misiunea să o omoare. Terminatorul şi Reese fac parte din acelaşi viitor, un

viitor posibil, în care un război atomic, declanşat de computerele unui sistem de apărare, ar distruge aproape întreaga omenire şi ar aduce la putere roboţii şi maşinile. Oamenii urmează să ajungă sclavi şi ar muri în sclavie, dacă nu ar exista un anume John Connor, un rebel care provoacă răsturnarea situaţiei.

Având capacitatea de a întrezări viitorul, roboţii au hotărât să trimită în trecut un Terminator, care s-o ucidă pe Sarah Connor, mama viitorului John Connor, încă înainte de naşterea acestuia, şi să împiedice astfel ca rebeliunea să aibă loc. Adică să schimbe retroactiv viitorul. Lui Sarah îi vine greu mai întâi să-l înţeleagă, apoi să-l creadă pe Reese. Dar Terminator îi depistează pe fugari şi atunci femeia înţelege că trebuie să aibă încredere în bărbatul de lângă ea.

Urmează o urmărire şi o confruntare spectaculoasă, în care sunt amestecaţi cei doi, Terminator şi poliţia. Totul se încheie cu o învălmăşeală grozavă şi teribil de spectaculoasă, dar Terminator reuşeşte să scape. Deşi avariat, el este în stare să-şi repare modulele distruse. Poliţia îi ia pe Sarah şi pe Reese, încercând să le acorde protecţie, dar în acelaşi timp suspectându-i de nu-se-ştie-bine-ce. Reese este interogat de un psiholog al poliţiei, care nu pricepe şi nu crede o iotă din ce aude şi îl taxează repede drept nebun. Dar certitudinile psihologului nu durează mult, căci Terminator pătrunde în sediul poliţiei şi are loc o înfruntare, care lasă totul într-o baie de sânge. Sarah şi Reese reuşesc să se refugieze într-un motel izolat. Este prima dată când au un răgaz mai liniştit. Reese povesteşte despre viitorul său şi despre o imagine a lui Sarah din viitor, de care el s-a îndrăgostit. Petrec noaptea împreună. A doua zi, Sarah o sună pe mama ei, să o asigure că e O.K. şi că nu trebuie să fie îngrijorată. Dar la celălalt capăt al firului se află Terminator, cu voce schimbată, care află astfel adresa fugarilor. Cei doi reuşesc să scape din nou. Terminator îi urmăreşte cu o autocisternă. La capătul unor peripeţii, Reese reuşeşte să arunce în aer maşina uriaşului. Fugarii se îmbrăţişează, bucuroşi că au scăpat, însă din flăcări se ridică o figură înspăimântătoare: pielea Terminatorului a ars, dar structura lui metalică a rămas intactă şi periculoasă. Monstrul îi urmăreşte pe cei doi prin halele enorme ale unei fabrici.

Riscându-şi viaţa, Reese reuşeşte să-l arunce în aer. Dar chiar şi resturile, chiar şi părţile componente dezmembrate ale Cyborg-ului continuă s-o urmărească pe Sarah. Ea ademeneşte resturile lui Terminator sub o presă şi le striveşte, transformându-le într-o masă de metal.

Aventurile s-au terminat de câtva timp. Sarah, ceva mai îmbătrânită, trage la o staţie de benzină din Mexic. Un băieţel îi atrage atenţia că va veni o furtună mare. „Ştiu”, răspunde Sarah, şi continua să se îndrepte spre munţi. Sfârşit.

Ursula von Keitz (Enciclopedia filmului fantastic):

„Privit superficial, filmul lui Cameron este un thriller de acţiune foarte captivant, care nu-i îngăduie spectatorului niciun răgaz, pe întreaga sa durată. Mai bine de trei sferturi din film îl reprezintă urmăriri palpitante cu maşini,

împuşcături nocturne în Los Angeles, un oraş care pare dezolant şi murdar: pe străzi bântuie derbedei beţi, oameni săraci şi oameni fără adăpost; sunt folosite buldozere imense care pot fi identificate cu acele tancuri de luptă monstruoase ce domină scena în secvenţele de viitor. [...] în structura sa narativă, filmul urmăreşte în esenţă mitul biblic de bună-vestire: Kyle, care la început cade pur şi simplu din cer şi descrie călătoria sa în timp ca «o a doua naştere» dureroasă, se transformă, în desfăşurarea filmului, din «înger păzitor» în «înger vestitor» pentru Sarah. El îi prooroceşte că va deveni mama unui bărbat care are neîndoielnic trăsăturile unui Mesia şi care – lucru foarte semnificativ – nu apare niciodată în film."

John K. Farber (Movie Time):

„Cameron reuşeşte să facă un film dinamic, oprindu-se însă cu o clipă înainte de a deveni obositor sau plicticos; reuşeşte un film deştept, fără să complexeze pe nimeni; reuşeşte să transmită un minunat mesaj umanist, fără să învinovăţească pe nimeni şi, mai ales, fără să-ţi lase impresia obositoare că ai de-a face cu un film, la care trebuie să te încrunţi ca să dovedeşti că înţelegi."

Gert Berghoff (Kölnische Rundschau):

„Realizarea este formidabilă. Pe lângă punerea în scenă plină de mişcare, camera lui Adam Greenberg străluceşte printr-o perfecţiune rar întâlnită în tehnica luminilor. Chiar şi puternicul Arnold Schwarzenegger, fost Mr. Univers, se dovedeşte interpretul ideal, poate tocmai fiindcă în interiorul său şi el este făcut numai din oţel."

9. „Red Sonja" (Sonja cea roşie)

SUA 1985

Regia – Richard Fleischer. Producţia – Dino de Laurentiis; pentru MGM/UA (Christian Ferry); Scenariul – MacDonald Fraser, Clive Exton. După personajele create de Robert E. Howard. Imaginea – Giuseppe Rotunno (Technovision, Technicolor). Decoruri – Frank J. Urioste. Costume – Danilo Donaţi. Machiaj – Râno Carboni. Efecte speciale – John Stirber.

Muzica – Ennio Morricone. Arte marţiale – Kiyoshi Yamazaki, Ernie Reyes sr.

Interpreţi: Brigitte Nielsen (Red Sonja), Arnold Schwarzenegger (Kalidor), Sandhai Bergman (Gedren), Paul Smith – alkon), Ernie Reyes jr. (Prinţul Tarn), Ronald Lacey (Ikol), at Roach (Brytag), Terry Richards (Djart), Janet Agren (Vamă), Donna Osterbuhr (Kendra)...

Durata – 89 minute.

Gedren, regina cea feroce şi criminală, omorând în stânga şi în dreapta, o lasă orfană de amândoi părinţii şi pe tânăra Sonia. Dorind să o consoleze de

ireparabila pierdere, tinerei i se arată un duh care o vrăjeşte şi o face să devină invincibilă în lupta cu sabia. Sonia este o vreme ocupată să-şi încerce noile calităţi şi proaspăt obţinută armă în lupte de antrenament cu un maestru spadasin, uitând pentru câtva timp că jurase să-şi răzbune moartea părinţilor. Dar ticăloasa Gedren nu pierde timpul: ea trece prin foc şi sabie, un templu în care se afla adăpostit un talisman cu puteri magice şi fură obiectul vrăjit. Din masacrul la templu nu supravieţuieşte decât sora Soniei, salvată de un străin care se numeşte Kalidor. Însă fericirea ei este scurtă, căci fata, atinsă de o săgeată otrăvită, moare. Sonia jură că, de data asta se va răzbuna şi pleacă la drum spre regatul lui Gedren. Trebuie să se grăbească, pentru că talismanul fermecat este vrăjit şi, dacă ar primi destulă lumină, ar putea distruge întreaga omenire. Au mai rămas încă treisprezece zile până când piatra va fi absorbit lumina de care are nevoie ca să-şi activeze fatalele însuşiri. Sonia nu ştie însă că Gedren grăbeşte proorocirea, ţinând talismanul într-o încăpere luminată de zece mii de lumânări.

În drumurile ei, Sonia dă peste un regat distrus de Gedren, ai cărui singuri supravieţuitori sunt tânărul prinţ Tarn şi Falkon, servitorul lui. Ceva mai târziu, îl înfruntă în duel pe vameşul Brytag, pe care-l învinge. Dar oamenii lui Brytag o fac prizonieră. Apare însă Kalidor, care o salvează. După ce Sonia îi salvează la rândul ei pe- Tarn şi Falkon, capturaţi de bandiţi, ajung în sfârşit în Ţara Întunericului. Gedren cheamă, prin magie, o furtună care îi sileşte pe cei trei să se refugieze într-o peşteră unde îi aşteaptă un crocodil fioros. Sonia este din nou salvată de Kalidor, care se dezvăluie a fi Mare Cavaler. În locul unei îmbrăţişări de mulţumire, pudica Sonja îl provoacă pe Kalidor la o luptă prietenească cu sabia. Duelul se termină indecis, pentru că amândoi eroii se prăbuşesc, epuizaţi. Ei nu ştiu că timpul trece în defavoarea lor. Când ajung în sfârşit la castel, talismanul este aproape pe punctul de a distruge totul.

Sonia o provoacă pe Gedren la luptă, o învinge, o ucide şi aruncă talismanul într-un lac de lavă. Omenirea scapă, dar castelul vrăjit al lui Gedren explodează şi se preface în praf şi pulbere. Tarn şi Falkon sunt fericiţi că vor putea începe reconstrucţia regatului lor. Iar sfioasa Sonia, după ce mai dezvăluie încă unele reţineri, consimte să-l îmbrăţişeze, în sfârşit, pe Kalidor.

Linda Rutherford (Daily Views): „Arnold Schwarzenegger şi Brigitte Nielsen nu reuşesc cu niciun chip să joace în acelaşi stil şi este greu să-ţi păstrezi impresia că ar juca măcar în acelaşi film. Ei se întâlnesc totuşi, pentru că uneori Sonja-Brigitte este în încurcătură şi, ca să vedem peripeţiile continuând, Kalidor-Arnold trebuie să rezolve situaţia. Din fericire, datele fizice ale lui Schwarzenegger nu reuşesc să fie umbrite de carura – hai să-i zicem – «impresionanta» a danezei şi, cel puţin din acest punct de vedere, pelicula rămâne verosimilă.”

Peter Gaschler (Anul SF1987):

„Forma filmului, preluată de la «Conan distrugătorul», este simplificată prin tratarea umoristico-satirică a subiectului, prin structurarea vizuală – şi

anume prin folosirea unor fundaluri autumnale din afara Romei, a unor costume extravagante şi a unor interioare iluminate natural – şi mai ales prin luptele cu săbii. Rămâne regretabil – şi este o urmare a simţului comercial al lui de Laurentiis – ca monstruozitatea erei hiperboreale se regăseşte aici doar sub forma unor figuri pietrificate sau a unor schelete, elemente statice lipsite chiar şi de atracţia unor efecte speciale care să funcţioneze fie tehnic, fie dramaturgic.”

10. “Commando”
SUA 1985

Regia – Mark L. Lester. Producţia – 2Oth Century Fox. O producţie Silver Pictures (Joel Silver). Scenariul – Steven E. de Souza. Imaginea – Matthew F. Leonetti (De Luxe). Decoruri – Mark Goldblatt, John F. Link, Glenn Farr. Costume – Bob Harris. Muzica – James Homer. Cântecul “Well Fight for Love” de Andy Taylor şi Michael des Barres.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (John Matrix), Rae Dawn Chong (Cindy), Dan Hedaya (Generalul Arius), Vernon Wells (Bennett), James Olson (Generalul Kirby), David Patrick Kelly (Sully), Alyss Milano (Jenny).

Durata – 90 minute.

Trei crime deosebit de brutale se petrec una după alta sub ochii noştri: un cetăţean paşnic este împuşcat în plină stradă de către doi gunoieri, un vânzător nevinovat de automobile este călcat de o maşină, un pescar este aruncat în aer cu barcă cu tot.

Aflăm că totuşi crimele nu sunt atât de întâmplătoare pe cât ar putea să pară şi că cei trei paşnici cetăţeni erau trei agenţi speciali. În faţa acestei acţiuni de forţă, CIA îşi ia măsurile de prevedere pe care le crede de cuviinţă, căutâhdu-l pe singurul om care ar putea fi în stare să soluţioneze triplul asasinat. Este vorba despre veteranul John Matrix, un agent retras din activitate şi care acum duce la tară o viaţă liniştită, împreună cu fiica sa de zece ani. Generalul Kirby îl contactează pe Matrix, încercând a-l determina să coopereze din nou cu CIA. La refuzul veteranului, generalul îl avertizează că este foarte posibil că viitoarea victimă să fie chiar el. Într-adevăr, la putină vreme după aceea, are loc un atac armat asupra lui Matrix.

Atacatorii o răpesc pe Jenny fiica lui. Orbit de furie, Matrix se hotărăşte să acţioneze. După o urmărire tensionată, pune mâna pe răpitor, un fost luptător din Vietnam pe nume Bennet, care-i dă astfel capătul unui fir. Dar tocmai atunci Matrix este lovit şi îşi pierde cunoştinţa. Când îşi revine, agentul este fată în fată cu Ărius, fostul dictator militar al unei republici suâ-americane.

Acesta vrea să-şi redobândească poziţia pierdută şi îl însărcinează pe Matrix să meargă la Val Verde şi să-l asasineze pe preşedintele ales; preţul este viaţa fiicei sale. Şantajat în acest fel agentul nu are altă alternativă decât să se lase instalat în avionul care ar trebui să-l ducă la Val Verde. „Îmi place de

dumneata – îi spune el celui care-l păzeşte – o să te omor ultimul. “După ce avionul a decolat deja, Matrix îl omoară pe paznicul său şi sare din aparatul de zbor care deja luă înălţime.

Ajuns din nou pe aeroport cu ajutorul involuntar al unei frumoase numite Cindy, urmăreşte şi asasinează un al doilea paznic. Găseşte la acesta un indiciu – o cheie – care-l conduce la un motel, apoi, o chitanţă de benzină din maşina celui de-al doilea om de legătură îl conduce la un depozit unde găseşte, în sfârşit, o hartă cu coordonatele insulei pe care se află fortăreaţa luiArius.

Cu un motostivuitor, Matrix încearcă să golească un depozit de arme şi muniţii, dar este reperat de poliţie. Cindy îl salvează, fură împreună un hidroavion şi pornesc spre insulă pe care s-ar părea că este prizonieră Jenny. Singur împotriva întregii unităţi de elită a dictatorului, Matrix reuşeşte să-i elimine pe toţi, în urma unei înfruntări spectaculoase şi sângeroase. Îl împuşcă apoi pe dictator şi, cu ajutorul unei ţevi de fier, îl ţintuieşte pe Bennet de peretele unui boiler. Cindy îl alertează pe generalul Kirby, care soseşte la faţa locului, grăbit să afle dacă Matrix a lăsat urme care ar indica CIA drept autoare a evenimentelor.

Dar agentul special n-a lăsat în urma sa decât cadavre. Când însă o întâlneşte în sfârşit pe fetiţa lui, pentru a cărei libertate s-a zbătut atât, super-durului Matrix i se umezesc ochii.

Milton Bradford („The NewYorker”):

„Filmul mizează în special pe dinamica şi violenţa acţiunii; dar aceasta nu reuşeşte să fie coordonată cu elementele care ar avea rostul să o punăân valoare. Pulsaţiile uzicale nu reuşesc să impună un ritm, rămânând un fel de pudding de sunete, obiectele uşoare sunt la fel de zgomotoase uneori că şi împuşcăturile. În general, totul este deosebit de zgomotos, de parcă intensitatea sonoră ar avea rostul să obţină efectul pe care ar trebui de fapt să şi-l asume acţiunea. Torturat de efecte sonore şi vizuale, cel mai adesea gratuit exagerate, spectatorul simte nevoia unui comando care să-l elibereze.”

Irving Willis: (“Bees Cinema”):

„Aşa cum sunt prezentate la început, crimele sunt mult prea terifiante ca să poată fi rezolvate de un poliţist oarecare. De aceea, distribuirea lui Arnold Schwarzenegger în rolul lui Matrix nu este numai potrivită, ci de-a dreptul inevitabilă. El pare a fi singurul bărbat cu destui muşchi ca să ne convingă că ceea ce face poate fi într-adevăr făcut de un om.”

11. „Raw Deal” (Afacere dură)

SUA 1986

Regia – John Irvin. Producţia – De Laurentiis Entertainment Group. O producţie Internaţional Film Corporation (Martha Schumacher). Scenariul – Gary M. DeVore, Norman Wexler, după un subiect de Luciano Vincenzoni şi Sergio

Donaţi.

Imaginea – Alex Thomson (Tehnicolor). Decoruri – Anne V. Coates. Costume – Clifford Capone. Muzica – Tom Bahler, Albhy Galuten, Chris Boardman.

Interpreţi; Arnold Schwarzenegger (Mark Kaminski), Kathryn Harold (Monique), Sam Wanamaker (Luigi Patrovita), Paul Shenar (Rocca), Robert Davi (Max Keller), Ed Lauter (Baker), Darren McGavin (Harry Shannon), Joe Regalbuto (Daniel Baxter), Mordecai Lawner (Marcellino), Steven Hill (Lamanski), Blanche Baker (Amy Kaminsky), John Malloy (Trager)...

Durata – 105 minute Mark Kaminski este şerif şi prietenul cel mai bun al agentului FBI, Harry Shannon. Kaminski a fost şi el agent FBI, dar s-a retras, în mare parte şi din cauza problemelor de familie: soţia lui este alcoolică. Fiul lui Harry Shannon este ucis de oamenii naşului mafiot Luigi Patrovita din Chicago. Orbit de durere, Harry se hotărăşte să se răzbune, dar organizaţia criminală se apără foarte bine şi ştie să se pună la adăpost de orice intervenţie a poliţiei. Agentul FBI îşi dă seama că există doar o singură soluţie de lichidare a mafiei – lupta pe cont propriu – şi un singur om care ar fi capabil să ducă o asemenea sarcină la bun sfârşit – Mark Kaminski. Shannon îl convinge pe Kaminski să distrugă organizaţia lui Patrovita din interior, infiltrându-se printre oamenii ei, şi îl avertizează că nu va putea primi niciun fel de sprijin oficial. Kaminsky acceptă. Îşi înscenează propria moarte, prilej cu care aruncă în aer o întreagă uzină chimică. Sub o nouă identitate – se numeşte acum Joe Brenner – eroul nostru intră în legătură cu mâna dreaptă a lui Patrovita, Rocco. Bătăuşul lui Rocco este însă suspicios şi, din ordinul său, frumoasa Monique trebuie să-l seducă şi să-l ţină sub observaţie pe Kaminski-Brenner.

Monique trece însă, destul de repede în “tabăra cealaltă”, îndrăgostindu-se cu adevărat de cel care trebuia să-i fie de fapt victimă. O primă intervenţie a lui Kaminski în calitate de mafiot se desfăşoară cu succes, el reuşind să distrugă cazinoul ilegal al lui Lamanski, cel mai înverşunat duşman al lui Patrovita. Dar acesta loveşte şi el, trimiţând împotriva lui Kaminski o trupă de bătăuşi, care însă rămân cu buzele umflate.

Kaminski elaborează un plan special, ce are darul să-i câştige încrederea lui Patrovita: sub ameninţarea unui atac cu bombe, oamenii lui vor urma să intre nestingheriţi în sediul poliţiei, unde se află o mare încărcătură de heroină capturată de curând. În paralel, Keller şi Kaminski urmau să-l elimine definitiv pe Lamanski. Planul dublu reuşeşte, dar puţin după aceea Keller reuşeşte să descopere adevărata identitate a lui Joe Brenner. El îl convinge pe Patrovita să-l asmuţă pe poliţist împotriva lui Harry Shannon şi să scape în felul acesta de amândoi. Se ajunge la o înfruntare cu împuşcături într-un cimitir. Kaminski îşi dă seama prea târziu că a intrat în capcană.

Keller moare împuşcat, Shannon este rănit şi va rămâne infirm.

Furios, fără să mai stea să elaboreze strategii, Mark Kaminski îşi pregăteşte arsenalul propriu şi pleacă să se răfuiască cu Patrovita la sediul

acestuia, o hală de deşeuri. Reuşeşte să lichideze de unul singur toată echipa de pază, apoi îl împuşcă pe şeful bandei. După ce o ajută pe Monique să scape şi să fugă cu avionul, Kaminski îşi reia identitatea de la început, dedicându-se îngrijirii soţiei sale şi, începând de acum, recuperării lui Harry Shannon.

Klare Warnecke (Die Welt):

„Fostul Terminator umblă pe ecran şi în cea mai nouă dintre baladele sale, precum un urs Grizzly prin munţi – cu umerii masivi, cu maxilarele grele, cu profilul dur şi o totală lipsă de expresie a feţei. (...) O dilemă logică a poemelor eroice de tip Schwarzenegger o reprezintă dialogurile, care nu se simt ameninţate de vreun finisaj psihologic. Fiindcă «Raw Deal» nu numai că nu vrea să fie doar un film de acţiune dur, ci se doreşte şi unul comic. Însă, pentru a contrapuncta în genul parodic o brutalitate atât de dură şi de dezgustătoare, cum o indică scenariul, ar fi fost totuşi nevoie de un regizor mai sensibil şi mai meditativ decât este britanicul John Irvin.”

Jimmy Clark (Movie Time):

„Palidele încercări de motivare psihologică ale personajului Kaminski – o soţie alcoolică, un prieten «la bine şi la rău», câteva dezamăgiri şi o teribilă amărăciune în faţa răului din lume – nu sunt deloc în stare să ne convingă că acestea ar fi cauzele acţiunilor violente ale eroului. Îl vedem pe Kaminski acţionând cu ferocitate încă de la secvenţa dinaintea genericului; soţia dispare, practic, din acţiune o dată cu schimbarea identităţii personajului principal, lipsindu-l astfel de posibilă dilemă etică. Iar la sfârşit, când Kaminski se transformă într-o maşină nemiloasă de ucis, înţelegem că ferocitatea este dimensiunea fundamentală a eroului. Şi atunci, ne întrebăm: cum poate un supraom ca acesta, în stare să lichideze deschis şi de unul singur o întreagă reţea mafiotă, să se mai preteze la artificii inutile ca «infiltrarea», planurile de apropiere de «boss» şi toate celelalte poveşti care au alcătuit, în fond, scenariul filmului?”

Bob Jackson (Video):

„Înfruntarea Stallone-Schwarzenegger, începută în «Commando», continuată şi în «Raw Deal». Eroul care ia totul asupra sa şi rezolvă de unul singur problemele insolubile ale societăţii, aruncând în aer oameni grămadă şi uzine, îl pune pe Arnold de data asta într-o postură destul de apropiată cu ceea ce reprezintă, în fond, stilul său. El are de interpretat ceva asemănător unei figuri reale, şi de aceea, Schwarzenegger n-a pierdut prilejul să-şi facă mereu reclamă cu acest film.”

12. “Predator”

SUA 1987

Regia – John McTiernan. Producţia – 2Oth Century-Fox; în colaborare cu Amercent Films şi American Entertainment Partners L.P. (Lawrence Gordon, Joel Silver, John Davis).

Scenariul – Jim Thomas, John Thomas. Imaginea – Donald McAlpine (Mexiko), Leon Sanchez (Panavision, DeLuxe).

Decoruri – John F. Link, Mark Helfrich, Julie Feiner, Kim Bennett, Rudy Freeman, Billy Meshover, Bryan Caroll, Mark Elson, Carol Fitzgerald, Willie Navarro, John Henzel. Costume – Marilyn Vance-Straker. Machiaj – Scott Eddo. Efecte vizuale — Michael Bigelow, J.W. Kompare, Dream Quest Images, Howard A. Anderson Co. Concepţia efectelor – Steve Wang, Mitch Suskin. Muzica – Alan Silveştri; cântecul „Long Tall Sally” de R. Penniman, E. Johnson şi R. Blackwell.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Dutch), Carl Weathers (Dillon) Elpidia Carillo (Anna), Bill Duke (Mac). - Jesse Ventura (Blain), Sonny Landham (Billy), Richard Chaves (Poncho), Kevin Peter Hall (Predator).

Durata – 107 minute.

America Centrală. Gherilele hăituiesc guvernele, ca întotdeauna în aceste locuri. Numai că unele guverne sunt prietene cu Guvernul Statelor Unite (altfel, n-ar putea supravieţui, o ştiu şi ele prea bine). Iar guvernul SUA îşi apără prietenii, pentru că îşi apără, implicit, interesele financiare. Un asemenea guvern-prieten este în dificultate. Pentru a anihila activitatea gherilelor, SUA hotărăşte să trimită în apărarea autorităţii statale o echipă încercata. Aşa că în jungla Americii Centrale, îşi face apariţia Dutch Schaeffer, notoriu veteran al războiului din Vietnam, împreună cu echipa sa de combatanţi de elită. Trupa se îndreaptă spre tabăra duşmanilor. În drum, reuşesc să se lămurească din ce motive expediţia anterioară, adică echipa care fusese înaintea lor în junglă cu misiunea de a regla situaţia conflictuală, eşuase în încercarea sa. Ei întâlnesc în cale rămăşiţele însângerate ale predecesorilor lor: cineva - sau ceva – făcuse să se prăbuşească elicopterul care îi deplasa pe aceştia la obiectiv, apoi jupuise bărbaţii de vii şi îi decapitase. În misiunea lor, în drumul lor spreadversari, Dutch şi oamenii săi se simt ei înşişi urmăriţi. În ciuda faptului că un pericol iminent pare să-i ameninţe, ajung în sfârşit la locul în care era nevoie de ei şi iau cu asalt tabăra gherilelor. Echipă americană are şi misiunea să salveze ostatecii, însă descoperă că aceştia, în realitate consilieri militari americani, sunt morţi demult. Dutch mai descoperă că propriii săi “stăpâni” l-au atras într-o cursă şi că misiunea în care a fost trimis este, în realitate, doar o stratagemă murdară, care permite forţelor americane să-şi îndeplinească obiectivele fără să recurgă la un atac – sau la o invazie – adică la o operaţiune deschisă, care ar fi discutabilă şi periculoasă din punctul de vedere al opiniei publice. Dutch şi o prizonieră supravieţuitoare – Anna – pornesc către locul în care îi aşteaptă elicopterul care ar trebui să-i ducă înapoi în Statele Unite. Intenţia lor este să facă publică murdăria care se ascundea în spatele pretinsei operaţiuni umanitare şi să îi avertizeze pe americani asupra modului cum interesele celor puternici sunt ascunse în spatele unor pretinse operaţiuni de întrajutorare. Dar, pe drumul de întoarcere, apare dintr-o dată o fiinţă stranie, parcă materializată din senzaţia lor permanentă că sunt urmăriţi şi care omoară, fără motiv evident, doi dintre oamenii lui Dutch. Cercetările lor şi dorinţa de a identifica

adversarul nu reuşesc să dea la iveală decât faptul că acesta are un emiţător de raze laser, un costum de camuflaj foarte eficient şi... sânge galben! Fiinţa bizară reuşeşte – în ciuda oricăror tentative de apărare sau de ripostă – să-i omoare pe toţi oamenii lui Dutch. Nu durează mult şi povestea ajunge la punctul culminant: creatura încearcă să-l omoare pe Dutch însuşi. În cadrul unor înfruntări şi urmăriri spectaculoase, Dutch reuşeşte să devieze atenţia răului numai asupra sa, permiţându-i astfel Annei să se refugieze la elicopter. Numai că, în tentativa lui de fugă, Dutch cade într-un torent... Fiinţa stranie – Predator – sare după el. S-ar părea că toată şiretenia omului, toată experienţa de luptă acumulată în Vietnam, toată energia situaţiei limită şi toată inteligenţa nu-i vor fi de ajuns lui Dutch pentru a reuşi să scape de extraterestru. Dar întâmplarea face ca eroul nostru să fie acoperit de mâl şi să descopere, cu acest prilej, că mâlul îl face de nedepistat pentru senzorii monstrului. Scapă deci pentru moment, dar se lansează în urmărirea duşmanului, îl atrage într-o cursă pe Predator şi îl răneşte mortal. Pământeanul ar dori să-l poată lua prizonier pe extraterestru, pentru a se lămuri pe ce principii se bazează şi în virtutea cărui scop acţionează. Dar Predator îşi activează mecanismul de autodistrugere şi se lichidează, ameninţând, în acelaşi timp, să distrugă şi totul în jur. Dutch reuşeşte să ajungă la elicopterul de salvare în ultima secundă. În urma lui şi a Annei, deasupra junglei se ridică ciuperca unei explozii atomice. Dutch se întoarce în SUA, prăbuşit în el însuşi, dezamăgit, cenuşiu şi parcă fără cea mai mică dorinţă de a afla mecanismele mincinoase ale celor puternici. După un asemenea război, s-ar zice că nu-şi mai doreşte altceva decât odihna şi o viaţă cât mai obişnuită.

Warner Higgins (Daily Date):

„Metafora esenţială a filmului este aceea a războiului şi a faptului că motivaţia acestuia devine din ce în ce mai atenuată o dată cu dezvoltarea ostilităţilor. Dar în această matrice metaforică primară, realizatorii amestecă o mulţime de elemente adiacente: proiecţii de apocalipse, spaime derivate din frustrările erotice, interese politice dublate de versatilitate şi minciună, teoria despre manipularea omului onest păcălit cu imaginea ţelului înălţător, sacrificiul din iubire, individul traumatizat de labirintul unor interese sociale pe care nu le mai înţelege ş.a.m.d. Aceste complicaţii tematice, în loc să convingă, nu fac decât să dilueze şi să pună sub semnul întrebării imaginea “asupra posibilităţii de a supravieţui în situaţii limită. Cazul devine excesiv de “limită”, şi acest fapt provoacă sentimentul că numai un tip cu alura, cu proporţiile şi cu nepăsarea lui Schwarzenegger poate face faţă în atari condiţii.”

Matthew Bess (Beeing Here): “Primitivitate; violenţă; frică; spaime; schiţe neînchégate de atitudini generoase; muguri de bune intenţii; sânge galben şi sânge foarte roşu; junglă; fiare – terestre sau extraterestre; mitologie; futurologie; femei (una singură) în pericol de moarte; fugă; urmărire; dilema:

«vă ajunge sau nu la timp»; veterani din Vietnam; muşchi eficienţi; muşchi ineficienţi; sisteme de (auto) distrugere; sisteme de camuflaj; eficientă; eşec; Schwarzenegger; Schwarzenegger;

Schwarzenegger; Schwarzenegger; Schwarzenegger, într-un cuvânt: o imagine eroică a supravieţuirii la limită!”

Karsten Visarius (Faz):

„Operatorul Donald Mc Alpine a transpus această poveste ciudată în imagini uneori înşelător de frumoase, jucându-se ca un stăpân cu luminile şi umbrele. O muncă la fel de completă au realizat şi tehnicienii de trucaje, care au purtat Predator-ul din cosmos în junglă. Filmul ar îndeplini toate condiţiile să fie o aventură originală, de mare anvergură, dacă în concurenţa dintre stiluri nu ar interveni mereu o imagine – justificată – a fricii strecurate pas cu pas.”

13. “The Running Man” (Evadatul)

SUA 1987

Regia – Paul Michael Glaser. Producţia – Taft Entertainment/Keith Barish Productions (Tim Zinnemann, George Linder); Scenariul – Steven E. de Souza, după romanul lui Richard Bachman (= Stephen King). Imaginea – Thomas del Ruth, Reynaldo Villalobos. Decor – Mary Roy Warner, Edward A. Warschilka, John Wright. Costume – Robert Blackman, Francine Jamison-Tanchuck, Henry Baghdassarian. Muzica – Harold Faltermeyer. Coregrafia – Paula Abdul.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Ben Richards), Richard Dawson (Dämon Killian), Maria Conchita Alonso (Amber Mendez), Yaphet Kotto (Laughlin), Jim Brown (Fireball), Jesse Ventura (Captain Freedom), Erland van Lidth (Dynamo), Marvin J. Melntyre (Weiss).

Durata – 101 minute

Anul 2017, la Los Angeles. Lumea este controlată, dominată, fermecată şi hrănită de către televiziune sau, mai exact, de către o anume televiziune, care-i face pe majoritatea oamenilor să se transforme în simpli telespectatori eterni, cu convingeri induse de programele TV pe care le urmăresc fără încetare. Realitatea nu mai există în mod obiectiv, pentru toată lumea, realitatea este aceea care se vede la televizor. Sau nu chiar pentru toată lumea: anumiţi cetăţeni au înţeles pericolul manipulării prin imagine şi reacţionează. Ünii dintre ei organizează chiar manifestaţii, reprimate însă violent de poliţie.

Dar iată că, poliţistul äen Richards refuză să tragă în demonstranţii paşnici. I se pare că nu poate reacţiona prin forţă la o manifestaţie care nu foloseşte forţa. Numai că superiorii săi nu sunt de aceeaşi părere, aşa că Richards ajunge la închisoare.

Acolo află că există o întreagă organizaţie subterană, hotărâtă să răstoarne dominaţia perfidă a televiziunii. Îi cunoaşte pe doi dintre membrii acestei organizaţii şi, împreuna, reuşesc, optsprezece luni mai târziu, să

evadeze. Richards, Laughlin şi Weiss ajung la ascunzătoarea rebelilor. Fostul poliţist află că scopul lor este să descifreze codul satelitului Uplink şi să poată emite programe de televiziune proprii, deturnând astfel puterea celor care manipulează acum populaţia. Dar Richards refuză să se înroleze în bătălia politică şi hotărăşte să fugă mai departe.

Se ascunde la locuinţa fratelui său, unde o cunoaşte pe Amber Mendez, una dintre angajatele televiziunii. Fostul poliţist este în continuare hăituit de urmăritori; se hotărăşte să scape părăsind ţară şi, pentru a fi mai în siguranţă, o ia ostatică pe Amber.

Tentativa de fugă eşuează, iar Richards este din nou arestat. El este acum considerat un element periculos pentru întregul sistem, la fel ca şi Laughlin şi Weiss, arestaţi din nou şi ei.

Damon Killian este redactor TV şi autor al unui joc de televiziune foarte popular. Pe principiul aventurilor din jocurile electronice, el foloseşte oameni adevăraţi. Jocul se numeşte „The Running Man" şi foloseşte condamnaţi care au şansa să scape dacă supravieţuiesc situaţiilor cu care sunt confruntaţi. La sugestia lui Killian, cei trei condamnaţi sunt siliţi să intre în joc. Sunt trimişi cu o rachetă în prima zonă, unde îi aşteaptă şi prima încercare: un meci de hochei ucigaş cu profesorul Subzero.

Între timp, relatarea pe care o face televiziunea despre încercarea de fugă a lui Richards stârneşte neîncrederea lui Amber. Ea reuşeşte să pătrundă în arhiva secretă a televiziunii şi află că toate crimele, de care este acuzat în mod public Richards, nu sunt decât pură Acţiune şi că singura "greşeală" de care s-a făcut vinovat este că nu a omorât nişte demonstranţi paşnici. Forţele de pază o surprind în chiar momentul revelării adevărului şi o trimit în zona de joc, alături de ceilalţi trei. Într-o luptă cu Buzzsaw, un killer înarmat cu nişte arme ciudate, un fel de lanturi-fierăstraie, Laughlin moare. În acelaşi timp, Weiss descoperă din întâmplare un terminal al satelitului Uplink.

Moare şi el, scurt-circuitat de adversarul său, Dynamo, dar reuşeşte în ultima clipă să-i transmită lui Amber codul aflat.

Richards, care până acum s-a descurcat foarte bine în înfruntările cu toate capcanele jocului, este din ce în ce mai iubit de telespectatori. Opinia publică s-a modificat şi acum îi este favorabilă. Killian miroase pericolul că jocul ar putea să nu-şi atingă ţelul şi încearcă să-l atragă pe Richards departea lui, oferindu-i un rol de vânător. Richards îl refuză, furios.

În cel de-al treilea sector al jocului, cei doi supravieţuitori găsesc cadavrele celor care fuseseră consideraţi până atunci câştigători ai jocului şi îşi dau seama că, de fapt, telespectatorii văd cu totul altceva decât se întâmplă, că totul este o înşelătorie de proporţii enorme şi că, probabil şi pe ei îi aşteaptă moartea, în timp ce privitorii i-ar vedea în chip de învingători. Richards se luptă în canalizare cu ultimul adversar, Fireball, înarmat cu aruncătoare de flăcări; reuşeşte să-l învingă, în timp ce Killian simula în faţa spectatorilor, cu ajutorul unei imagini sintetizate pe computer, moartea eroului nostru. Organizaţia

subterană ia legătura cu fostul poliţist, care le dă codul terminalului Uplink.

Rebelii pregătesc un atac asupra televiziunii. Ei reuşesc, cu ajutorul lui Amber, să intre în codul satelitului şi să emită adevărul despre manipulările la care sunt supuşi oamenii prin sistemul oficial de televiziune că şi despre jocul "The Running Man". Părăsit de toţi colaboratori, Killian mizează pe ultima şansă, încercând să-l atragă pe Richards de partea lui. Acesta nu numai că îl refuză, dar îl expediază cu o rachetă în zona de joc.

Julian Penthley (Monthly Film Buletin):

„Ca film violent de acţiune, «The Running Man» funcţionează pe deplin, chiar dacă nu reprezintă o contribuţie deosebit de originală la genul de filme «apocalipsul marilor oraşe». În timpul călătoriei, care ocupă partea cea mai importantă a filmului, răsună clar ecouri din «Escape From New York» şi «Thé Warriors». O privire asupra oraşului Los Angeles în viitor acţionează ca un omagiu adus lui «Metropolis» al lui Fritz Lang, prezenţa masivă a lui Schwarzenegger aminteşte de «Terminator», satira la adresa televiziunii aminteşte de «RoboCop» şi întregul concept de bază dovedeşte asemănări extraordinare cu filmul lui Yves Boisset «Le prix du dangen»."

Joe Hill (Movies):

„Personajele au rămas, dar s-a schimbat conţinutul. Este un film care confundă duritatea cu brutalitatea, care de dragul efectului foloseşte modalităţi de expresie cinice.

Dar vrea să obţină mai mult. Ironizează cinic atotputerea mijloacelor mass-media. În imagini razante le prezintă neajunsurile, arată cum televiziunea calcă adevărurile în picioare, şi mai ales ce necritici sunt telespectatorii, care consumă orice, mai ales minciunile. Părţile puternice ale filmului sunt acelea care înfăţişează drastic cât de false pot fi mesajele venite dinspre ecran."

Elsa Gloria King (Mouvies Chronicles):

„Popularul, eroicul, musculosul, dinamicul, invincibilul Schwarzenegger spune mereu: «Mă voi întoarce!» Iar noi, laolaltă cu telespectatorii jocului criminal «The Running Man», îl aşteptăm cu sufletul la gură. Nu ne îndoim nicio clipă de adevărul promisiunii lui, pentru că în adâncul sufletului ştim că dacă el ar muri, adică dacă eroul nu s-ar mai întoarce, filmul ar trebui să se termine brusc. Aşa că îl iubim pe Schwarzenegger pentru că îl iubim pe eroul interpretat de Schwarzenegger şi pentru că avem o certitudine: dacă binele pe care eroul îl reprezintă n-ar fi invincibil, filmul, acest dulce abandon al timpului nostru liber, s-ar termina înainte de vreme."

14. "Red Heat" (Căldură roşie)

SUA 1988

Regia – Walter Hill. Producţia – Carolco/Lone Wolf/Oak (Walter Hill,

Gordon Caroll). Scenariul – Harry Kleiner, Walter Hill, Troy Kennedy Martin, după un subiect de Walter Hill.

Imaginea – Matthew F. Leonetti (Technicolor). Decoruri – Freeman Davies, Cârmei Davies, Donn Aron. Costume – Dan Moore. Muzica – Jarnos Horner. Coregrafie – Ginger Farley, Mark Gomez.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Căpitanul Ivan Danko), James Èelushi (Sergentul detectiv Art Ridzik), Peter Boyle (Lou Donelly) Ed ORoss (Viktor Rosta), Larry Fishburne (Locotenentul Stobbs), Gina Gershon (Catherine Manzetti), Richard Bright (Sergeat Gallaghe), J.W. Smith (Salim), Brent Jennings (Abdul Elijah), Gretchen Palmer (Nutte)...

Durata – 104 minute.

Moscova, în zilele noastre. Miliţia se confruntă cu grave probleme privitoare la comerţul cu droguri. Este urmărit traficantul georgian Victor Rosta. Într-o cafenea moscovită are loc un duel sălbatic, cu multe focuri de armă şi stropit cu sânge din belşug. Victor Rosta reuşeşte să scape şi fuge în SUA, stabilindu-se la Chicago. Aici intenţionează să-şi continue activitatea de comerţ cu droguri. În acest scop intra în legătură cu traficanţii locali, şi anume cu o bandă de radicali negri, numită “Cleanheads”. Afacerea este pe cale să fie încheiată, dar intervine un eveniment-surpriză: nucleul de bază al bandei „Cleanheads” este capturat la o percheziţie efectuată de poliţiştii conduşi de sergentul-detectiv Art Ritzik. La putină vreme după aceea, este arestat şi Rosta, ca urmare a unui banal accident de circulaţie.

În acelaşi timp, la Moscova, căpitanul de miliţie Ivan Danko primeşte din partea superiorilor săi ordinul de a-l captura pe traficantul georgian şi a-l aduce înapoi în URSS. Danko pleacă la Chicago; demarează operaţiunile de extrădare a lui Rosta.

Sergentul Ritzik este pus de către poliţia din Chicago la dispoziţia căpitanului Danko, lucru care nu-i face nicio plăcere.

Colaborarea dintre cei doi poliţişti nu merge bine, căci sergentul american se dovedeşte cam recalcitrant. Extrădarea nu decurge însă deloc uşor nici ea; Danko şi îndărătnicul său subordonat american cad într-o cursă a bandei “Cleanheads”. Rosta reuşeşte să fugă, iar Danko, deşi rănit, îi smulge traficantului, în ultima clipă, cheia unui şeif. Ambuscadă este pusă pe seama, fie a incompetenţei, fie a relelor intenţiiale ofiţerului rus. Ritzik primeşte misiunea să-l supravegheze. Lipsit de sprijinul efectiv al poliţiei americane, dezamăgit de bănuielile acesteia şi hotărât să-şi dovedească competenţa, Danko ar vrea acum să-l găsească pe Rosta pe cont propriu. Căutând un fir, căpitanul dă de urma unui participant la traficul de droguri care pare a fi mai slab de înger. Folosindu-şi” puterea de convingere”, reuşeşte să afle de la acesta că se pregăteşte un târg de cocaină de o valoare neobişnuit de mare. Cheia afacerii este un prizonier negru orb, pe nume Abdul Elijah. Danko şi Ritzik îi fac acestuia o vizită la închisoare; Danko îi propune lui Elijah un târg: cheia şi

cocainã în schimbul lui Rosta. Elijah pare sã fie de acord. Întâlnirea se sfârşeşte însã fãrã rezultat. Ritzik şi Danko se hotărăsc atunci să-l interogheze pe partenerul lui Rosta, care, se află, grav rănit, în spital. Ajung însă prea târziu: Tatomovich a fost omorât de un transsexual travestit în infirmieră. Se porneşte o urmărire prin spital, care se dovedeşte plină de riscuri. Danko îi salvează viaţa colegului american şi îi înlesneşte fuga Catherinei Manzetti soţia lui Rosta, ameninţată şi ea cu moartea.

Recunoscătoare, aceasta îi dă un număr de telefon de la care ar putea pleca un fir care să-l conducă pe căpitan pe urmele lui Rosta. Dar, înainte ca Danko să afle locul exact al viitoarei tranzacţii şi să poată acţiona, banda "Cleanheads" se hotărăşte să-l elimine. Ei iau cu asalt camera de hotel a lui Danko. Rosta însă le-a întins o cursă şi celor din bandă, aşa că sunt curăţaţi până la unul. În dezordinea creată, traficantul georgian reuşeşte să pună mâna pe cheia de la seif şi dispare. După puţină vreme, este pescuit din râu cadavrul Catherinei.

Poliţiştii sunt disperaţi, s-ar părea că toate pistele s-au epuizat. Danko a notat însă numărul înscris pe cheie. Cu ajutorul acestui număr şi al cumnatului său, Ritzik reuşeşte să deducă locul unde va avea loc tranzacţia de cocainã: la capătul unei linii de autobuz. Poliţiştii se înfiinţează la faţa locului. Are loc o urmărire cu autobuze. În final, Rosta intra cu maşina lui într-un stâlp. Fără vreo mustrare de cuget, Danko îl împuşcă pe traficant. După ce l-a văzut acţionând, Ritzik şi-a schimbat părerea despre Danko. Cei döi poliţişti se despart prieteni şi, ca să nu existe vreun dubiu asupra relaţiei de simpatie dintre ei, pe aeroport, înaintea plecării lui Danko la Moscova, fac schimb de ceasuri.

Tony Brubaker (Video):

„Arnold Schwarzenegger, aici «supus sovietic», este un uriaş colţuros, credincios exclusiv sistemului şi onoarei sale. Este o forţă destul de brutală a naturii, hotărâtă să-şi îndeplinească misiunea şi să confirme încrederea care i s-a acordat fără să-şi facă prea multe scrupule în legătură cu legalitatea acţiunilor sale. Din punctul lui de vedere, traficantul de droguri este un ins murdar şi periculos şi pentru asta nu se mai întreabă dacă brutalitatea este sau nu constituţională. El nu are habar şi nici nu vrea să ia în considerare drepturile pe care orice poliţist american are obligaţia să i le citească unui arestat. Şi pentru că aşa i se pare mai eficient, întâi loveşte zdravăn şi de-abia după aceea pune întrebări."

Hâns Messias (Magazin):

„Walter Hill îmbogăţeşte o tematică foarte populară a cinematografiei americane de agrement: Întâlnirea a două caractere complet diferite care, datorită intereselor comune, trebuie să tragă de aceeaşi frânghie. (...) Până la urmă însă, se pare că un amestec între «rus» şi «american» ar putea fi prototipul viitorului cetăţean al lumii.

15. “Twins” (Gemenii)

UŞA 1988

Regia – Ivan Reitman. Producţia – “Universal” (Ivan Reitman).

Scenariul – William Davies, William Osborne, Timothy Harris, Herschel Weingrod. Imaginea – Andrei Bartkowiak (DeLuxe).

Decoruri – Sheldon Kahn, Donn Cambern. Costume – Gloria Gresham. Muzica – George Delerue, Randy Edelman. Coregrafia – Paula Tracy Smuin.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Julius Benedict), Danny DeVito (Vincent Benedict), Kelly Preston (Marnie Mason), Chloe Webb (Linda Mason), Bonnie Bartlett (Mary Ann Benedict), Marshall Bell (Webster), Trey Wilson (Beetroot McKinley), David Caruso (Al Greco) Hugh OBrien (Granger), Tony Jay (Werner)...

Durata – 107 minute.

O insulă izolată din Pacificul de Sud, în zilele noastre. Aici trăieşte paşnic, în consonantă cu liniştea şi blândele moravuri ale insuliţei, uriaşul şi bonomul Julius Benedict. S-ar părea că viitorul său poate fi ghicit cu precizie, căci pare neîndoielnic că, până la adânci bătrâneţi, zilele lui Julius vor semăna, ca picăturile de apă, cu ziua de astăzi. Dar iată că, în monotonia calmă a vieţii lui, se iveşte un incident care tulbură totul: eroul nostru, care suferă teribil că nu-şi cunoaşte familia şi nici măcar ascendenta genealogică, care este marcat teribil de puţinul ce-l cunoaşte şi anume că mama sa a murit aducându-l pe lume, află dintr-o dată de la Traven, un doctor din New Mexico, faptul că este produsul unui experiment. Aşadar, chiar în ziua în care Julius aniversează 35 de ani, este informat că naşterea lui se datorează unui experiment cu privire la fecundarea artificială, ba, mai mult decât atât, că în urma acestei încercări reuşite, o dată cu el, adică în chiar această zi pe care Julius o aniversează, s-a mai născut un al doilea copil. Nebun de bucurie că în sfârşit ar putea deveni şi el un om cu familie, încântat de existenţa unui frate geamăn, ignorând total posibilitatea ca geamănul pe care nu-l cunoaşte să fie teribil de deosebit de el, Julius pleacă imediat în căutarea lui. Aeroportul cel mai apropiat se găseşte pe o insulă situată la o distanţă de 27 de mile marine, dar ce importanţă are acest lucru în comparaţie cu dorinţa lui Julius de a-şi găsi fratele! Fără să stea pe gânduri, el se urcă în barcă şi parcurge trăgând la rame cele 27 de mile, îmbarcându-se apoi imediat în primul avion cu destinaţia Los Angeles. Marele oraş nu-i ridică nicio problemă în găsirea geamănului, căci Julius are evidente calităţi empatice. Dar Vincent Benedict se dovedeşte cu totul altfel decât îşi închipuise spectatorul; nu există niciun fel de asemănare între el şi uriaşul inocent Julius:

Vincent este mic, răutăcios, nebunatic şi imoral, un ins care fură maşini, gata să intre în orice fel de escrocherie. Julius, deşi îl găseşte în închisoare, nu pare să-şi dea seama nicio clipă de diferenţa morală dintre el şi fratele său. Mai mult chiar, după ce îl scoate de la zdup, Julius nu prea reuşeşte să-l convingă

pe Vincent că povestea frăţiei lor ar fi adevărată. Răul, coruptul Vincent, cel trăit într-o societate vicleană şi pervertită, nu este în stare să creadă că Julius nu urmăreşte cine ştie ce interes, folosindu-se de povestea neverosimilă a frăţiei în vitro. De-abia atunci când uriaşul-naiv îl salvează pe micuţul răufăcător, de la o bătaie a fraţilor Klane (bătaie pe care ar cam merita-o, căci le datorează 20000 dolari), acesta începe să se gândească la posibilitatea ca, relatarea lui Julius să fie adevărată. Ca probă supremă de frăţie, Vincent îl face pe Julius să-l ajute la furtul unui Cadillac. Furtul reuşeşte. Drept mulţumire, Vincent îşi invită fratele acasă. Acolo, stupefiat, uriaşul află că mama lor, Mary Anna Benedict, trăieşte bine-mersi, supravieţuind fără probleme naşterii de acum 35 de ani. Sentimental, îl convinge pe Vincent că trebuie neapărat să-şi regăsească părinţii. Se pune la cale o expediţie. Julius pleacă în căutarea taţilor – şi îi găseşte repede, probabil datorită aceloraşi calităţi empatice. Dar, Vincent este din nou întors de pe calea bunelor intenţii. Află că în portbagajul Cadillacului furat, se găseşte prototipul unei pompe de injecţie de mare randament. El ia legătura cu cumpărătorul prototipului, Beetroot McKinley, şi acesta îi oferă un preţ de cinci milioane de dolari. În zadar încearcă Julius să-l ia cu sine la New Mexico pentru a-l găsi pe doctorul Traven, aşa cum hotărâseră mai înainte, căci Vincent este hotărât să se ducă mai întâi la Houston şi să-i vândă pompa lui McKinley.

Neavând de ales, Julius acceptă să meargă cu el. Îi însoţesc Linda Mason, prietena lui Vincent, şi Mamie, sora acesteia.

Drumul este plin de peripeţii, întrucât “echipajul” lor este urmărit pe rând de Webster, un ucigaş periculos, care vrea acelaşi prototip al pompei, şi de fraţii Klane, care nu şi-au încheiat răfuiala cu Julius pentru recuperarea celor 20000 dolari. Dar fraţii Benedict reuşesc, în cele din urmă, să ajungă la Los Alamos: îl întâlnesc pe Traven, de la care află tot misterul venirii lor pe lume. Vincent se con vinge că este fratele lui Julius dar, în acelaşi timp, află că acest lucru se datorează doar unui efect secundar nedorit al experimentului şi că în el s-au adunat, de fapt, toate genele negative ale donatorilor. Pentru prima dată în viaţă Vincent este copleşit de durere. Julius, şi el cu inima frântă, încearcă să-şi consoleze fratele. Dar consolarea adevărată are loc abia la hotel, unde, la iniţiativa lui Vincent, se ajunge la o noapte „pe perechi”: Linda doarme în aceeaşi cameră cu Vincent, aşa că Julius va trebui să o găzduiască pe Mamie. În ciuda inocenţei sale masculine, uriaşul este până la urmă sedus. A doua zi, cu inimile mai uşoare, cei doi pleacă spre colonia artiştilor, din vecinătatea oraşului unde se pare că ar locui de mai mulţi ani, Mary Ann Benedict. O găsesc şi se prezintă la uşa ei, ca doi fii iertători la uşa unei mame rătăcitoare. Momentul sentimental este însă iremediabil ratat:

Cei doi sunt atât de deosebiţi încât cu greu pot fi acceptaţi ca gemeni. Mary Ann îi ia drept nişte abili şi mincinoşi speculanţi de terenuri şi, ca să nu ajungă o pradă a tranzacţiilor murdare, îi anunţă că Mary Ann ar fi murit de puţină vreme. Julius, îndurerat, se ceartă cu fratele său, pentru că acesta pare

mai puţin afectat. Vincent încearcă să-l convingă că, în ciuda doliului, ar face bine să-şi vadă de afaceri. Julius refuză. Furios, Vincent pleacă singur la întlnirea cu Beetroot McKinley.

Tranzacţia are loc, Vincent ia banii, dar peste câteva clipe apare şi ucigaşul Webster. Din fericire, însă, soseşte şi puternicul Julius, plin de remuşcări că-şi lăsase fratele singur să se descurce într-o întreprindere atât de primejdioasă. Webster este lichidat, fraţii constată că era plătit de McKinley însuşi. Aşa că recuperează prototipul, îl înapoiază proprietarului de drept, predau cele cinci milioane de dolari, nu înainte însă de a-şi însuşi din ei, exact atât cât să le permite punerea pe picioare a unei afaceri proprii. Influenţa lui Julius asupra lui Vincent se dovedeşte benefică, acesta hotărându-se să renunţe la găinării şi să se apuce de afaceri cinstite. Puţin mai târziu, îşi face apariţia şi Mary Ann, care aflase între timp că cei doi îi spuseseră adevărul. Având în sfârşit o genealogie limpede, o mamă, o afacere adevărată şi o viaţă burgheză, cei doi Benedict se căsătoresc cu celedouă Mason şi se hotărăsc să pornească, fiecare în parte şi în regim concurenţial, la o adevărată producţie de gemeni...

Peter Körte (Frankfurter Rundschau):

„Ironia nu-i stă rău lui Arnold Schwarzenegger. Sub pachetele de muşchi ale fostului culturist, există o vână comică. Reitman a reuşit să elibereze această vână, ba chiar să pună în valoare în mod optim slabul talent mimic al lui Schwarzenegger. Din nevoie s-a născut o virtute: un zâmbet de spărgător de nuci şi câteva mişcări rigide îi vin figurii lui Julius ca turnate. El apare pe ecran ca un naiv notoriu, incapabil să se supună normelor unei zile obişnuite în SUA – consumul de Hot Dogs şi bere, mersul cu maşina şi întâlnirea de dragoste – deşi toate acestea se dovedesc staţii indispensabile pe drumul alcătuirii unei adevărate vieţi de familie.”

Vincent Penthouse (Penthouse):

„În mod evident, interpreţii rolurilor principale din acest film sunt la fel de diferiţi ca posibilităţi actoriceşti ca şi cei doi gemeni – personaje. În mod la fel de evident, cel care trebuie să joace, adică să fie actor, este Danny De Vito; în comparaţie cu sarcina sa artistică, Arnold Schwarzenegger pare a avea de înfruntat un alt impediment, incomparabil mai mare: acela de a accepta ca imaginea sa publică să fie contrazisă de inocenţa aproape condamnabilă a personajului său. Imaginaţi-vă: puternicul Arnold, modelul masculin al ultimei jumătăţi de secol, cel care a demonstrat că între culturism şi numărul femeilor pe care un asemenea campion le poate face fericite nu există nicio legătură defavorabilă, cel care a combătut cu indignare opinia că femeile nu s-ar prăpădi – Doamne fereşte! – După tipii musculoşi, cel care a acceptat ideea că, oricât ar mânca, practicanţii culturismului şi mai ales el însuşi nu trebuie să doarmă chiar atât încât să uite ce altceva mai visează un bărbat noaptea, el,

bărbatul Arnold, acceptă cu bucurie să filmeze o scenă în care să se dovedească stângaci în dragoste şi, mai mult decât atât – mai stângaci decât Danny De Vito!

Departe de noi tentaţia de a ceda primului gând pe care această comparaţie îl impune; mai mult chiar, credem că abia în acest fel Arnold a dovedit că este un bărbat adevărat, scutindu-şi admiratorii de concluzia că, n-ar putea fi destul de bine apreciaţi de partenerele lor decât aceia care pot dovedi că sunt în stare să le ofere şi o adevărată prestaţie actoricească."

Tom McCarthy (Sunday Movies):

„Schwarzenegger, în ciuda opiniei că îşi schimbă genul, joacă în acest film tot un barbar, aşa cum într-un anume fel ne-am învăţat. Doar că de data aceasta barbarul are alte caracteristici. Crescut într-un spirit de cinste, muncă şi sentimente alese, adică într-o lume cu valori morale active, Julius Benedict este un barbar naiv, un neadaptat la o civilizaţie care a învăţat să se lipsească de aceste valori, dar care a inventat în schimb altele. Julius este un barbar care nu ştie să se adapteze la o societate şireată, mişcătoare, în care forţa lui Schwarzenegger mai are căutare, dar candoarea lui Julius, nu. Filmul, dacă n-ar avea umor, s-ar putea numi «Kalidor la Los Angeles". Din fericire, efortul de adaptare nu-l face pe erou să-şi piardă busola, iar o vagă tendinţă educativă a filmului îl face să reuşească a impune câteva puncte cardinale şi simpaticului ticălos Vincent."

16. "Total Recall"

SUA 1990

Regia- Paul Verhoeven. Producţia- Carolco (Buzz Feitshans, Ronald Shusett). Scenariul – Ronald Shusett, Dan OBannon, Garry Goldman. Subiectul – Ronald Shusett, Dan OBannon, Jon Povill; inspirat din nuvela lui Philip K. Dick "We Can Remember to for You Wholesale" (1966). Imaginea – Jost Vacano (Technicolor). Decoruri – Frank J. Urioste. Costume – Erica Edell Phillips, Joan Skelton Thomas, Taneia Lednicky.

Machiaj – Jefferson Dawn. Craig Berkeley, Robin Weiss.

Efecte speciale – Eric Brewig, B.J. Rack, "Dream Quest Images": Keith Shartle, Mary Siceloff, Jennifer Oates, Tracy Hauser, Debra Wolff. Animaţie – Jeff Burks. Muzica – Jerry Goldsmith.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Douglas Quaid), Rachel Ticotin (Mehna), Sharon Stone (Lori Quaid), Ronny Cocs (Cohaagen), Michael Ironside (Richter), Marshall Bell (George Kuato), Mel Johnson jr. (Benny), Michael Champion (Helm), Roy Brocksmith (Dr. Edgemar), Ray Baker (McClane), Rosemary Dunsmore (Dr. Lull), David Knell (Ernie)...

Durata – 111 minute.

Planeta Pământ, anul 2084. Douglas Quaid este un muncitor constructor

obişnuit, cu prieteni obişnuiţi şi o obişnuită viaţa de familie. Singurul lucru neobişnuit este nostalgia după o excursie pe Marte şi un vis marţian care îi populează constant somnul.

Soţia lui Quaid se pronunţă categoric împotriva excursiei, pretextând ariditatea şi neospitalitatea planetei. Quaid nu doreşte să plece singur. Dar, sensibilizat de reclama publicitară a firmei Rekall, promiţând călătorii imaginare care să lase amintiri la fel de pregnante ca şi cele reale, Quaid se hotărăşte să facă o astfel de încercare. El optează pentru implantarea unor amintiri false despre o călătorie pe Marte; managerul de la Rekall îl convinge să plătească şi o excursie „afară-din-eul-propriu", adică să facă imaginara călătorie pe Marte, preluând identitatea unui agent special cu misiune secretă. I se spune clar şi ce i se va întâmpla: după multe peripeţii pline de risc, va salva planeta şi va rămâne împreună cu femeia iubită. Implantarea amintirilor artificiale oferă însă o enormă surpriză: Quaid face un accident, adică o embolie schizoidă, care dovedeşte că memoria sa a fost cândva ştearsă complet şi că identitatea actuală este una cu desăvârşire inventată, probabil implantată artificial. Ca să nu-şi compromită firma, managerul de la Rekall ordonă ştergerea din memoria eroului a tuturor amintirilor legate de pretinsă excursie şi îl aruncă pe Quaid într-un taxi. Ajuns acasă ameţit, se trezeşte dântr-o dată ameninţat şi urmărit de foştii lui colegi şi prieteni, muncitori şi ei în construcţii, care-l învinuiesc că şi-a divulgat camuflajul. Quaid abia reuşeşte să scape de încercarea acestora de a-l ucide. El nu înţelege nimic din ce i se întâmplă. Este uluit de priceperea neobişnuită cu care şi-a lichidat adversarii, apoi este surprins de modul în care se comporta soţia lui, care încearcă şi ea să-l omoare. Quaid reuşeşte să o imobilizeze şi să o facă să vorbească: În realitate, toate amintirile despre viaţa lor obişnuită şi despre identitatea lui Quaid sunt implantări artificiale; numele adevărat al eroului este Hauser şi este un agent secret în serviciul lui Coohagen, care l-a surprins însă trecând de partea mutanţilor rebeli. Memoria i-a fost ştearsă de fostul său stăpân, pentru a nu deconspira rebelilor un secret teribil pe care l-a descoperit în minele de pe Marte. Soţia lui nu este soţia lui, ci un agent pus să-l supravegheze. Apar şi oamenii lui Coohagen, care au aflat de "reactivarea" lui Quaid şi au misiunea să-l elimine. Dar acesta reuşeşte să scape. Un necunoscut îi lasă un geamantan şi îi indica o ascunzătoare.

Quaid găseşte mulţi bani "marţieni" mai multe acte de identitate, un holoproiector şi o bandă video care îi confirmă cine este şi îi dă instrucţiuni. În ciuda precauţiilor urmăritorilor săi, Quaid reuşeşte să zboare pe Marte. Acolo ia legătura cu Melina – conform instrucţiunilor primite; Melina nu este nimeni alta decât bruneta cu care Quaid se întâlnea mereu în visul său despre planeta Marte. Dar şi Melina îl crede pe Quaid a fi Hauser-cel-care-a-trădat-cauza. La hotel, este vizitat de soţia lui şi de un psihiatru, care încearcă să-l convingă că tot ceea ce trăieşte nu este decât falsa memorie implantată la Rekall şi că, dacă va continua să se comporte bizar şi să nu colaboreze, vor fi nevoiţi să-l

lobotomizeze. Quaid nu ştie ce să creadă. Dacă doctorul are dreptate şi nu este decât o amintire implantată, atunci ar trebui ca el să fie nemuritor. Ca să se convingă, Quaid îl împuşcă şi doctorul moare, convigându-l astfel că trăieşte aventuri reale şi nu false amintiri. În acelaşi moment însă pătrund în hotel trupele lui Coohagen şi îl arestează. Intervine Melina, reuşind să-l salveze pe Quaid şi să se refugieze în tunetele secrete ale mutanţilor. Acolo, Kuato, conducătorul rebelilor, reuşeşte, cu ajutorul posibilităţilor sale paramentale, să ridice blocajul memoriei lui Quaid, care îşi aminteşte astfel epocala descoperire pentru care este urmărit: Într-o mină veche există un enorm reactor instalat de extratereştri care ar avea posibilitatea să topească treptat miezul îngheţat al planetei Marte şi să elibereze oxigen şi hidrogen, asigurându-i astfel o atmosferă asemănătoare celei de pe pământ. Numai aşa ar pierde Coohagen controlul asupra planetei, pentru că în acest moment el este cel care vinde locuitorilor indispensabilul aer respirabil. Dar înainte că rebelii să poată acţiona în vreun fel, oamenii lui Coohagen pătrund în tunele, îl omoară pe Kuato şi îi iau prizonieri pe Quaid şi pe Melina: În biroul potentatului este scos la iveală întregul adevăr: Häuser îi este cu totul credincios lui Coohagen; el a acceptat de bună voie să-şi implanteze o memorie falsă şi să se transforme în Quaid, pentru a-l prinde şi omorî pe Kuato, care altfel ar fi aflat că este în primejdie datorită posibilităţilor sale telepatice. El ar urma să-şi reia acum identitatea de bază. Dar lui Quaid îi este mai agreabilă identitatea de acum. El reuşeşte să se împotrivească schimbării în Hauser şi să fugă împreună cu Melina. Ajung amândoi în galeria reactorului. Îi lichidează pe oamenii lui Coohagen. Dar când să fie activat reactorul, apare Coohagen însuşi. Are loc o urmărire cu împuşcături; cupola cu atmosferă artificială se sparge şi toţi sunt absorbiţi de gravitaţia planetei Marte. Coohagen moare din cauza decompresiei. Dar reactorul, care a început să funcţioneze, reface în viteză atmosfera marţiană. Melina şi Quaid scapă cu viaţă şi, la fel ca în visele marţiene de la început, stau amândoi pe marginea unui crater şi contemplă cerul de-acum albastru al planetei. Înainte de îmbrăţişarea de sfârşit, eroul nostru se întreabă totuşi dacă nu cumva totul nu este decât un vis...

Gary Baxley, (Daily Date):

„Clenciul de bază al filmului îl reprezintă intercalarea planului real cu cel imaginar, într-o asemenea măsură, încât probabil înşişi autorii scenariului n-ar mai putea să cadă de acord dacă ceea ce se povesteşte se petrece pe Marte cu adevărat sau se petrece în amintirile false ale lui Quaid despre Marte. Probabil că ambiguitatea aceasta, atât de profitabilă în fond, se bazează pe un fenomen foarte simplu:

Scenariştii sunt şi ei oameni şi, după cum sună adaptarea în raport cu nuvela-mamă, băieţii aceştia, deşi talentaţi, n-au reuşit nici ei să decidă ce a vrut de fapt scriitorul Philip K.. Dick.

De pe urma acestei indecizii care se deghizează în mister artistic profită

din plin Schwarzenegger; Stejarul austriac este, ca de obicei, destul de lipsit de taine," dar derută totală în care l-a aruncat şi pe el scenariul îl face să semene cu un Arnold care ar visa că este Arnold, şi care, dacă n-ar reuşi să fie de-a dreptul Arnold, ar avea cel puţin dreptul să-şi bage în cap această iluzie cu destulă osârdie, încât să devină ca şi reală, făcându-l măcar să se simtă ca Arnold. – Înţelegeţi cum vă place!"

Vicky McDonald (Movie Time):

„Deşi în imaginaţia realizatorilor filmului, planeta Marte este neospitalieră şi monotonă, scenele de acţiune care se desfăşoară acolo sunt de o violenţă şi de o originalitate demnă de invidiat (evident, de către spectatorii care îşi doresc aşa ceva). Imaginea şi efectele tehnice spectaculoase (video/audio) sunt de departe puse în slujba actorilor, căci, orice s-ar spune, violenţa şi spectaculosul acţiunilor ţin în cea mai mare măsură de violenţă şi spectaculosùl comportamentului uman."

17. "Kindergarten Cop" (Poliţist la grădiniţă)

SUA 1990

Regia – Ivan Reitman. Producţia – Universal. O producţie Imagine Entertainment" (Ivan Reitman, Brian Grezer). Scenariul – Murray Salem, Herschel Wemgrod, Timothy Harris.

Subiectul – Murray Salem, Imaginea – Michael Chapman.

Decoruri – Sheldon Kahn, Wendy Greene Bricmont. Costume – Margo Baxley. Muzica – Randy Edelman.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (detectiv John Kimble), Pénélope Ann Miller (Joyce), Pamela Reed (Phoebe OHara), Linda Hunt (Miss Schlowski), Richard Tyson (Cullen Crisp), Caroll Baker (Eleanor Crisp), Joseph Cousins/Christian Cousins (Dominic), Cathy Moriarty (Mama lui Sylvester), Park Overall (Mama Samanthei), Jayne Brook (mama lui Zach), Richard Portnew (Cpt. Salazar), Tom Kurlander (Danny)...

Los Angeles, astăzi. Poliţia are probleme cu traficantul de droguri Cullen Crisp. Acesta are la rândul său probleme cu soţia, care a dispărut, împreună cu fiul lor şi, probabil, cu trei milioane de dolari. Traficantul află că dispăruţii s-ar ascunde în orăşelul Astoria din statul Oregon. Crisp nu stă pe gânduri şi îl împuşcă pe informator. Ne imaginăm repede că o soartă asemănătoare o ameninţă şi pe soţia răzvrătită. Dar Crisp nu apucă să mai facă nimic, pentru că, pe baza declaraţiei unei martore – Cindy – detectivul John Kimble îl arestează pentru crimă.

Următoarea sarcină a poliţiei este să dea de fugari.

Stratagema aleasă vizează descoperirea băieţelului care, nu-i aşa, trebuie că frecventează grădiniţa din Astoria. Kimble pleacă spre Astoria, însoţit de colega sa Phoebe OHara, care are misiunea de a se angaja

educatoare şi de a da, astfel, de urma micuţului Crisp. Pe drum însă, poliţista se îmbolnăveşte brusc.

Soarta misiunii pare pecetluită; dar Kimble hotărăşte că mai există o soluţie, şi se angajează el însuşi pe post de educator.

Prima zi la grădiniţă se dovedeşte un adevărat dezastru:

Detectivul este stângaci, neîndemânatic, şi este acuzat de toate educatoarele că metodele lui educaţionale sunt prea draconice.

Totuşi, folosind un truc, Kimble reuşeşte să restrângă cercul „suspecţilor” la numai doi copii: Dominic, fiul frumoasei Joyce – o pretinsă învăţătoare – siZach – un handicapat.

Are loc un exerciţiu de alarmă în caz de incendiu; datorită nepriceperii lui Kimble, totul se transformă într-un haos; poliţistul-pedagog intră în conflict deschis cu directoarea grădiniţei şi hotărăşte să nu mai ţină seama de niciuna dintre observaţiile acesteia. Kimble renunţă la orice fel de reţinere fată de cei mici şi stabileşte nişte relaţii sportiv-disciplinate care amintesc de o anume educaţie prusacă. La un moment dat, în urma unei discuţii aprinse cu tatăl lui Zach, poliţistul ajunge la concluzia că numai Dominic ar putea fi copilul căutat.

Între timp, la Los Angeles, mama lui Cullen Crisp o omoară pe martora Cindy; rămânând fără probe, poliţia este silită să-l pună în libertate pe traficant. În aceste condiţii, Kimble îşi dă seama că dintr-o clipă într-alta, Crisp va descinde în Astoria şi-şi va ameninţa soţia şi fiul, aşa că se hotărăşte să acţioneze repede, chiar dacă ar mai avea nevoie de ceva timp ca să se convingă că Dominic şi Joyce sunt într-adevăr Cei căutaţi. Poliţistul îi destăinuieşte totul frumoasei învăţătoare (care s-a cam îndrăgostit de el). Joyce mărturiseşte totul: cele trei milioane de dolari dispăruţi nu sunt decât o stratagemă a soţului pentru a putea cere sprijinul poliţiei în urmărirea ei. Peste puţină vreme apare şi Crisp, care dă foc grădiniţei. Se stârneşte o panică generală – aidoma celei de la exerciţiul mai devreme simulat.

Traficantul îl ia ostatic pe Dominic. Riscând enorm, Kimble îl eliberează pe copil şi îl împuşcă pe Cullen Crisp, dar este el însuşi în pericol să-şi piardă viaţa. Apărută în ultima clipă, acum sănătoasă, Phoebe OHara îşi salvează colegul de sub ameninţarea criminalei mame a lui Crisp. După ce pericolul a fost înlăturat şi incidentele se termină cu bine pentru cei buni şi nefericit pentru cei răi, Kimble demisionează din poliţie şi rămâne educator la grădiniţă, pregătindu-se să-şi întemeiezeo familie şi să trăiască paşnic alături de frumoasa Joyce.

Mark Kermode, (Monthly Film Bulletin):

„Redactat de o mulţime de autori, scenariul se străduieşte din toate puterile să-l pună pe Marele Arnold într-o lumină înjositoare, nepotrivită în faţa micilor săi protejaţi. În plus, acelaşi scenariu este plin de artificii neîndemânatice, începând cu îmbolnăvirea subită a poliţistei OHara şi culminând cu întrebările insistente despre necesitatea acestei acţiuni secrete

cel puţin bizare. Nu putea oare poliţia să supună pur şi simplu pe educatorii grădiniţei unui banal interogatoriu?”

Rolf-Ruediger Hamacker (Frankfurter Zeitung):

„Dramaturgia nu este deloc în regulă; prea repede se transformă Kimble dintr-un poliţist mai degrabă tont într-un educator veritabil. Restul povestirii alunecă spre un şir de escrocherii previzibile, în care binele şi răul sunt împărţite unilateral, iar violenţa capătă un rol prea important şi prea spectaculos. Cea mai neplăcută este, însă, filosofia «scopul scuză mijloacele» pe care Kimble o prezintă în momentul discuţiilor despre combaterea criminalităţii şi pe care superiorii săi o suportă răbdător. Faptul că o preia acum în munca de educator este un lucru chiar imoral, din moment ce filmul se adresează, cel puţin în SUA, unui public format în special din copii.”

Wanda Willis (Hero s Stories):

„Filmul, realizat tot de Ivan Reitman, este o urmare total lipsită de strălucire a «Gemenilor».

Schwarzenegger are din nou ocazia să exalte valorile moralei, să fluture steagul grijii pentru familie ş.a.m.d. Numai că de data asta personajul pe care-l interpretează nu mai are replica la îndemână, iar comicul nu se mai sprijină pe comparaţia cu un alt actor. În aceste condiţii, naivitatea poate trece drept prostie curată, iar dorinţa de a-şi face datoria drept o violentă nejustificată, cu atât mai condamnabilă cu cât se desfăşoară aproape tot timpul în faţa unor copilaşi.”

18. “The Terminator 2 – Judgement Day” (Terminator 2 – ziua judecăţii)

SUA 1991

Regia – James Cameron. Producţia – Pacific Western, în colaborare cu Lighstorm Intertainment (James Cameron).

Scenariul – James Cameron, William Wisher. Imaginea – Adam Greenberg. Decoruri – Conrad Buff, Mark Goldblatt, Richard A. Harris. Costume – Marlene Stewart. Efectele speciale – Dennis Muren (Industrial Light & Magic), Fantasy Film Îl Effects, 4-Ward Productions, Robert Skotak, Elaine Edford.

Muzica – Brad Fiedel.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Terminator), Linda Hamilton (Sarah Connor), Edward Furlong (John Connor), Robert Patrick (T 1000), Earl Boen – (Dr. Silberman), Joe Morton (Miles Dyson), S. Epatha Merkerson (Tarissa Dyson), Castullo Guerra (Enrique Salceda), Danny Cooksey (Tim)...

Durata – 136 minute.

Los Angeles, în zilele noastre. Au trecut 10 ani de la aventurile din primul “Terminator”. John Connor, viitorul salvator al omenirii, are acum 10 ani şi este un puşti dinamic, care face o grămadă de năzdrăvănii: aleargă cu mini-

motocicleta pe autostradă, ducând în braţe un casetofon care urlă la maximum; sparge automate de schimbat bani ca să facă rost de mărunţiş; este un obişnuit al sălilor de jocuri mecanice – şi alte isprăvi, în fond inofensive. John locuieşte cu părinţii lui adoptivi. Mama lui – Sarah Connor, cea care fusese urmărită de Terminator în filmul trecut – este închisă într-un ospiciu pentru că susţine cu tărie că ceea ce i s-a întâmplat este adevărat. Ea este obsedată de faptul că trebuie să salveze omenirea de la autodistrugere. Numai că nimeni nu o ascultă şi nu-i dă crezare, ca să nu mai vorbim de faptul că nimănui nu-i trece prin cap că ar trebui s-o ajute. Scopul lui Sarah este să zădărnicească ducerea la îndeplinire a programului de cercetare Skynet, cel care, printr-o defecţiune, ar urma să ducă la dominaţia viitoare a roboţilor şi la războiul interminabil şi distrugător dintre aceştia şi oamenii supravieţuitori. Sarah nu are un plan concret şi nici nu ar avea cum să ducă la îndeplinire vreun plan. Éa este considerată nebună periculoasă şi ca atare ţinută în ospiciu sub cea mai strictă pază.

Aceasta este situaţia când, la fel ca în primul “Terminator, se materializează un bărbat gol – Terminator. Imediat după aceea apare un al doilea bărbat. Mister! Dar peste un timp aflăm ce se întâmplă: primul Terminator aparţine rebelilor (oamenilor) din 2029 şi este programat să-l apere pe John Connor, ameninţat de al doilea „Terminator” - numit T-1000 – trimis de roboţi să-l omoare pe puştiul care va deveni mai târziu conducătorul rezistenţei oamenilor. Se pare că va învinge cine ajunge primul. Deocamdată primul este Terminator, dar T-1000 are avantajul de a fi infinit mai perfecţionat. El este construit dintr-un aliaj de metal lichid, cu proprietatea de a lua înfăţişarea oricărei persoane, care se poate strecura peste tot fiind, bineînţeles, indestructibil.

Într-o primă etapă, după o urmărire spectaculoasă cu motociclete şi apoi cu maşini, Terminator reuşeşte să-l salveze pe John Connor de ameninţarea lui T 1000. Puştiul află, cu această ocazie, că robotul îi este protector şi nu duşman şi că îi este supus întru totul. Se împrietenesc. John începe un fel de educaţie cu Terminator. Deranjat în special de viteza cu care robotul este gata să omoare pe oricine, băiatul îi interzice crima şi încearcă să-i inducă ideea valorii inestimabile a vieţii omeneşti, care nu trebuie distrusă sub niciun motiv.

T 1000, care nu învaţă de la nimeni valoarea vieţii umane, îi urmăreşte în continuare pe fugari. Deşi Terminator este de părere că e un risc mare şi inutil, împreună cu John se duce să o scoată pe Sarah Connor din ospiciu. Între timp, Sarah fusese contactată de nişte poliţişti care îi arătaseră fotografii ale lui Terminator, spunându-i că personajul este un criminal periculos ce acţionează din nou; autorităţile intenţionau să-l identifice cu ajutorul femeii. Nimeni nu crede însă, povestea ei cu robotul venit din viitor. Sarah în schimb, convinsă că Terminator s-a întors şi că fiul ei este în pericol de moarte, încearcă o nouă şi spectaculoasă fugă din ospiciu. Evadarea este gata să reuşească, însă ea aproape ajunge în ghearele lui T-1000, deghizat în poliţist şi sosit la ospiciu.

Sarah este salvată până la urmă, după ce reuşeşte cu greu să accepte că fiorosul Terminator este acum un robot „bun”:

Şirul peripeţiilor este însă abia la început. Refugiaţi la un motel, fugarii Îşi oblojesc rănile. Robotului i se explica ce este durerea. „Un fel de dereglare de circuite” – conchide el. A doua zi, goana reîncepe. Sarah plănuieşte să zădărnicească programul de cercetare tehnologică, care va provoca viitorul dezastru.

După ce se adăpostesc cu toţii la ferma unui fost veteran din Vietnam, de unde fac rost de o maşină şi de o grămadă de arme, Sarah dispare brusc. John îşi dă seama că mama lui este pe cale să facă o prostie şi pleacă, împreună cu Terminator, să o oprească.

Într-adevăr, Sarah intenţionează să-l ucidă pe Miles Dyson.

Ea crede că, dacă acesta nu va termina microprocesorul ultrasofisticat la care lucrează, programul Skynet nu se va finaliza şi astfel omenirea nu va mai fi distrusă de roboţi. În ultima clipă, Sarah ezită, căci, nu-i aşa, o viaţă omenească nu trebuie curmată sub niciun motiv! Apar John şi Terminator, împreună cu Dyson, căruia i se explică în ce scopuri criminale va ajunge să fie folosită descoperirea lui, hotărăsc să distrugă laboratoarele unde se lucrează la microprocesor, împreună cu datele ce ar putea furniza orice element capabil să permită reluarea lucrărilor. Zis şi făcut. Dar unul dintre paznici reuşeşte să dea alarma şi apare poliţia. Adică toată poliţia din L.À., cu maşini, camioane, elicoptere ş.a.m.d. Terminator se însărcinează să rezolve el ieşirea din încercuire. “Fără să omori pe nimeni!” – îi atrage atenţia John. Pare imposibil, însă Terminator reuşeşte. Distruge întreg arsenalul poliţiei, scoate din uz tot efectivul, dar nu ucide pe nimeni. Singurul care moare este Dyson, sacrificându-se de bunăvoie pentru a putea arunca în aer partea cea mai importantă a laboratorului.

T-1000 a dat însă din nou de urma fugarilor. Urmărirea reîncepe. Elicoptere, camioane grele – totul este angrenat în tentativa de a-l elimina pe micul John Connor. Tensiunea creşte fără încetare, pentru că T-1000 este realmente indestructibil, împuşcăturile fac în trupul lui găuri prin care se vede cerul, dar care se refac aproape instantaneu. Dacă este tăiat în bucăţi, bucăţile se lichefiază, se reunesc şi renasc în acelaşi T-1000, căci el este construit dintr-un material înzestrat cu memorie, capabil să recompună în orice situaţie forma în care a fost proiectat iniţial. Niciun fel de armă şi niciun fel de stratagemă a fugarilor nu se dovedesc folositoare. Pare inevitabil că, mai devreme sau mai târziu, ei să ajungă în mâinile ultraperfecţionatului robot criminal. Urmărirea îi îndreaptă spre o oţelărie. Dintr-o clipă într-alta, cisterna uriaşă plină cu azot lichid pe care o conduce T-1000 îi va strivi pe cei trei sau îi va împinge în enorma vană cu metal incandescent care se zăreşte în hala industrială. O intervenţie de ultim moment a lui Terminator determină spargerea cisternei. T-1000 se îndreaptă, impunător, să-i lichideze pe cei trei. Dar băltoaca de azot lichid prin care păşeşte, face casant metalul din care este alcătuit robotul şi îl

preface în curând într-o grămadă zgrunţuroasă de zgură. John şi Sarah se bucură. Se pare că au scăpat. Dar Terminator îi avertizează că temperatură foarte mare îl va ajuta pe T-1000 să “reînvie”. Într-adevăr, incredibilul se petrece în curând, sub ochii lor. Grăunţele de zgură se prefac în stropi de metal şi se adună laolaltă, refăcând infernala maşină ucigaşă.

Singura speranţă care le-a rămas fugarilor este să-l atragă în vâna de metal topit. Dacă ar cădea acolo, materialul din care este construit T-1000 s-ar amesteca în aliajul incandescent şi compoziţia i s-ar schimba, provocând pierderea calităţilor care-l fac indestructibil. Cu ultimele puteri, mai degrabă cu forţa disperării, cu preţul avarierii grave a lui Terminator, fugarii reuşesc să-l arunce în vana arzândă pe T-1000 şi astfel să-l elimine definitiv.

John Connor, viitorul salvator al umanităţii, a fost salvat.

Misiunea lui Terminator a fost îndeplinită. Dar el se hotărăşte să treacă de limitele pentru care a fost programat. Dacă cineva ar găsi vreuna din componentele lui Terminator, programul Skynet ar putea fi reluat. Aşa că Terminator se aruncă şi el în metalul incandescent, autodistrugându-se în folosul salvării oamenilor. Şi dovedind astfel că o maşină a înţeles de ce este nevoie ca omenescul să supravieţuiască. În felul acesta, peste lume se poate deschide o rază de speranţă.

Robert Flescher (Variety):

„Niciunul dintre cuvintele care s-au spus sau se vor spune despre ştiinţa regizorului Cameron de a construi tensiunea implacabilului nu va reuşi să acopere până la capăt senzaţia de disperare pe care ţi-o dă filmul – atunci când vezi în ce măsură poate fi indestructibilă o maşină.

Este un semnal de alarmă în legătură cu pericolul perfecţionării până dincolo de limitele greşelii. Şi în acelaşi timp un avertisment despre riscul pe care-l poate reprezenta imbatabila perfecţiune dacă ea s-ar întâlni cu acea calitate pe care o conservă cu îndărătnicie natura umană: capacitatea de a greşi!”

Matilda Carlisle (Star).

„Ceea ce face farmecul lui Schwarzenegger în acest film este faptul că întâlneşte mereu pe cineva mai puternic decât el. Cu atât mai mult cu cât adversarul lui este un individ care arată absolut banal. Cu excepţia privirii de gheaţă, interpretul lui T-1000 nu are nimic din arsenalul fizic al unui erou. Şi totuşi, el şi nu impozantul Arnold este cel indestructibil. Modestia cu care superstarul acceptă să câştige şi în acelaşi timp să piardă în final dovedeşte limpede că Arnold Schwarzenegger a înţeles ce înseamnă să devii un actor adevărat.”

Karl de Voos (Vanity Fair):

„Cel mai semnificativ lucru mi se pare faptul că la acest film publicul a

fost format în părţi aproape egale din bărbaţi şi din femei. Asta demonstrează că Arnold a înţeles ce are de făcut ca să câştige cât mai mulţi spectatori. Femeile vin să-l vadă pentru că, deşi interpretează o maşină, el dă la iveală o anume latură vulnerabilă a personalităţii sale. De data aceasta, Schwarzenegger nu mai este acela pentru care, a învinge e de la sine înţeles. Dimpotrivă: trebuie să se străduiască din greu ca să nu fieel însuşi eliminat.

Şi chiar dacă este o maşină, a devenit una care tânjeşte să devină om. Altminteri ce poate însemna sacrificiul pe care acceptă să-l facă în finalul poveştii? Nu sunt oare oamenii definiţi că altceva tocmai pentru că sunt în stare să se sinucidă?”

19. „The Last Action Hero”

SUA – Producător “Carolco”

Film în lucru la momentul redactării acestei cărţi. Arnold Schwarzenegger interpretează rolul unui superstar specializat în filme de acţiune care este – surprinzător – înfruntat pe ecran de un bătrân de 75 de ani...

Premiera filmului este preconizată pentru sfârşitul anului 1993.

II. TELEVIZIUNE

1. „Happy Anniversary and Goodbye” (La mulţi ani şi la revedere)

UŞA 1974

Regia – Jack Donohue. Producţia – Gary Morton. Scenariul – Arnie Roşe, Arthur Hulian. Muzica – Nelson Riddle.

Interpreţi: Lucille Ball (Norma Michaels), Art Camey (Malcolm Michaels)... Arnold Schwarzenegger (Rico)...

Durata: 60 minute.

2. „The Streets of San Francisco: Dead Lift” (Străzile din San Francisco)

SUA 1977

Interpreţi: Karl Maiden, Richard Hatch, Arnold Schwarzenegger, Barry Cahil...

Durata: 60 minute.

3. „The Jayne Mansfield Story” (Povestea lui Jayne Mansüeld)

SUA 1980

Regia – Dick Lowry. Producţia – Alan Landsberg Productions.

Scenariul – Charles Dennis, Nancy Gayle. Decoruri – Corky Ehlers.

Interpreţi: Loni Anderson (Jayne Mansfield), Arnold Schwarzenegger (Mickey Hargitay), Kathleen Lloyd, Dave Shelley...

Durata: 104 minute.

4. „Tales from the Crypt: The Switch” (Povestiri din mormânt: Nuiaua)

SUA 1990

Regia – Arnold Schwarzenegger. Scenariul – Richard Tuggle, Michael Taav. Imaginea – Jost Vacano.

Interpreţi: William Hickey, Kelly Preston, Rick Rossovitch, Jan Abercrombie, J. Patrick McNamara, Renata Scott...

Durata: 30 minute.